

The myth of

(Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ GROOOWSVILLE)

Groowsville

Maria Dalou

ΑΘΗΝΑ 2020

Ελληνικός Τίτλος: **Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ GROOWSVILLE**

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2020

Ξένος τίτλος: **The Myth of Groovsville**

Συγγραφέας: **ΜΑΡΙΑ Δ. ΝΤΑΛΟΥ**

Σχεδίαση Εξώφυλλου και σχέδια πρώτου βιβλίου: **Jim Gar**

Copyright : **2020 ΜΑΡΙΑ Δ. ΝΤΑΛΟΥ**

ISBN: 978-618-00-1688-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ

Groovsville

ΜΑΡΙΑ Δ. ΝΤΑΛΟΥ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ
Groovsville

ΒΙΒΛΙΟ 1

Περιεχόμενα

Κεφάλαιο Πρώτο

Το βασίλειο των Ρινόκερων Άκμπαρ σελ: 008

Κεφάλαιο Δεύτερο

Η Χώρα των Γορίλων Γκόραθ σελ: 145

Κεφάλαιο Τρίτο

Η Χώρα των Λουλουδιών σελ: 192

Κεφάλαιο Τέταρτο

Το Βασίλειο των Αραχνών Ζάκροθ σελ: 209

Κεφάλαιο Πέμπτο

Η Χώρα των ψαριών σελ: 227

Σχέδια

σελ: 259

Βιογραφικό

σελ: 265

Εισαγωγή

Η ιστορία μας ξεκινάει από ένα, χωριουδάκι το Groovsville, όπου η Τίγκη και ο Όσβαλντ τα δύο αδερφάκια και ο φίλος τους Όλιβερ ζούνε κάτω από την προστασία του παππού τους και μάγου Χάρτ.

Ο Χάρτ τον περισσότερο χρόνο του τον περνάει στην μεγάλη του βιβλιοθήκη, ανακατεύοντας μάγια, ξόρκια και παλιούς πάπυρους.

Στο πλάι του η πιστή του Νεραΐδα και σύμβουλος του Λί. Ο Χάρτ μια μέρα ειδοποιεί τα εγγονάκια του για να τους μιλήσει για τούς άπληστους γονείς τούς.

Την συζήτηση ακούει κατά λάθος ο Όλιβερ και χωρίς να υπάρχει αρκετός χρόνος τα παιδιά βρίσκονται μέσα σε μια σκουληκότρυπα, ξεκινώντας το ταξίδι τους σε έναν παραμυθένιο και μαγευτικό κόσμο.

Στην πορεία της διαδρομής τους , η Τίγκη μαζεύει 10 χαρτάκια (είναι οι 10 δοκιμασίες που θα δοκιμάσουν την αγνότητα της καρδιάς της) τα οποία θα είναι χρήσιμα στην συνέχεια του ταξιδιού της.

Μαζί τους θα κάνει το ταξίδι και η Άμπλ. Η οποία είναι μια κοπέλα που έχει εξοριστεί από το χωριό

groowsville.Την βρήκε μια καλή μάγισσα η οποία την μεγάλωσε μαζί με τις δύο κόρες της Νάρα και Χώρα.

Η Άμπλ μαθαίνει γρήγορα τα πάντα για την μαγεία τα οποία θα τα χρησιμοποιήσει για να πάρει εκδίκηση ενάντια σε όσους την έδιωξαν και όχι μόνο.

Το ταξίδι της Τίγκης των παιδιών αλλά και των άλλων πρωταγωνιστών της ιστορίας, τελειώνει όταν επάνω στα πλατιά φύλλα πέφτουν 10 δάκρυα και τα μαζεύει το σαλιγκάρι.....

Καλή ανάγνωση
Μαρία Νταλού

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο Παραμυθένιος κόσμος του

Groovsville

Το Βασίλειο των Ρινόκερων Άκμπαρ.

Κάθε ανατολή ένα μοναδικό ξημέρωμα. Όλος ο κόσμος ήταν υπέροχος γεμάτος από μικρά θαύματα λες και η φύση ήταν μαγεμένη από την καλή νεραϊδα που με το μαγικό της ραβδί έδωσε ζωή.

Το Groovsville μια όμορφη γη όπου έσφυζε από ζωή και χαρά. Εκεί ζούσαν μικρά πλασματάκια, πλασμένα με ένα παράξενο τροπο. Ένα μέτρο περίπου, πλατύ πρόσωπο, μεγάλα μάτια, πλατιά φρύδια και ένα τεράστιο στόμα, που όταν σου χαμογελούν νιώθεις πως είναι αδύνατο να τους αντισταθείς. Μυτερά αυτιά που άκουγαν και τον πιο παραμικρό ήχο σε απόσταση εκατοντάδων,μέτρων.

Είχαν δυνατά χέρια και πόδια. Φαινόntonουσαν ότι ήταν δουλεμένα. Κοντόχοντρα, παχουλούτσικα που σου ερχότανε να τα ζουλήξεις.

Πυκνά μαύρα μαλλιά, ντροπαλά που όταν ήθελαν να κρύψουν τα συναισθήματά τους έριχναν τις τούφες των μαλλιών τους, μπροστά στο πρόσωπό τους. Ανατρίχιαζαν σε κάθε κίνδυνο παίρνοντας μια παράξενη τριχωτή μορφή.

Γνώστες της μαγείας, την χρησιμοποιούσαν μόνο σε περιπτώσεις μεγάλου κινδύνου. Αυτός ήταν ένας

κανόνας που είχε επιβάλει ο άρχοντας του μικρού τους χωριού.

Το χωριό τους ήταν καλά κρυμμένο βαθιά μέσα στο δασός. Τα πάντα τα είχαν φτιάξει μονά τους. Δούλευαν και ζούσαν από αυτά που τους πρόσφερε η γη.

Είχαν μικρά πλίθινα σπιτάκια, μικρές αυλές με κηπευτικά και πάρα πολλά λουλούδια. Το εσωτερικό τους ήταν διακοσμημένο με ωραία ξύλινα έπιπλα. Τα μαγειρικά σκευή ήταν φτιαγμένα από τους ίδιους. Όλα τα σπιτάκια είχαν σοφίτα οπού εκεί κούρνιαζαν το βραδύ.

Δήλωναν ξυλοκόποι στο επάγγελμα. Κάθε ξημέρωμα με χαρά, κέφι και χαμόγελο πήγαιναν να κόψουν ξυλά με τα εργαλεία φορτωμένα στην πλάτη τους. Είχαν μανία με τις ξύλινες κατασκευές.

Όλες οι αποθήκες που είχαν ήταν γεμάτες με ένα σωρό πράγματα, όλα δουλευμένα στο χέρι και όλα φτιαγμένα από ξύλο.

Έφτιαξαν νερόμυλο εκμεταλλευόμενοι, το πόσιμο νερό του ποταμού που περνούσε, σε κοντινή απόσταση από το χωριό τους, φέρνοντας το με ένα μεγάλο αυλάκι.

Εκτός από την ύδρευση το χρησιμοποιούσαν και για το πότισμα των χωραφιών και των κήπων τους.

Όμως εκτός από τον νερόμυλο, είχαν φτιάξει και έναν αλευρόμυλο γιατί το 80% των χωραφιών τους ήταν σιτηρά.Μην παραλείψουμε τους υπόλοιπους χώρους, οχυρά που τα είχαν φτιάξει σαν παρατηρητήρια για να διώχνουν τους εχθρούς τους.

Έιχαν και την δυνατότητα κάλυψης του χωριού τους σε περίπτωση κινδύνου.

Δεν έβλεπες κανέναν να είναι στεναχωρημένος. Το πιο διάσημο σημείο του χωριού τους ήταν η κεντρική πλατεία με το αιωνόβιο ψηλό δέντρο.Υπάρχουν πάρα πολλές ιστορίες γι αυτό το δέντρο που περνούσαν από γενιά σε γενιά. Όλες αναφέρονται σε ανεκπλήρωτες αγάπες.... Μια από αυτές ήταν και η αγάπη του Χάρτ και της Άμπλ.

Εκείνη την εποχή ο Χάρτ περιπλανώμενος και με προορισμό το άγνωστο, παραλίγο να παρέδιδε ψύχη κ σώμα σε εκείνο το σημείο. Λένε ότι τα δάκρυα του ο πόνος της ψυχής του και η απόρριψη που ένιωσε κόντεψε να βάλει τέλος στην ζωή, του χωρίς να γνωρίζει την πραγματική αλήθεια.

Με τις σταγόνες του αίματος του ξανάγεννήθηκε το δέντρο σαν τον φοίνικα που ξανάγεννιέται από τις στάχτες του.

Όση ασχημία είχε το παλικάρι, τόσο όμορφο αρχοντικό και επιβλητικό έγινε πάλι το δέντρο. Παρ'όλο το πέρασμα των χρόνων εκείνο δεν γερνούσε άσχετα εάν κόντευε να ξεραθεί γιατί αυτό το χώμα, ποτίστηκε με αίμα. Ρίζωσε εκεί για τα καλά η ιστορία του παλικαριού.

Ακόμα λένε πως το δέντρο είναι ζωντανό, βλέπεια ακούει προστατεύει. Έχει την μαγική δύναμη και ίσως όλη αυτή την μαγεία, την οργή και την δύναμη την κρατάει μέσα του για να ξεσπάσει την κατάλληλη στιγμή. Εκείνο το δέντρο υπήρχε πριν ακόμα εγκατασταθούν τα Groows.

Ο παππούς του Χάρτ που ήταν κάποτε αρχηγός των Groows. Έλεγε πως όταν πρώτο ακούμπησε εκείνο το δέντρο ένιωσε αμέσως την ζωντάνια την θλίψη και τον πόνο. Δέσμιος και εκείνος μιας παρόμοιας ιστορίας δέθηκε γιατί είχαν και οι δυο κοινό πόνο και δίπλα έχτισε το χωριό που είναι σήμερα.

Τα πουλιά τα ζώα τα έντομα έλαμπαν, είχαν την δική τους διάλεκτο και μια ξεχωριστή επικοινωνία με τα Groows. Μιλούσαν μαζί τους είτε με την διαλεκτό τη δίκη τους είτε τηλεπαθητικά.

Ο Χάρτ ήταν τόσο ενθουσιασμένος με όλα αυτά που είχαν καταφέρει. Ήταν περήφανος για την εργατικότητα των Groows, ήξερε πότε έπρεπε να τους συμβουλευσει αλλά και κάποιες φορές, ίσως γινόταν σκληρός για την ασφάλεια όλων.

Διάβαζε πολύ, είχε πάρα πολλές γνώσεις. Είχε μία τεραστία βιβλιοθήκη ίση με δέκα μεγάλα δωμάτια. Εκεί φυλούσε τα χειρόγραφα, τους πάπυρους που είχαν περάσει στην κατοχή του από τον παππού του. Κλειδώνονταν όλη την μέρα εκεί απορροφημένος στα βιβλία του.

Τα απογεύματα είχε την συνήθεια, να κάθετε έξω στην βεράντα του σε μια κουνιστή καρεκλά, κοιτάζοντας τον ουρανό, μελετώντας τα σημάδια της ημέρας, οσφρίζοντας τον αέρα, σαν να ζούσε την κάθε στιγμή για πρώτη φορά.

Αυτό όταν ήταν μονός του γιατί όταν είχε τα εγγονάκια του τον Όσβαλντ και την Τίγκη τους

διηγούταν ιστορίες προσπαθώντας με τον τρόπο τους να τους περάσει μηνύματα, όπως έκανε κάποτε και ο δικός του παππούς σε εκείνον.

Ο Όλιβερ ο φίλος των παιδιών ξέκλεβε χρόνο, από άλλες δραστηριότητες και κολλούσε δίπλα τους, για να ακούσει και εκείνος τις ιστορίες του παππού τους Χάρτ αρχηγό της φυλής τους.

Το βράδυ που τελείωναν όλοι τις εργασίες τους απολάμβαναν ένα ευχάριστο δείπνο, γύρω από την φωτιά μασουλώντας, ότι είχαν ετοιμάσει οι γυναίκες τους.

Φωνές, χαρές και γέλια αντηχούσαν, σε όλο το χωριό. Τσιρίδες μικρών παιδιών που κούρνιαζαν στην αγκαλιά των πατεράδων τους ζητώντας ένα χάδι.

Σε όλη αυτήν την μαγεία των Groows, σε όλο αυτό το μεγαλείο που δημιούργησε η φύση και που πέρασε από γενία σε γενιά, υπήρχαν όρια και κανόνες που δεν έπρεπε να σπάσουν.

Εκείνο το βράδυ ο Χάρτ ήταν ανήσυχος.

Υπήρχε ένα μεγάλο μυστικό σε όλο αυτό το μαγικό κόσμο για το οποίο δεν είχε μιλήσει ποτέ και σε κανέναν.

Σε ποιον να το εμπιστευόταν που να το έλεγε ;

Μια φορά έκανε το λάθος να το εμπιστευτεί στον γιο του και το τίμημα το πλήρωσε πολύ ακριβά. Το έλεγε ο αρχηγός σε κάθε αρχηγό που θα έπαιρνε την θέση του. Προστάτης του χωριού, προστάτης του δικού τους κόσμου.

Κλείστηκε πάλι στον εαυτό του και στις σκέψεις του. Χάιδεψε την μακριά του γενειάδα και έτρεξε στην βιβλιοθήκη του για να δει το μέλλον του.

-Χάρτ: Λί Λί εμφανίσου είναι μεγάλη ανάγκη και χρειάζομαι την βοήθεια σου.

-Λι: Πες μου τι χρειάζεσαι, για ποιό λόγο με φωνάζεις ;

-Χάρτ: Τα Groows κάνουν συνέχεια ερωτήσεις για το τι υπάρχει έξω από το χωριό μας. Τι είναι ποιός ζει στις απαγορευμένες περιοχές και γιατί δεν μπορούν να βγουν έξω από τα όρια του χωριού ;

Συνέχεια δίνω την ίδια απάντηση: Μάγοι, Δράκοι, τέρατα και μαγεία ισχυρότερη από την δικιά μας, υπάρχει εκεί έξω. Εάν κάποιος κατά λάθος βρεί την πύλη που εμείς οι δύο κρύψαμε, μετά από αυτό που πάθαμε με τον γιο μου τότε, όπως θα ξέρεις ότι φτιάξαμε θα χαθεί.

-Λι: Το ξέρω. Ξέρεις όμως ότι δεν μπορείς να το ελέγξεις για πάντα. Τα άστρα μιλάνε για δυο αδερφάκια και για μια δυνατή αγάπη που θα βάλουν τέλος στο κακό και το κακό βλέπεις, ότι σιγά σιγά μας πλησιάζει ήδη. Απειλητικά σύννεφα μαζεύονται πάνω από το χωριό μας.

Οι ρίζες των δέντρων άρχισαν να μαυρίζουν οι προμήθειες μας τελειώνουν. Ως τότε θα κρατήσεις τα Groows έτσι ; κάποια στιγμή θα επαναστατήσουν .Ήδη ρωτάνε. Άν ριζώσει η απληστία στην καρδιά τους τότε τι θα κάνεις ;

-Χάρτ: Δείξε μου το μέλλον Λι, πες μου τι να κάνω ;

-Λι: Την απάντηση την ξέρεις.

-Χάρτ: Δεν μπορώ θέλω να δω , να δω άλλη μια φορά.

-Λι: Όπως νομίζεις του είπε.

Η Λι έκοψε ένα κλαδί ελιάς σε 6 κομμάτια, τα έβαλε σε ένα μεγάλο δοχείο και πρόσθεσε τα μαγικά συστατικά της.

Άπλωσε το χέρι της στο έδαφος, άρπαξε μια χούφτα από το χώμα που πατούσε, έβγαλε από το πουγκί της ζώνης της δυο μεγάλες, τσακμακόπετρες τις φύσηξε 3

φορές. Τις έδειξε στην ανατολή, δύση, βορρά και στον νότο.

Γονάτισε έβαλε τις τσακμακόπετρες μέσα στο δοχείο και τις ανακάτεψε καλά. Έστρωσε στο έδαφος το μαγικό της χαρτί και επάνω του άδειασε όλα εκείνα που είχε βάλει στο δοχείο. Στην αρχή απόρησε πολύ θα έλεγε κανείς.

Φοβήθηκε αλλά έπειτα αφού ηρέμησε, διάβασε καλά τα σημάδια. Το μόνο που μπόρεσε να πει ήταν το εξής: τα εγγονάκια σου θα δοκιμαστούν στο χρόνο, δαιμόνια θα τα κυνηγήσουν, μαγικές δυνάμεις θα τα προσεγγίσουν με πολλά και ακριβά δώρα αλλά.....

Η Λί δεν μίλησε για λίγα δευτερόλεπτα και το μόνο που ψέλλισε λίγο πριν λιποθυμήσει: Μια γυναίκα θα τους χωρίσει, μια γυναικά θα τους ενώσει, μια αγνή καρδιά θα τους αγγίξει.

Ο Χάρτ ήξερε πως ήρθε η ώρα να ανοίξει το μπαούλο να βγάλει το μαγικό βιβλίο που είχε για χρόνια να αγγίξει, τα μενταγιόν για τα εγγόνια του και να τους δώσει τα μαγικά φίλτρα.

Ήξερε πως εάν έβγαιναν νικητές από εκεί, τότε θα είχε όλος ο κόσμος μια ελπίδα για να παλέψει το κακό που πλησιάζει.

Δεν ήθελε να χάσει χρόνο και το επόμενο πρωί ξύπνησε τα εγγονάκια του για να πάνε στην βιβλιοθήκη.

Βαριά ξύλινη πόρτα με ένα σωρό κλειδαριές, όπου πίσω της κρυβόταν το παρελθόν το παρόν και το μέλλον τους.

Ο Χάρτ και η εγγονούλα του Τίγκη μπήκαν μέσα στην βιβλιοθήκη χωρίς να μιλάνε. Η Τίγκη ήθελε αρκετό χρόνογια να προσαρμοστεί. Να χορτάσουν τα ματάκια της όλο αυτό το μεγαλείο. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Κάθε γωνία, κάθε τοίχος, κάθε βιβλίο, κάθε πάπυρος, χειρόγραφα παλιά και καινούρια, ακόμα και το μελάνι, το οποίο έγραψε όλες εκείνες τις ιστορίες είχε κάτι να πει: Ένιωθε σαν να ήταν μάρτυρας όλης αυτής της ιστορίας.

Στα ποιο ψηλά σημεία είχαν δημιουργήσει οι αράχνες έναν τεράστιο ιστό. Είχαν εκείτο σπίτι τους, τα μωρά τους. Αυτές και αν δεν ήταν μάρτυρες αυτής της ιστορίας.

Η Τίγκη είχε πολλά χαρίσματα, το κυριότερο της όμως ήταν ότι μπορούσε να επικοινωνήσει με όλα τα ζώα του δάσους τηλεπαθητικά. Κοιτάχθηκαν για λίγο, βαθιά μέσα στα ματιά και η αραχνούλα ξεκίνησε πρώτη.

-Αραχνούλα: Γεια σου Τίγκη τι κάνεις ; σε περιμέναμε μια ολόκληρη ζωή και τώρα που σε βλέπω είναι σαν να σε ξέρω χρόνια... Ξέρεις ότι στην προηγούμενη ζωή ήμασταν αδερφές ; Τώρα σε αυτήν την ζωή είμαστε φίλες.

-Τίγκη: Το ξέρω ψέλλισε η Τίγκη. Το ξέρω μπορώ να το νιώσω και εγώ. Νιώθω σαν να σε ξέρω χρόνια, απλά θέλω λίγο χρόνο να εξερευνήσω αυτήν την μαγεία του χώρου και να αφήσω να περάσει μέσα μου η ιστορία του.

-Αραχνούλα: Άγγιξε τους τοίχους, άγγιξε τα βιβλία, άνοιξε την ψυχή σου και θα νιώσεις.

Ο Χάρτ ένας ηλικιωμένος γεράκος, πλέον κόντευε τα 60 δεν μιλούσε δεν σάλευε. Χάιδευε την γενειάδα του που είχε φτάσει ως το πάτωμα και μερικές φορές την πατούσε...χωρίς να το θέλει.

Τα μαλλιά και τα γένια του είχαν ασπρίσει. Δεν ήταν δα και παιδάκι. Ένα πανωφόρι, ριγμένο επάνω του με σκούρα χρώματα, σανδάλια που είχαν σχεδόν λιώσει από το πέρα δώθε των τελευταίων ημερών και μια φαρδιά τεράστια ζώνη στην μέση.

Η ζώνη αυτή έκρυβε πολλά...

-Χάρτ: Λί θέλω την βοήθεια σου.

-Λί: Είμαι έτοιμη.

-Χάρτ: Ξεκίνα και φρόντισε να τελειώσεις μέχρι να αφήσει η πόρτα τον εγγονό μου να μπει μέσα.

Η Λί άνοιξε τα χεριά της, έριξε επάνω στην Τίγκη, την μαγική χρυσόσκονη και είπε τις μαγικές λέξεις: Ασί τάς ασί τάς ασί ασί.....

Η Τίγκη επικοινωνούσε με τα ζώα, κάθε άγγιγμα με τα χεριά της σε οποιοδήποτε σημείο, γνώριζε την ιστορία του. Η χρυσόσκονη απλώθηκε πάνω της σαν πέπλο και την ανέβασε ψηλά.

Χρώματα την τύλιξαν αμέσως και της μετέδιδαν τις μαγικές δυνάμεις του παππούτης γιατί και αυτός ήταν σαν να βρισκόταν σε έκσταση. Δεν υπήρχε χρόνος να την διδάξει.

Ήταν 15 ετών, κοριτσάκι όταν της πέρασε τα μυστικά του. Ότι ήξερε, ότι είχε διδαχτεί και αυτός.

Η Τίγκη έπρεπε να γνωρίζει. Ουράνιο τόξο τώρα τα χρώματα δίπλα της. Ήδη βρισκόταν στον αέρα, περιφερόταν μια οριζόντια και μια κάθετα σαν να κοιμόταν, είχε κλειστά τα ματιά.

Όλη η ιστορία περνούσε στην ψύχη της. Τώρα πια η βάρια κληρονομία του χωριού της περνούσε σε εκείνη.

Όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία το ουράνιο τόξο την άφησε κάτω απαλά και προσεκτικά.

Ήθελε λίγα δευτερόλεπτα για να συνέλθει, ενώ ταυτόχρονα ο αδελφός της έδινε μάχη με την πόρτα για να μπει μέσα. Την πρώτη φορά που πήγε να μπει η πόρτα έκλεισε και κάτι τον χτύπησε στο κεφάλι. Έκανε δυο βήματα και κόντεψε να πέσει. Κοίταξε γύρω του και δεν είδε κανέναν.

-Οσβαλντ: Ποιος χαζός με χτύπησε ;

-Πόρτα: Εγώ ακούστηκε μια φωνούλα λες και μιλούσε γυναικεία.

-Οσβαλντ: Ποιος εγώ ;

Ρώτησε απορημένος και κοιτούσε αριστερά και δεξιά χωρίς να βλέπει κανέναν νομίζοντας ότι του κάνουν πλάκα.

-Πορτα: Εγώ.

Λέει πάλι η πόρτα ακόμα πιο γλύκα και ποιο ξεκάθαρα τώρα.

-Πόρτα: Είμαι ακριβώς μπροστά σου.

-Όσβαλντ: Πρέπει να τρελάθηκα μιλώ σε μια πόρτα...

Ρίχνει μια κλωτσιά με δύναμη στην πόρτα για να πειστεί ότι δεν κάνει λάθος.

-Πόρτα: Ναι για να μάθεις κακό παιδί !!! έκανε με παράπονο και καημόγιατί την πόνεσε η κλωτσιά και έβγαλε τα χεριά της οπού, κρατούσε μια βέργα και άρχισε να τον χτυπάει στα ποδιά και στον ποπό. Κακό παιδί έλεγε και ξανά έλεγε και τώρα ο Όσβαλντ πείστηκε ότι μιλούσε σε πόρτα με γυναικεία φωνή.

-Όσβαλντ: Είναι δυνατόν !!!

Έλεγε με θύμο.

-Όσβαλντ: Δεν χτυπάω γυναίκες !!!

Φώναζε με θύμο.

-Όσβαλντ: Άσε με να μπω !!!!! γιατί θα με αναγκάσεις να φερθώ χειρότερα.

Η πόρτα άνοιξε τα χέρια της, για να την δει ο Όσβαλντ καλύτερα. Μάτια, μύτη, στόμα, γυναικεία μορφή.

Ο Όσβαλντ έμεινε με το στόμα ανοιχτό, αν δεν ήταν πόρτα, εύκολα θα μπορούσες να την ερωτευτείς.

Ο Όσβαλντ είναι 21 ετών παλικάρι, ο γόγης του χωριού και ο μελλοντικός αρχηγός του.

Ε και λίγο πολύ σαν άντρας, είχε παρει τα πάνω του.

-Πόρτα: Έλα μορφοινέ.

Έλεγε η πόρτα που τώρα το διασκεδάζε και έβγαλε το σπαθί της, προσπαθώντας να προκαλέσει τον Όσβαλντ σε μια μάχη.

Δοκίμαζε την υπομονή του, που τώρα πια άρχιζε να βράζει από θύμο. Ο Όσβαλντ άρπαξε και αυτός το σπαθί του και επιτέθηκε στην πόρτα.

Μετά από λίγα λεπτά μάχης, η πόρτα τον αφόπλισε βάζοντας του το σπαθί της, στον λαιμό του και του είπε: Νεαρέ ελπίζω να πήρες ένα γερό μάθημα σήμερα.

Ποτέ να μην επιτίθεται στον εχθρό όταν είσαι θυμωμένος, γιατί τότε το μόνο που θα κάνεις είναι να πεθάνεις.

Μάθε τον εχθρό σου, ψυχολόγησε τον, μελέτησε τον, αστον να κάνει την πρώτη κίνηση αυτός. Δώσε χρόνο στον εαυτό σου, να σκεφτεί τις κινήσεις που θα κανείς για να τον αποπλίσεις.

Αν έχασες σήμερα από μια πόρτα τι θα γίνει στην πραγματική μαχη ; Να μάθεις μην παριστάνεις τον έξυπνο.

Ο Όσβαλντ δεν αντιδρούσε, παρά μόνο την κοιτούσε σαστισμένος. Τις σκέψεις του τις διέκοψε η πόρτα, όταν είδε το χέρι της, να μεγαλώνει και να απλώνεται 3 μέτρα πιο πέρα.

Πέρασε από πάνω του ένωσε, ένα δυνατό ρεύμα να τον διαπερνά με μεγάλη ταχύτητα. Έκανε έναν ελιγμό και βούτηξε τον Όλιβερ από το αφτί.

-Πόρτα: Μικρέ Groows ποιός σου έμαθε να κρυφακούς, η νομίζεις πως δεν θα σε καταλάβω ;

-Όλιβερ: Άουτς το αφτί μου θα μου το ξεριζώσεις !!! Με πονάς !!! Χωρίς να πει κάτι η πόρτα τον έσυρε και τον πέταξε δίπλα στον Όσβαλντ.

Έβγαλε ένα μαστίγιο και ήταν έτοιμη να τον μαστιγώσει όταν ο Όσβαλντ μπήκε ανάμεσα τους και την παρακάλεσε να μην το κάνει.

-Όσβαλντ: Είναι ο καλύτερος μου φίλος. Μπορεί να είναι λίγο χαζούλης αλλά τον αγαπάω.

Πήγε να πει κάτι ο Όλιβερ αλλά ο Όσβαλντ ήταν αρκετά γρήγορος, κινιόταν γρήγορα με μεγάλη ταχύτητα. Κλώτσησε τόσο δυνατά τον Όλιβερ που κόντεψε να του σπάσει το πόδι για να μήν μιλήσει.

-Πόρτα: Ελπίζω να πήρες ένα γερό μάθημα σήμερα νεαρέ Όσβαλντ. Όσο για εσένα Όλιβερ εάν προδώσεις το φίλο σου, θα έρθω να σε βρω οπού και να είσαι. Τότε έβγαλε τα ξύλινα πόδια της έξω από το κομμάτι της πόρτας, έτσι ώστε να τα διακρίνουν οι δυο φίλοι.

Τρομοκρατημένοι και οι δυο έδωσαν όρκο φιλίας μεταξύ τους.

Η πόρτα άνοιξε και ο Χαρτ τσάκωσε και τους δυο από τα αφτιά και τους έσυρε μέσα.

-Όλιβερ: Αμάν πιάστε και κανενός άλλου το αφτί !!!
συνεχεία το ίδιο αφτί μου τραβάτε όλοι !!!

-Χαρτ: Όπως νομίζεις παιδί μου !!!

Αποκρίθηκε ο παππούς και του τράβηξε και το άλλο αφτί !!! τον έσυρε ακόμα πιο μέσα στην βιβλιοθήκη μαζί με τον εγγονό του.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή. Η Τίγκη ξύπνησε, γύρισε στον παππού της και του είπε με δάκρυα στα μάτια.

-Τίγκη: Τώρα ξέρω παππού, ξέρω γιατί έγιναν όλα αυτά. Για ποιο λόγο. Για τα σμαράγδια ; Για ρουμπίνια; για χρυσό ; για τα διαμάντια ; για τα παλάτια; για την δύναμη ;

Πόσο άπληστοι μπορούμε να γίνουμε ; Μέχρι που μπορούμε να φτάσουμε για το χρυσάφι ; Εκεί είναι η αξία της ζωής ;

Ο παππούς την διέκοψε, έκατσε κάτω στο πάτωμα που ήταν ακόμη νωπό. Τα παιδιά ήδη καθισμένα και αυτά στο έδαφος, ήταν έτοιμα να ακούσουν τον παππού.

Η ιστορία του χωριού περνάει από αρχηγό σε αρχηγό. Έκανα το λάθος και εμπιστευτικά τον γιό μου. Θαμπώθηκαν από τα μεγαλεία του έξω κόσμου. Με αμφισβήτησαν και αρνήθηκαν να με ακούσουν.

Έκαναν σαν τρελοί για πλούτο, καλή ζωή. Με λίγα λογία τα μυαλά τους πήραν αέρα και δεν σκέφτηκαν τις επιπτώσεις άλλα και τους κινδύνους όσον έκαναν.....

Εκεί πέρα δείχνοντας την γωνία στα δεξιά του, χτύπησε δυο φορές παλαμάκια είπε το μαγικό του ξόρκι..... και εμφανίστηκε το μαγικό σεντούκι. Το κουβαλούσαν 2 νάνοι. Τους έβλεπαν και απορούσαν που έβρισκαν τόση δύναμη για να σηκώσουν τόσο βάρος.

Οι νάνοι ήταν οι φύλακες του μπαούλου. Μέσα είχε ένα βιβλίο που μπορούσε να το αγγίξει και να το διαβάσει μόνο όποιος είχε αγνή καρδιά.

Δυστυχώς ο γιος μου και η γυναίκα του, ήταν τόσο άπληστοι που τους είχε μαυρίσει η καρδιά. Καθώς άγγιζαν το βιβλίο, πέρασαν σε άλλη διάσταση, γεμάτη τιμωρία και ένα σωρό βασανιστήρια. Από τότε δεν μπορώ να τους γυρίσω πίσω.

Πρίν χαθούν μέσα στην δίνη, ορκίστηκαν εκδίκηση. Να μαυρίσουν όλο τον κόσμο για να υπάρχει κακία, ζήλια, μίσος, διχόνοια. Να μην υπάρχει καλοσύνη και αγάπη. Έτσι μείνατε μαζί μου χωρίς γονείς.

Τα παιδιά κοιτούσαν τον παππού τους γεμάτα απορία. Η Τίγκη το μόνο που είπε είναι ξέρω παππού, ξέρω τα είδα όλα. Ο αδελφός της αν και μεγαλύτερος δεν καταλάβαινε ακόμα τι γινόταν.

Ο Χάρτ το μόνο που είπε είναι:

-Χάρτ: Τίγκη είσαι ευλογημένη, η εκλεκτή, γεμάτη καλοσύνη με αγνή καρδιά και αγάπη. Είσαι αμόλυντη. Έχεις το χάρισμα να επικοινωνείς με τους ανθρώπους και το ζωικό βασίλειο. Εκμεταλλεύσου το χάρισμα.

Ο αδελφός σου, είναι γρήγορος σαν αστραπή και δυνατός σαν ταύρος. Έχει φλόγα μέσα του και πείνα για την ζωή και θέλει να κατακτήσει όλο τον κόσμο.

Γύρισε στον Όσβαλντ και του είπε:

-Χάρτ: Αγόρι μου μην αφήσεις το πάθος, την φλόγα και την πείνα που έχεις για ζωή να σε κυρίευσει και να σου βγει σε κακό. Τώρα ήρθε η σειρά του φίλου των παιδιών.

Γύρισε προς την μεριά του Όλιβερ με αργές, αλλά σταθερές κινήσεις γιατί το γέρικο κορμί του δεν του επέτρεπε και πολλά τώρα.

Όλιβερ παιδί μου λυπάμαι που μπαίνεις σε αυτήν την διαδικασία, αλλά τα άστρα μιλάνε για δυο φίλους, που θα αλλάξουν τον κόσμο. Θα διαλύσουν το κακό και όλος ο κόσμος ζωικό και φυτικό βασίλειο θα βρουν, επιτέλους την ισορροπία και την γαλήνη που έχουν ανάγκη.

Η αγάπη που έχεις για τον φίλο σου, θα σας βάλει στον σωστό δρόμο αρκεί να είστε πάντα εκεί που πρέπει.

Αυτά είπε ο Χάρτ και ένιωθε τόσο κουρασμένος.

Έκανε ένα βήμα πίσω και χάθηκε πάλι στις σκέψεις του, κοιτώντας τα ράφια με τα βιβλία, προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο να μην χάσει τα εγγόνια του και να τους εξασφαλίσει ένα δρόμο επιστροφής.

Ξαφνικά η γη άρχισε να τρέμει. Ο ένας κοιτούσε τον άλλο μην μπορώντας να αντιδράσουν. Ένιωθαν τα πόδια τους κολλημένα στο πάτωμα λες και τους έβαλε κάποιος τσιμέντο και δεν τους επέτρεπε να κουνηθούν.

Χρυσόσκονη από παντού να πέφτει στα μικρά τους πρόσωπα. Ο Χάρτ κοίταξε την Λί και της είπε:

-Χάρτ: Ήρθε η ώρα.

Ξαφνικά 2 νάνοι κουβαλούσαν στην πλάτη τους το μπαούλο και το έφεραν μπροστά στα παιδιά. Άφησαν το μπαούλο στα πόδια των παιδιών.

Έλεγαν τα δικά τους ακαταλαβίστικα λόγια σε μια παράξενη γλώσσα που ούτε ο Χάρτ δεν μπορούσε να καταλάβει, παρ όλο την μόρφωση που είχε.

Ξαφνικά σταμάτησαν σαν στρατιωτάκια που βαρούσαν προσοχή, βλέποντας τον αξιωματικό τους. Κοίταζαν την Τίγκη, άνοιγαν, έκλειναν, τα ματάκια τους και ξαφνικά εκεί που ήταν ακίνητα άρχισαν να κούνιουνται πέρα δόθε λες και ήταν εκρεμμές.

Στα μάτια τους διέκρινες, μια ξεχωριστή λάμψη. Άνοιξαν το στόμα τους και σαν μαγεμένα έλεγαν: «Αγνή καρδιά, αγνή καρδιά, αγνή καρδιά.....»

Το μπαούλο άνοιξε και το βιβλίο πέταξε !!! Πέταξε ψηλά, άρχισε να τινάζει τα φύλλα του και το εξώφυλλο να ανοιγοκλείνει.

Αν είχε στομα θα μιλούσε και θα είχε να πει πολλά... Τινάχθηκε ξανά και ξανά σαν να ήθελε να διώξει το βάρος και την σκόνη που κουβαλούσε τόσα χρόνια.

Το βιβλίο προσγειώθηκε μπροστά στην Τίγκη. Η καρδιά της πήγε να σπάσει, από την αγωνία. Μην μπορώντας να αντιδράσει γιατί τα πόδια της ήταν κολλημένα στο πάτωμα...άπλωσε τα χέρια της και άγγιξε το βιβλίο και....

Η γη άρχισε να τρέμει λες και γινόταν σεισμός, νόμιζες ότι θα ανοίξει και θα τους καταπιεί.

Οι τοίχοι άρχισαν να κουνιούνται, τα βιβλία που είχε ο Χάρτ άρχισαν να ανοιγοκλείνουν μυστηριωδώς λες και συμμετείχαν σε όλη αυτήν την μαγεία.

Πάπυροι, φυλλάδες, χαρτιά χόρευαν σε όλο το χώρο. Η μαγεία σε όλο το μεγαλείο της. Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, έσμιγαν μαζί. Έτοιμα να παλέψουν με τις δυνάμεις του σκότους.

Ο Χάρτ προσπάθησε να πιάσει τα παιδιά αλλά μια ανώτερη δύναμη, μαγική πέρα από τις δυνάμεις του τον εμπόδιζε να κινηθεί.

Η Λί αγκάλιασε φοβισμένη τον Χάρτ και αμέσως, χάθηκε κάτω από το μαγικό του καπέλο. Κάπου κάπου έριχνε και μια ματια.

Ήξεραν και οι δυο ότι αυτή η στιγμή θα ερχόταν. Άνοιξε μια πύλη στο κενό και η διαδικασία προς το άγνωστο ξεκίνησε. Ο Χάρτ δεν πρόλαβε να πει τίποτα.

Η πύλη απορρόφησε τα παιδιά και χαθήκαν.... Εξαφανίστηκαν. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του Χάρτ, μην ξέροντας εάν θα ξαναδεί τα εγγονάκια του και τον μικρό τους φίλο, που τον αγαπούσε εξίσου το ίδιο. Γιατί αυτά τα παιδιά μεγάλωσαν μαζί.

Τα παιδιά ταξίδευαν τώρα προς το άγνωστο σε μια σκουληκότρυπα, χωρίς να ξέρουν που πάνε και τι θα συναντήσουν.

Αιωρούνταν στο κενό φωνάζοντας από αγωνία και φόβο, προσπαθώντας να πιαστούν μεταξύ τους. Η καρδούλα τους χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζαν πως θα σπάσει.

Η σκουληκότρυπα που τους παρέσυρε, είχε την δίκια της μαγεία.

Χαρτάκια πολύχρωμα πετούσαν γύρω τους που αν άπλωνες τα χέρια σου μπορούσες να πιάσεις χιλιάδες από αυτά. Στάλες νερού, έπεφταν επάνω τους.

Ξαφνικά χιόνι και χαλάζι γύρω τους, ζέστη και κρύο λες και όλα τα καιρικά φαινόμενα, συνωμοτούσαν μεταξύ τους, λες και η ίδια η φύση ήθελε να τους παιδέψει.

Σημάδια που ποτέ δεν θα καταλάβαιναν τα παιδιά. Σε όλο αυτό το μεγαλείο που έβλεπε η Τίγκη θυμήθηκε τα τελευταία λόγια του παππού της που μιλούσαν για έναν αριθμό το (10) αλλά που χρησιμεύει ; Τι ήθελε να πει, ποιο το νόημα αυτού του αριθμού ;

Ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα !!! Ίσως θα μπορούσε να αρχίζει να ξετολίζει αυτό το κουβάρι των λέξεων.

Άπλωσε τα χεράκια της και άρχισε να μαζεύει χαρτάκια. Τα άνοιγε βιαστικά και διάβαζε: Σώσε με, φάε με, κλότσησε με, βοήθησε με, αγκάλιασε με, φίλησε με, εξαφάνισε με, τιμώρησε με. Τι ήταν πάλι αυτό ;

Τα άρπαξε μηχανικά, χωρίς να έχει το χρόνο να σκεφτεί και τα έκρυψε στο πανωφόρι της.

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ που το έβλεπαν αυτό, προσπάθησαν και εκείνοι να κάνουν το ίδιο. Όταν όμως ακουμπούσαν τα χαρτάκια ήταν σαν να έπιαναν χαλάζι και έλιωνε στην παλάμη τους.

Οί προσπάθειες βέβαια δεν σταματούσαν ελπίζοντας, ότι και εκείνοι θα μαζέψουν κάτι. Άρχισαν να το διασκεδάζουν και να κάνουν σαν μικρά παιδιά. Κουνούσαν τα χέρια και τα πόδια σαν μαριονέτες, λες και ήταν σε κάποιο τσίρκο. Χαχάνιζαν έξυναν το κεφάλι τους και γελούσαν δυνατά.

Το ρεύμα τους παρέσερνε ακόμα, αλλά δεν τους ένοιαζε πλέον, διασκεδάζαν και χαιρόντουσαν αυτή την μοναδική στιγμή.

Σε κάποια φάση όλο αυτό το παιχνίδι σταμάτησε, γιατί σταμάτησαν απότομα να κινούταν λες και κάποιος πάτησε το φρένο και τους σταμάτησε.

Μια πόρτα στο άγνωστο και μια επιγραφή επάνω. Βαριά ξύλινη πόρτα παλιάς εποχής. Τους θύμησε την πόρτα στο εργαστήρι του παππού τους. Τι έγινε ; έτρεξε και τους πρόλαβε και βγήκε ξαφνικά μπροστά τους .

Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ έλεγαν όλες τις μαγικές λέξεις που ήξεραν : άμπρα κατάμπρα, πόρτα άνοιξε και στο τέλος με μια φωνή και οι δύο της φώναξαν: Επιτέλους σουσάμι άνοιξε !!!!!!!

Η πόρτα φταρνίστηκε και τα σάλια που έβγαλε, έβρεξαν τα δύο παλικάρια που καθόντουσαν, ο ένας αριστερά και ο άλλος στα δεξιά απο την Τίγκη.

-Όσβαλντ: Δεν είναι δυνατόν, νιώθω σαν να κολυμπάω στο ποτάμι. Ίσως να πνιγώ.

Ξαφνικά γύρω του ενα ποτάμι άρχισε, να τον περιτρυγίζει και να ανεβαίνει η στάθμη του νερού, οπότε αναγκαστικά άρχισε να κολυμπάει γιατί δεν πατούσε πλέον κάπου. Ένιωθε σαν το ψάρι μες στην γυάλα.

-Ολιβερ: Τι λές βρε αδερφέ ; εγώ νιώθω σαν να με ψέκασε μια τεράστια αράχνη με τα υγρά της. Και τότε ως δια μαγείας άρχισε να τον περιτρυγυρίζει και αυτόν ιστός αράχνης. Χέρια πόδια ανοιχτά λες και τον σταύρωσαν πάνω σε ξύλο.

Μην μπορώντας να κουνηθεί, γιατί η αράχνη είχε πλέξει τον ιστό της αναρωτιώτανε, τι αλλο θα του συμβεί σε αυτή την περιπέτεια που έμπλεξε. Το αποκορύφωμα ήταν όταν είδε την τεράστια αράχνη να έρχετε προς το μέρος του.

-Ολιβερ: Μου κάνετε πλάκα έτσι ; δεν είναι αυτό αληθινό !!! κάτι δεν πάει καλά εδώ. Ονειρεύομαι και όταν ξυπνήσω δεν θα υπάρχει ούτε ιστός ούτε και αράχνη.

Άνοιξε έκλεισε τα μάτια και η αράχνη τον πλησίαζε συνεχώς, μαύρη τριχωτή με πελώρια μάτια και μεγάλα δόντια.

Φαινόταν πεινασμένη τον έπιασε πανικός και άρχισε να φωνάζει. Από την άλλη μεριά η Τίγκη έβλεπε τον αδελφό της, να κολυμπάει ασταμάτητα γιατί εάν σταματούσε θα πνιγότανε.

Δεν ήξερε τι να κάνει για να τους βοηθήσει. Δεν ήθελε να σκεφτεί ούτε να πει κάτι γιατί ίσως αυτό θα μπορούσε να γυρίσει εναντίον της και της έβγαине σε κακό.

Έκατσε ακίνητη, αμίλητη και κοιτούσε την πόρτα κατάματα μην ξέροντας τι είχε να αντιμετωπίσει. Ξαφνικά η πόρτα άρχισε να γελάει δυνατά. Δεν έβλεπες όμως το πρόσωπο της δεν διέκρινες τα χαρακτηριστικά της.

Η πόρτα μίλησε. Ήταν σαν να είχε ένα πέπλο μπροστά της αλλά η φωνή της ακούστηκε βάρια και σταθερή.

-Πόρτα: Μικρή μου δεν έχεις να μου δώσεις κάτι ; σε ρωτάω για να σε βγάλω από την δύσκολη θέση που βρίσκεσαι. Δεν μιλάς, δεν γελάς, δεν σκέφτεσαι, δεν μπορώ να διαβάσω τις σκέψεις σου. Ζήτησε μου ότι θέλεις που να άφορα εσένα κ θα γίνει.

Αυτό ακούστηκε περισσότερο σαν διαταγή. Η Τίγκη άπλωσε τα χεράκια της και έδωσε τα χαρτάκια που μάζεψε στην πόρτα. Εμφανίστηκε ένας δίσκος σερβιρίσματος όπως αυτός που σερβίρουν τα ποτά στο χωρίο τους.

Τα χαρτάκια έπεσαν μέσα. Η πόρτα τα διάβασε και της είπε ότι είναι έτοιμη να περάσει στο επόμενο στάδιο. Και τώρα η επιθυμία σου κοπελιά.

Η Τίγκη ζήτησε να σταματήσει αυτό που πάθαινε ο αδελφός της και ο φίλος της. Τα πάντα σταμάτησαν.

Ο Όσβαλντ κόντευε να πνιγεί με τόσο νερό που κάταπιε. Κουρασμένος, λαχανιασμένος, του βγήκε η γλωσσά και προσπαθούσε να συνέλθει. Το ίδιο και ο Όλιβερ καταϊδρωμένος, άσπρος σαν πανί κόντευε να γίνει γεύμα στο στόμα και στα δόντια της αράχνης. Προσπαθούσε να συνέλθει από το σοκ.

Η πόρτα χάθηκε και από το απέραντο κενό ακουγόταν ακόμα η φωνή της.

Το πρώτο λόγο τον έδωσε στην Τίγκη λέγοντας της μην χάσεις την αγνή σου κάρδια. Και στα παλικάρια είπε να προσέχετε τι λέτε και τι σκέφτεστε.

Μάθετε να ελέγχετε τις σκέψεις σας. Και άντε πάλι τα ίδια.....τα τρία παιδιά άρχισαν πάλι να αιωρούνται στο κενό και το ταξίδι μέσα στην τρύπα συνεχιζόταν ξανά.

Σε λίγα κλάσματα του δευτερόλεπτου άρχισαν να διακρίνονται συννεφάκια, παίρνοντας διάφορα σχήματα αναλόγως προς τα που φυσούσε ο άνεμος.

Γαλάζιος ουρανός που σου ενέπνεε εμπιστοσύνη. Άρχισαν να φαίνονται το δασός το ποτάμι και η προσγειώση να γίνεται όλο και πιο αργή.

Ο Όλιβερ τράκαρε πάνω σε έναπουλί, κοντεψε να καταπιεί τα μισά πουπουλα. Γέμισε φτερά και παραλίγο να το ξεπουπουλιάσει από τα νευρά του.

Επιτέλους έδαφος, στέγνη γη θα έλεγε κανείς. Η προσγειώση ήταν ομαλή, δεν χτύπησαν δεν γρατζουνίστηκαν, δεν είχαν μώλωπες στα κορμάκια τους αλλά κάτι τους βρωμούσε, πολύ μαλακό για χώμα και είχε μια αβάσταχτη μυρωδιά.

Έπεσαν μέσα στα περιττώματα ενός τεράστιου ζώου. Πρίν αρχίσουν να τσιρίζουν και πριν ξεστομίσουν οτιδήποτε η Τίγκη τους βούλωσε τα στόματα. Ένα τεράστιο ζώο πάνω από τα κεφάλια τους πιο διπλά ένα άλλο και ακόμα ένα.

Σημάδευε και μύριζε την περιοχή του όπως κάνουν τα σκυλιά.

Η μυρωδιά από τα περιττώματα έκανε τα παιδιά να θέλουν να ξεράσουν αλλά δεν μπορούσαν από τον φόβο τους.

Η Τίγκη τους τράβηξε από το λαιμό έκαναν βήματα προς τα πίσω αργά και σταθερά χωρίς να τραβήξουν την προσοχή των ζώων. Ήταν μεγάλοι και τεράστιοι ρινόκεροι που φοβόσουν μην σε κάνουν μια μπουκιά.

Η αράχνη μπροστά σε αυτά τα ζώα δεν ήταν τίποτα ψέλλισε ο Όλιβερ.

Απομακρύνθηκαν, ήταν πλέον σε απόσταση ασφάλειας δεν κινδύνευαν τόσο πολύ όπως πριν. Κοιτούσαν γύρω τους, παρατηρούσαν το μέρος όλα ήταν τόσο γιγαντία και αυτοί τόσο μικροί σε αυτόν τον τόπο.

Πού βρεθήκαν ; Δέντρα, φύλλα, χόρτα, λουλουδία σαν να τα τέντωσε κάποιος και ξεπερνούσαν το φυσιολογικό τους μέγεθος.

Διάφορα χρώματα, πράσινα, μπλέ, μόβ, η ομορφιά σε όλο της το μεγαλείο.

Άγγιζες μονό ένα μέρος των λουλουδιών από την επιφάνεια της γής λίγο πιο πάνω από τις ρίζες.

Έπρεπε να βρούν νερό. Διψούσαν, πεινούσαν και ήταν πολύ βρώμικα. Κάπου είχαν δει ένα ποτάμι καθώς έπεφταν. Έπειτα και τα ζώα από κάπου θα έπρεπε να

έπιναν νερο. Χρειαζόντουσαν τόνους για να ξεδιψάσουνε.

Φύσηξε αεράκι, ψιγάλες βροχής, έπεφταν στα μικρά τούς προσωπάκια.

Έβγαζαν την γλωσσά έξω από το στόμα, προσπαθώντας να ρουφήξουν κάθε σταγόνα βροχής λες και δεν θα ξανάβλεπαν ποτέ τους νερό.

Η βρώμα η μπόχα τα περιττώματα των ζώων κολλημένα επάνω τους έπρεπε επειγόντως να βρούν νερό.....

Τούς πήρε τό παράπονο. Ποίος είπε ότι οι άντρες δέν φοβούνται, δεν κλαίνε, ότι δεν υποφέρουν. Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ εκείνη τήν στιγμή άφησαν νά τους φύγει το άγχος.

Φύσηξε τόσο δυνατά λές και κάποιος τους πήρε το βάρος τους από τις πλάτες.

Το σπιτάκι του πάππου, ξύλοπέτρα και πλίθες. Διακοσμημένο με όλα τά κομφορ τής φύσης, κουζίνα, μπάνιο και ένα υπνοδωμάτιο όλα φτιαγμένα από ξύλο δουλευμένο από τα χεριά τού. Έβλεπε το κρεβατάκι το δικό του και τής αδέρφης του.

Η αδέρφη του κοιμόταν στο κάτω μέρος του κρεβατιού. Ήταν κοπελίτσα, μικρή έτσι νόμιζε ότι δέν κινδυνεύει. Ενώ εκείνος στο πάνω μέρος, άντρας κόκορας. Ετσι έδειχνε πυγμή.

Πυγμή όμως μονό, μέσα στο σπίτι μέσα στα ζεστά του παπλώματα. Εκεί κουλουριαζόταν τις νύχτες μακριά από μάγους, ξόρκια, μάγισσες, δράκους και οτιδήποτε άλλο.

Μερικές φορές, φοβότανε απο τις ιστορίες που τους έλεγε ο παππούς. Όπου και να κοιτούσες βιβλία, χειρόγραφα, μελάνια, σε ειδικά κουτάκια φτερά τα οποία τα είχανε ξεπουπουλιάσει και τα χρησιμοποιούσαν σαν μολύβι να γράφουν την ιστορία του χωριού και του τόπου τους.

Κουζίνα μπάνιο. Πού είναι τα βότανα του παππού ; Να γεμίζεις το βαρέλι με καυτό νερό, βότανα και αρωματικά που ξεκουράζουν το σώμα και ξελαφρώνουν την ψυχή. Άρχισε να ρουφά την μύτη του λές και τα μύριζε.

Για μια στιγμή, είχε ξεχάσει την βρώμα που είχε επάνω του. Ανέπνεε κανονικά τώρα και άρχισε να χορεύει στην βροχή.

Όταν έπεσε το πρώτο κομμάτι χαλαζιού στο κεφάλι του συνήλθε και γύρισε στον πραγματικό κόσμο. Είναι δυνατόν ; Άρχιζε να φωνάζει, να ουρλιάζει, να τσιρίζει, λες και του έμπηξαν μαχαίρι στην καρδιά. Τι μου έπεσε στο κεφάλι κοτρόνα ; Απο που ήρθε αυτό; Όποιος το έκανε αυτό δεν θα βγεί ζωντανός απο τα χέρια μου θα τον μαδήσω σαν τα κοτόπουλα όπως ο παππούς μαδάει τις κόττες.

Το χαλάζι έπεφτε συνεχώς. Αλήθεια αυτό δεν ήταν χαλάζι, ογκόλιθοι τεράστιοι μεγάλες κοτρόνες έμ...αφού ολα γύρω του ήταν γιγάντια λογικό να είναι και το χαλάζι υπερφυσικό.

Αφού γύρισε πλέον στην πραγματικότητα, τότε κατάλαβε οτι το χέρι του ουρανού δεν ήταν παρά το χέρι, του φίλου του που τον ταρακουνούσε προσπαθώντας να τον φέρει πίσω. Ήταν σαν μαγεμένος σαν να βρίσκεται σε έκσταση.

Ονειροπόλος, φευγάτος, σε ενα δικό του κόσμο εκείνον που είχε ανάγκη να βρίσκεται.

Αγκάλιασε το φίλο του και άρχισε να κλαίει. Τώρα πια με λυγμούς. Έιμαι ένας χέστης ένας φοβιτσιάρης. Ξεβλεύτηκα απο την ζεστασιά του σπιτιού απο το

σίγουρο φαγητό και κρεβάτι όπου ξαφνικά βρεθήκαμε σε ενα κόσμο που δεν ξέρουμε και τα έχασα.

-Όσβαλντ: Έίμαι ανίκανος δεν μπορώ να υπερασπιστώ το ενστικτό μου είμαι δειλός κατουρήθηκα επάνω μου. Κοίταξε ανάμεσα στα πόδια του και το νερό έτρεχε βροχή.

Το παντελόνι του όντως ήταν κατουρημένο, αλλά για να μην τον προσβάλει στην αδερφή του προσποιήθηκε οτι ήτανε το νερό της βροχής.

-Όλιβερ: Έλα εδώ παλιόφιλε και εγω κατουρήθηκα κοίτα να δεις αδερφέ πως γίναμε έτσι. Σαν βρεγμένες γάτες η να πω σάν μαδημένα κοτόπουλα. Πολύ φοβάμαι οτι θα έχουμε μπροστά μας καιρό να κατουράμε τα σωβρακά μας...

Ο Όσβαλντ κατάλαβε τι έκανε ο φίλος του. Μια ζωή ο κολλητός του απο μικρά παιδιά.

Τόσες ωραίες αναμνήσεις καλές και κακές. Βέβαια αλλά πάντα μαζί αχώριστοι. Κάποτε είχαν κόψει την παλάμη των χεριών τους. Ένωσαν το αίμα εκείνη την ηλιόλουστη μέρα έξω απο το χωριουδάκι τους στον ιερό βράχο. Έμεινε για πάντα χαραγμένο στην καρδιά τους.

Για πάντα αδέρφια. Τον αγκάλιασε ακόμα πιο σφιχτά για παντά αδέρφια αδερφέ μου....

-Οσβαλντ: Ευχαριστώ φίλε. Έσκυψε και ψέλισε στο αυτί του Όλιβερ. Σε ευχαριστώ. Το είπε χαμηλόφωνα βέβαια να μην το ακούσει η αδερφή του. Γύρισαν και οι δυο προς την Τίγκη που έμοιαζε αποσβολωμένη και κοκαλωμένη.

Με όλο αυτό το σκηνικό την βρώμα την βροχή το χαλάζι που σε κλάσματα δευτερολέπτου άσπρισε όλον το τόπο και κόντεψε να τούς ξεπεράσει στο ύψος τους. Ο αδερφός της τα έχασε το ίδιο και εκείνη.

Δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη να πει κουβέντα άνοιξε το στόμα της αλλά μάταιο. Τα σαγόνια κουνιόταν πάνω κάτω αλλάλεξούλες δεν έβγαιναν. Προσπάθησε μία δύο φορές όμως μάταια. Κατάλαβε ότι ήταν ανώφελο να πεί οτιδήποτε.

Έμεινε εκεί άγαλμα να κοιτάει. Αμέσως την άρπαξαν κοντά τούς την αγκάλιασαν και άρχισαν να της μιλούν να της δίνουν κουράγιο να της λένε ότι όλα θα πάνε καλά. Ευτυχώς ο Όλιβερ κράτησε την ψυχραιμία του.

Καθώς προχωρούσαν προσπαθώντας να αποφύγουν τα πεσμένα κλαδιά τα διάφορα χορταράκια τις πέτρες

καί το χαλάζι που δυσκόλευε το δρόμο τούς. Όλιβερ έφερε στο νού του τον Χάρτ (να τούς προσέχεις έλεγε να μού τούς προσέχεις να προσέχεις και εσύ ο ίδιος).

Πρέπει να βρούμε ένα καταφύγιο πού όμως ; Τι είναι καλύτερο ; Τι έπρεπε να κάνει ; Να κοιμηθούν κάπου ψηλά ή να κοιμηθούν στο έδαφος ; Τι κινδύνους θα αντιμετωπίσουν ; Ψυχραιμία, δεν θα έπρεπε να τα χάσει.

Ήταν ο μόνος λογικός εκείνη την ώρα. Άκουσε την κραυγή του πουλιού που πετούσε στον ουρανό. Κοίταξε γύρω του όλα εχθρικά απόμερα ξένα. Τον διέκρινε η σωστή κρίση και η αποφασιστικότητα που είχε εκείνη την στιγμή.

-Όλιβερ «εκεί εκεί ψηλά θα πάμε εκεί θα περάσουμε την νύχτα και το ξημέρωμα θα δούμε.

Τώρα και τα τρία παιδιά επιτάχυναν το βήμα τους σαν να τους κηνυγούσε κάποιος.

Σκαρφάλωσαν στο δέντρο και παρέμειναν εκεί. Στο πιο ψηλότερο σημείο βέβαια. Πλούσιο δέντρο φουντωτό αρκετά έτσι ώστε να μπορέσουν να κρυφτούν απο τα αρπαχτικά του βουνού.

Ευτυχώς το σημείο που διάλεξαν να μείνουν είχε πεσμένα φύλλα και έτσι μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν για να φτιάξουν προσωρινά κρεβάτι για να κοιμηθούν.

Ο Όλιβερ στην μέση άνοιξε τα χέρια του και πήρε στην αγκαλιά του τα δύο αδερφάκια. Εκείνη την ώρα γι αυτούς ήταν ο φύλακας άγγελος τούς που τα έπαιρνε μακριά από αυτό τον κόσμο σε έναν τόπο ασφαλή μακριά από όλα αυτά.

Η Τίγκη παρέμεινε αμίλητη όλο αυτό το διάστημα. Κοίταξε τον Όλιβερ, μαζεύτηκε στην αγκαλιά του και αποκοιμήθηκε. Όλο αυτό το διάστημα μέχρι να αποκοιμηθεί όμως στιφογυρνούσε από το ένα σημείο στο άλλο. Ήταν σαν ένα διακοσμητικό στοιχείο που το μετακινείς και του αλλάζεις συνεχώς θέση μέχρι να βρείς το κατάλληλο σημείο για να το τοποθετήσεις.

Ο Όλιβερ σκεφτόταν, αυτό το βλέμμα αυτά τα μάτια της Τίγκης ήταν κάτι κάτι, που δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Έιχε αυτήν την κοπέλα στην αγκαλιά του, φοβόταν να κουνήσει και τα χέρια του για να μην την ξυπνήσει.

Εκείνη τώρα αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά του. 21 χρονών παιδιά, παλικάρια, ολόκληροι άντρες λογικό να θέλουν κάτι... απο ένα κορίτσι.

Την είχε στην αγκαλιά του και αυτό είχε σημασία. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει σαν τρελή. Νόμιζες θα φύγει απο το σώμα του και θα αρχίσει να τρέχει και άντε να την συμμαζέψεις. Τις σκέψεις του τις διέκοψε ο Όσβαλντ.

-Όσβαλντ: εε.....που ταξιδεύεις ; Τόση ώρα σε σκουντάω και δεν παίρνεις χαμπάρι. Κοίτα....

Έδειξε με το χέρι του. Τα αρπακτικά πουλιά που έκοβαν βόλτες, στον ουρανό λες και περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να τους φάνε.

Ένας κόμπος στον λαιμό του Όσβαλντ δεν μπορούσε να καταπιεί.

-Όσβαλντ: Να του κάτσω στο λαιμό εαν τολμήσει να με φάει, να κάνει εμετό να με φτύσει να πάθει δηλητηρίαση να....

-Όλιβερ: Έλα τέλος με αυτό το πουλί, δεν μας βλέπει εμείς όμως ναί.

Έκοψε αυτό το θέμα και άλλαξε συζήτηση.

-Ολιβερ: Τι έγινε ρε φίλε εκεί κάτω ; Τι έπαθες ; Που ήσουν ; Γιατί χάθηκες ; θες να το συζητήσουμε τώρα που κοιμάτε η Τίγκη ;

-Οσβαλντ: Δεν ξέρω τα έχασα δεν θυμάμαι και πάρα πολλά.. Το μόνο που θυμάμαι είναι, πως για μια στιγμή ήμουνα σπίτι, το χέρι του ουρανού και μετά κατάλαβα, οτι ήσουν εσύ και με τραβούσες απο τον σβέρκο για να με φέρεις πίσω.

Μετά απο την κοτρόνα, που έφαγα στο κεφάλι. ογκόλιθος αδερφέ. Τέτοιο χαλάζι δεν έχω δει σε ολη μου την ζωή.

Απευθύνθηκε στην Τίγκη ρωτώντας την χωρίς να ξέρει πως κοιμάτε.

-Οσβαλντ: Όλα αυτά είναι μια δοκιμασία αδερφούλα για να σώσουμε το χωριό ή για να σώσουμε τους άπληστους γονείς μάς ; Γιατί γίνονται ολα αυτά ;

Τι θα συμβεί απο δω και πέρα τι θα κάνουμε τι πρέπει να κάνουμε ;

-Ολιβερ: Κοιμάτε αδέρφε...δεν σε ακουεί κράτα τις απορίες για το πρωί η καλύτερα να μην ρωτήσεις τίποτα. Όλα γίνονται για κάποιο λόγο.

Απο την στιγμή που δημιουργηθήκαμε και αρχισαμε να στριφογυρνάμε στην κοιλιά της μάνας μας οι μοίρες έπλεκαν το κουστούμι που θα φορούσαμε μόλις βλέπαμε το φώς της ημέρας.

Όλα γίνονται για κάποιο λόγο. Τίποτα δεν είναι τυχαίο ούτε σύμπτωση. Η μοίρα έγραψε χάραξε την ιστορία του καθενός από εμάς.

Όλοι έχουμε ενα ρόλο να παίζουμε. Δεν ξέρω τι θα γίνει και τι θα μας συμβεί και που θα καταλήξουμε αλλά και εαν επιβιώσουμε απο αυτήν την περιπέτεια που μπήκαμε.

Ένα πράγμα ξέρω όμως είμαστε εδώ για κάποιο λόγο. Εμπιστεύομαι την κρίση της Τίγκης και καλά θα κάνεις να την εμπιστευτείς και εσύ. Όλα θα πάνε καλά.

Ξέχασες το ταξίδι που κάναμε στην σκουλικότρυπα ; Τα χαρτάκια που μάζεψε η Τίγκη ; Δέκα χαρτάκια. Όλα έχουν κάποιο νόημα θα το δείς. Ουτε εκείνη θα ξέρει αλλά η σοφία της και η εξυπνάδα της πιστεύω θα μας οδηγήσει στο σωστό δρόμο.

Ο Όσβαλντ έξυνη το κεφάλι του με απορία.

-Όσβαλντ: Ελπίζω να έχεις δίκιο.

Επανελάβε ξανά και ξανά σαν να ήθελε να δώσει τέλος σε μια προηγούμενη συζήτηση.

-Όσβαλντ: Δεν ξέρω τι έγινε εκεί κάτω αλήθεια δεν ξέρω.

-Όλιβερ: Δεν πειράζει αδερφέ, δεν πειράζει και εγώ φοβήθηκα. Έσκυψε το κεφάλι πίσω στο κορμό του δέντρου, κάρφωσε τα μάτια του στον ουρανό που τώρα άρχιζε να σκοτινιάζει και να διακρίνονται τα πρώτα άστρα.

Δέν ήξερε τι ήθελε να κάνει. Να κοιμηθεί η να ονειρευτεί τα μάτια της Τίγκης.

-Όσβαλντ: Αδερφέ κάπου ταξιδεύεις, δεν ξέρω που αλλά είμαι σίγουρος οτι κάποια μέρα θα μου πείς.

Οι δύο φίλοι κοιτάχτηκαν στα μάτια και ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

-Όλιβερ: Δεν είμαστε πια παιδιά Όσβαλντ μεγαλώσαμε.

-Όσβαλντ: Μεγαλώσαμε και θέλουμε γυναίκες .

-Όλιβερ: Τι είναι αυτά που λες ;

Τον μάλωσε ο Όλιβερ.

Τόσο πολύ χτυπάει η καρδιά του που προδόθηκε απο
μόνος του ή τι να έλεγε στον φίλο του “ ερωτεύτηκα
την αδερφή σου “ ...έλα κόφτο πια του τράβηξε το αυτι.

-Όσβαλντ: Ε δεν είμαι μικρό παιδί. Θές να μου πείς
κάτι ; Είσαι σοβαρός μόνο όταν συμβαίνει κάτι. Έχει
σχέση με την αδερφή μου ;

-Όλιβερ: Κόφτο πια μην φωνάξω κανά πουλί ή κανένα
αρπαχτικό και σε δαγκώσει. Ή άσε καλύτερα, προτιμώ
να σε δαγκώσω μόνος μου...κοιμήσου γιατί τα δόντια
μου θα αρχίσουν να μεγαλώνουν. Εδώ συμβαίνουν
παράξενα πράγματα...

-Όσβαλντ: Δεν μπορώ, φοβάμαι, τα έχω βάλει σήμερα
με τα πούλια γιατί τα ζώα του εδάφους ακόμα δεν τα
έχω δει.

Μπορεί να δαγκώσω στο τέλος ενα πουλί ή έναν
ελέφαντα ή δεινόσαυρο ή ποιός ξέρει τι άλλο. Μου
φαίνεται θα βρω μια λίμα και θα αρχίσω να ακονίζω τα
δόντια μου για να γίνουν μυτερά για να μπορώ όταν
έρθει η ώρα να ξεσκίσω την σάρκα εκείνου που θα μου
επιτεθεί.

Κοίτα τα δόντια μου Όλιβερ μπορούν να γίνουν
φονικά όπλα;

Θα μπορούσα άνετα να αρχίσω να δαγκώνω και να γίνω πολύ κακός. Να σου δείξω;

-**Όλιβερ:** Υποννοείς κάτι; Μην τολμήσεις να με δαγκώσεις γιατί θα σε κυνηγάω μέχρι την άλλη άκρη της γής. Έλα κοιμήσου τώρα. Άυριο είναι μια άλλη ημέρα.

Οί δύο φίλοι μην μπορώντας να κοιμηθούν κάρφωσαν τα μάτια τους στον ουρανό.

Ο Όλιβερ αναπολούσε την ζωή στο χωριό τα παιχνίδια που έπαιζαν σαν παιδιά. Εικόνες στιγμιαίες λες και τις ζούσε. Είδε τον εαυτό του μικρό, την μητέρα του να τον μαλώνει και να του φωνάζει γιατί έκλεβε τα γλυκά απο το βαζάκι. Θυμόταν που έψαχνε κάθε κρυψώνα του σπιτιού.

Προσπαθούσε να ανακαλύψει όλες τις προμήθειες που είχε κρυμμένες η μητέρα του. Τώρα έρχονται τα λόγια της στα αφτιά του "Όλιβερ άσε και κάτι κρυμμένο, έρχονται δύσκολες ημέρες, δύσκολα χρόνια" και αυτός γελούσε.

Ποιός θα μπορούσε να τους κάνει κακό; Ύπηρχε ασπίδα προστασίας στο χωριό, μια ανώτερη δύναμη που

το προστάτευε. Ποιός θα μπορούσε να τους κάνει κακό; Η ίδια ερώτηση χωρίς καμία απάντηση.

Τι ήξεραν οι παλιοί που δεν το έλεγαν. Εκείνη η ηρεμία η γαλήνη του χωριού ξαφνικά θα χαλούσε; Είχε σχέση με τους γονείς των φίλων τους ; με την απληστία που μπήκε στην καρδιά τους με τον παππού τους τον Χάρτ που μεγάλωσε τα παιδιά με στοργή, αγάπη και καλοσύνη;

Δεν μπορούσε να γυρίσει και πίσω να πιάσει μια βέργα να γίνει αγριάνθρωπος και να αρχίσει να δέρνει όλους τους παλιούς γέροντες, όλο το συμβούλιο του χωριού.

Γεροντάκια σοφά με μεγάλα άσπρα γένια που έφταναν ως το πάτωμα που εαν δεν τα μάζευαν θα έκαναν κολοτούμπες σαν στρογγυλές μπάλες που τις ρίχνεις μια κλωτσιά και κατρακυλάνε στην κατηφόρα.

Και η ενδυμασία τους τώρα που φαίνεται περίεργη. Χρώματα χακί και καφέ γιατί έπρεπε έλεγαν να πλησιάζουν τα χρώματα της φύσης. Καμουφλάζ, όλα αυτά μοιάζουν αίνιγμα που αν αρχίσεις να ξετυλίγεις το κουβάρι ίσως σιγά σιγά να ανακαλύψεις την αλήθεια.

Η μητέρα του οι κρυμμένες προμήθειες λες και περίμεναν την καταστροφή του κόσμου τα παράξενα λόγια των σοφών γερόντων του συμβουλίου ο Χάρτ το ύφος του η αγωνία του που κορυφονότανε στα μάτια του κάθε φορά που χτυπούσαν οι φίλοι του. Υπέρ προστατευτικός ,αποδείχτηκε καλός γονιός.

Ίσως όλα αυτά τα έκανε για να συναντήσουν τα παιδιά το πεπρωμένο τους. Η Τίγκη κουνήθηκε, ίσως πιάστηκε και γύρισε πλευρό. Η πλάτη της τώρα ακουμπούσε στο κορμί του.

Άρχισε να την παρατηρεί για πρώτη φορά καλά. Όμορφο προσωπάκι, μυτούλα, χειλάκια, ζυγωματικά όλα μικροσκοπικά.

Λεπτοκαμωμένη και οι ηλιόλουστες μέρες του χωριού τους είχαν κάψει το κορμάκι της. μελαχρινούτσικο, έτσι θα την έλεγε. Από μυρωδιά άστα να πάνε ήθελαν επειγόντως όλοι ενα μπάνιο. Απολύμανση απο την κορυφή έως τα νύχια.

Παρ' όλα αυτά απολάμβανε αυτή την μυρωδιά. Δεν τον ενοχλούσε. Δεν τον ενοχλούσε καθόλου. Όλα του φαίνονταν τέλεια επάνω της. Τα ρούχα τους αν και

βρώμικα, εκείνη έμοιαζε σαν πριγκίπισσα στην αγκαλιά του.

Έμοιαζε σαν την σταχτοπούτα απο τα σημερινά μας παραμύθια. Πως ο πρίγκιπας πήρε το γοβάκι που έμεινε πεσμένο, στην σκάλα του παλατιού και πήγε να βρει την αγαπημένη του;

Έτσι ένιωθε και εκείνος σαν τον πρίγκιπα που ανακάλυπτε σιγά σιγά την πριγκίπισσά του. Με την μόνη διαφορά εκείνοι ήταν πλούσιοι και καθαροί ενώ τα παιδιά είχαν πάνω τους την μυρωδιά απο τα σκατά του ρινόκερου. Έλεος, που το θυμήθηκε πάλι; Καλά το είχε ξεχάσει.

Το φόρεμα της Τίγκης είχε ανέβει λίγο πιο ψηλά απο το γόνατο της και κάτω απο το φώς του φεγγαριού διέκρινε τα υπέροχα ποδαράκια της.

Πλάκα που είχε αυτό το κορίτσι. Είχε γυρίσει στο πλάι ακουμπώντας την πλατούλα της στο κορμί του. Είχε κουλουριαστεί σαν τις γάτες. Το κεφάλι της ακουμπούσε τους ώμους του και κοιμόταν σαν αγγελούδι.

Ζεστό κορμάκι λες και έβαλες καζάνι στην φωτιά και δώστου ξύλα να ταίζεις την φωτιά για να ζεσταθεί το νερό ή οτιδήποτε άλλο έκανες.

Ένωθε την ζεστασιά του κορμιού της έντονα. Κοίταξε τα κουρέλια που φορούσε, σαν τους παλιατζήδες της γειτονιάς άρχισαν να καταντάνε.

“Ξουτ ξουτ” φώναζε. Ποιός διέταζε ; ένα μέλος του σώματος που λειτουργούσε αυτοκέφαλα. Η καρδιά δεν ορίζεται, δεν υπακούει στις διαταγές του. Αυτό δεν το είχε νιώσει ποτέ.

Έπαιζε με τα κορίτσια του χωριού. Τον κορόιδευαν και αυτός τις κυνηγούσε. Λίγο μπουτάκι, λίγο ποδαράκι μια τούφα απο τα μαλλιάαυτά κατάφερνε να πιάσει ε και λίγο λίγο δειλά δειλά το χεράκι δίνοντας στα κλεφτά ένα φιλί στο μάγουλο.

Τότε στα αυτιά του αντηχούν φωνές.

-Οσβαλντ: Μας έπιασαν !!

Άνοιξε το ένα μάτι τα μαλλιά του ανήφορο λες και είχε βάλει το δάχτυλο στην μπρίζα και με το βλέμμα ενός αγουροξυπνημένου αγοριού ρώτησε:

-Οσβαλντ: Τι έγινε μας τσάκωσαν τα πουλιά ; να αμυνθούμε μην πάμε χαμένοι βρε αδερφέ !!!

-Ολιβερ: Ησύχασε, ακόμα μια φορά να σε ακούσω να μιλάς θα βγάλω ρόπαλα αντί για χέρια και θα αρχίσω να σε κοπανάω...

-Όσβαλντ: Είσαι καλά ; είμαι καλά είμαι πασάς είμαι στο δεντρό και αγάς...είμαι...

-Ολιβερ: Α καλά...άστο για άλλη φορά.

Ο Όσβαλντ γύρισε από την άλλη και ξεράθηκε στον ύπνο.

-Ολιβερ: Η καρδιά του άρχισε να χοροπηδάει σαν τρελή. Έβλεπε το στήθος του να πηγαίνει μπρός πίσω, τόσο δυνατά που ακουγόντουσαν οι χτύποι της καρδιάς του.

Από εκείνη την στιγμή ήξερε ότι είχε δώσει την καρδιά του στην Τίγκη και πως θα ήταν ο πιστός υπηρέτης της, ταπεινός δούλος της. Κάθε επιθύμια, διαταγή αυτού του κοριτσιού. Ερωτεύτηκε. Τι όμορφο συναίσθημα ο έρωτας.

Γεμίζει το σώμα σου το μυαλό σου την καρδιά σου. Λάμπεις, φωτίζεις ολόκληρος γελάς, τραγουδάς χορεύεις. Μιά λέξη μόνο ΑΓΑΠΑΣ .

Εκείνη την στιγμή ήθελε να βρέξει, ήθελε να ανοίξουν οι ουρανοί, να κρυφτούν τα πουλιά να ρίξει

μια βροχή μα τι βροχή... Έβλεπε σχεδόν τον εαυτό του να χορεύει. Σε ένα ξέφρενο χορό τρέλας και αγάπης. Παιδί της βροχής είχε ονομάσει τον εαυτό του.

Παιδί της βροχής γιατί περίμενε αυτή τη βροχή να σβήσει την φλόγα του έρωτα που ένιωθε για την Τίγκη. Ένας έρωτας που μεγάλωνε μέρα με την μέρα. Ένας έρωτας που αυτή την στιγμή ήταν αδύνατον να φανερωθεί.

-Ολιβερ: « Φτου να πάρει η ευχή. Άι στο διάολο που να με πάρει και να με σηκώσει.

Άσε καλύτερα να μην κάνω τέτοιες ευχές.

Μάλωσε τον εαυτό του.

-Ολιβερ: Ξέχασες τι έγινε την τελευταία φορά που ευχήθηκες κάτι ;

Ο ένας κόντεψε να πνιγεί και ο άλλος κόντεψε να γίνει μεζεδάκι στο στόμα της αράχνης. Ξουτ ξουτ σταμάτα να με βασανίζεις .

Ηλίθιε βλάκα φώναζε στον εαυτό του η Τίγκη ασάλευτη, ακίνητη λες και της έκαναν αιώνια μάγια ύπνου.

Ο Όσβαλντ πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να ψελίζει.

-Όσβαλντ: Ότι είσαι βλάκας είναι το μόνο σίγουρο. Τι έπαθες μου λες μέσα στην μαύρη νύχτα και φωνάζεις ; σταμάτα...και διάφορα άλλα,που τα έλεγες μέσα από τα δόντια σου νευριασμένος ;

Μ' αρέσει που τέντωνα τα αυτιά μου σαν ελατήριο για να ακούσω αλλά μπα τίποτα.

-Όλιβερ: Ωχου ασε με βρε αδερφέ !!! πιάστηκα ασε με να γυρίσω. Σε έχω αγκαλιά λες και είσαι το κορίτσι μου...

-Όσβαλντ: Που το ξέρεις μπορεί και να γίνω...

-Όλιβερ: Φτου σου ντροπή σου να λες τέτοιες κουβέντες

-Όσβαλντ: Ποιά ντροπή και φτού σου, εδώ όλη την νύχτα φτύνεσαι, ξορκίζεσαι, λες και είσαι καμιά γυναικούλα. Άντε να μην σε φτύσω και σου μαυρίσω κάνα μάτι. Δίνει μια φτου και η ροχάλα πήρε τον Όλιβερ ξυστά από το δεξί αφτί

Ο Όλιβερ με ένα χέρι και ο Όσβαλντ με δύο άρχισαν να κάνουν χειρονομίες σαν μικρά παιδιά, λες και τους παίρνεις την μπουκιά από το στόμα. Το άλλο του χερι ήταν άχρηστο γιατί είχε την αγαπημένη του αγκαλιά.

-Όσβαλντ: Άσε την αδερφή μου μην.

-Ολιβερ: Τι μη ρε ; Τι θα μου κάνεις ; μην σε βάλω να φας χόμα όπως όταν ήσουν παιδί.

-Όσβαλντ: Μπανανόφλουδα σε λέγαμε, με την αδερφή μου όταν ήμασταν παιδιά. Σου κάναμε καψώνια και γελούσαμε.

-Όλιβερ: Ήμασταν παιδιά Όσβαλντ ήμασταν παιδιά.

Σταμάτησαν τις χειρονομίες τις διαμάχες και όποιες αντιπαραθέσεις είχαν αλλά και τα λόγια που έλεγαν ο ένας στον άλλον. Ξαφνικά ο Όλιβερ σοβάρεψε αρκετά.

-Όσβαλντ: Εγώ είμαι εδώ αδερφέ, τι έχεις και κλαίς...κλαίς...και όλο κλαίς...;

Τι έχεις ; ανοιξέ μου την καρδιά σου να ξαλαφρώσεις.

-Όλιβερ: Δεν μπορώ.

Ευτυχώς ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος από το έδαφος, ένα σούρσιμο. Οι δύο φίλοι ανατρίχιασαν. Άνοιξαν τα μάτια τους φαρδιά πλατιά λες και θα έβλεπαν καλύτερα στο σκοτάδι. Τέντωσαν και τα αυτιά τους. Ήταν που ήταν τα αυτιά τους μυτερά τώρα έμοιαζαν με καλωδιακές κεραίες. Σάν ραντάρ που προσπαθούσαν να εντοπίσουν τους ήχους. Να διευκρινήσουν από που έρχεται αυτός ο θόρυβος.

Ξανά σούρσιμο, ξανά ο ίδιος θόρυβος. Σαν να έτρεχε κάτι. Κάτι γύρω από το δέντρο, κάτω από τις ρίζες του. Όπου και οι ρίζες του δέντρου έμοιαζαν, σαν να είχαν εισχωρήσει πολύ βαθιά μέσα στο έδαφος από τον φόβο μήπως, τις ξεριζώσει κάποιος και ρίξει το δέντρο στο έδαφος. Μαζί με το δέντροθα πέσουν και τα παιδιά που είχε στην αγκαλιά του.

Ευτυχώς η Τίγκη δεν καταλάβαινε τίποτα .Κοιμότανε βαθιά. Τα δύο φιλαράκια αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Για πρώτη φορά ένιωσαν ότι αυτό το δέντρο είχε πραγματικά ζωή. Το ένιωθαν να μετακινείτε ή σαν να προσπαθούσε κάποιος ή κάτι, να το ρίξει κάτω για να φάει τα λαχταριστά μεζεδάκια, που ήταν τα ίδια τα παιδιά.

-Όσβαλντ: Δεν πρόλαβα και να πριονίσω τα δόντια μου. Πουλιά του ουρανού ονειρευόμουνα, να δαγκώσω ζώα του εδάφους θα μασήσω...

-Όλιβερ: Σταμάτα πια να μιλάς και να κουνιέσαι !!! Σκέφτηκες ότι ίσως η μυρωδιά που έχουμε επάνω μας, μεταφέρεται από το αεράκι ;

-Όσβαλντ: Ναι δεν είναι και ότι καλύτερο αυτή η βρώμα...

-Όλιβερ: Βρώμα η όχι ενοχλήσαμε κάποιο ζώο ή καταπατήσαμε την περιοχή του.

-Όσβαλντ: Καταπατήσαμε την περιοχή του ; χα τι αστείο !!!

-Όλιβερ: Λες μεγάλες κουβέντες και ξέχασες το μάθημα που πήραμε, όταν περνούσαμε την σκουληκότρυπα και βρεθήκαμε εδώ ;

-Όσβαλντ: Άσε μην μου το θυμίζεις καλύτερα.

-Όλιβερ: Γι' αυτό σταμάτα να μιλάς να κουνιέσαι και να αναπνέεις πριν γίνουμε μεζές για κάποιον...

-Όσβαλντ: Ας γελάσω, αυτό το δέντρο κρατάει γερά.

Του κόπηκε το γέλιο όμως απότομα, όταν το δέντρο τινάχτηκε, κουνούσε τα κλαδιά του σαν να ένιωθε πως προσβλήθηκε. Ο Όσβαλντ δάγκωσε τα χείλη του, γούρλωσε τα μάτια του και το βούλωσε.

Αυτή η νύχτα μου φάνηκε αιώνας ψέλισε ο Όλιβερ και μην αντέχοντας άλλο, από την ένταση όλης της ημέρας. Την βροχή, το χαλάζι, το κρυφτό που έπαιζαν στο έδαφος παλεύοντας με τα χόρτα που ήταν μεγαλύτερα απο αυτούς.

Την 'φωλίτσα' που έκαναν στην αγκαλιά του δέντρου για να κουρνιαξουν. Την καρδιά του που έκανε σαν

τρελή. Γύρισε προς το μέρος της Τίγκης και αποκοιμήθηκε.

-Όσβαλντ: Όλιβερ ξύπνααα πες μια κουβέντα. Τι ηλίθιος ολη την νύχτα παραμιλούσε, κλαψούριζε και τώρα μου γύρισε την πλάτη και κοιμάται !!! Αν είναι δυνατόν.

Τα μάτια μου τα έκανα σαν της κουκουβάγιας για να τους προσέχω. Θα με ευγνωμονούν το πρωί που θα ξυπνήσουν ζωντανοί.

Εγώ είμαι εδώ να σας προσέχω. Φύλακας σας.

Λόγια ενός δευτερολέπτου, γύρισε πλευρό και αποκοιμήθηκε.

Αυτό το δέντρο είχε κάτι ίσως να ήταν μαγικό. Έκλεισε τα κλαδιά του προσεκτικά, για να μην ξυπνήσει τα παιδιά. Σαν μια μάνα που προστατεύει τα παιδιά της. Μαγεία σε όλο της το μεγαλείο. Ναι ένας μαγικός κόσμος που καλούνταν τα παιδιά να μπούνε μέσα του.

Απέραντη μαγεία που καλούσε να κάνει το χρέος της να δοκιμάσει την καρδιά της. Όλος αυτός ο μαγικός κόσμος ήθελε μια καρδιά, μια αγνή καρδιά, ένα δάκρυ αληθινό.

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ ένας αδερφός, ένας παιδικός φίλος και ένας έρωτας που άρχισε να ξεπηδά. Ένας με σωστή κρίση και ο άλλος με την γρηγοράδα του. Αυτοί είναι οι σύντροφοι της Τίγκης στο μαγικό ταξίδι της. Μια νεραϊδούλα από το πουθενά, εμφανίστηκε στο κλαδάκι του δέντρου και ψέλισε 'Έκπλήρωσε το χρέος των δέκα χαρτιών που μάζεψες Τίγκη»

Παράξενο πράγμα, αλλά αυτές οι λεξούλες έφτασαν στα αφτιά της Τίγκης. Μέσα στο βαθύ της ύπνο κατάλαβε, είδε και άκουσε την νεραϊδούλα του δάσους. Αυτή τώρα θα είναι ο Φύλακας αγγελός της και θα τους συνόδευε σε όλο τους το ταξίδι.

Τι νύχτα και αυτή ; Η πρώτη νύχτα και πόσες άλλες θα ακολουθήσουν. Πρώτα δοκιμάζεται μια καρδιά και αν αποδειχθεί αγνή και καθαρή, τότε μόνο κ μπορεί να πολεμήσει το κακό. Την μαγεία και την καταστροφή που κάποιοι είχαν βάλει στο μυαλό τους .

Ξημέρωσε. Με τα πολλά και τα στράβα της νύχτας επιτέλους ξημέρωσε.

Φύσηξε αεράκι δυνατό και τα μαλλιά της Τίγκης στο στόμα του Όλιβερ. Αν είναι δυνατόν, αυτό το κορίτσι γεννήθηκε για την καταστροφή. Οι τρίχες του

προκάλεσαν αλλεργία και άρχισε να φτερνίζεται σαν χαζός !!!

Η Τίγκη κουνήθηκε, άπλωσε τα ποδαράκια της, τα χεράκια της και τεντώθηκε για να ισιώσει το κορμάκι της. Άνοιξε τα μάτια της κοίταξε τα δύο παιδιά και είπε χαρούμενη : Καλημέρα πως κοιμηθήκατε ;

-Όλιβερ: Καλά.

-Όσβαλντ: Μια χαρά και δύο τρομάρες. Αν εξαιρέσεις ότι ο παιδικός μου φίλος και αδερφός όλη την νύχτα βογγούσε, έφτυνε και έβριζε...

Ο Όλιβερ τον κοίταξε αγριεμένος, του έριξε μια τσιμπιά και ο Όσβαλντ τινάχτηκε σαν ελλατήριο.

-Όλιβερ: Μερικά πράγματα δεν κάνει να τα ξέρουν οι γυναίκες.

-Όσβαλντ: Ναι έχεις δίκιο, φτάνει που τα τραβάω εγω εξαιτίας σου.

Τα τρία παιδιά σηκώθηκαν απόλαυσαν για λίγα δευτερόλεπτα τον ουρανό και κοίταζαν γύρω τους απορρημένοι.

Έβλεπαν το μεγαλείο της φύσης, εκείνο που δημιούργησε μια ανώτερη δύναμη από αυτούς. Αέρας,

γη, ουρανός, φωτιά όλα αυτά προέρχονται από μια δύναμη που είναι αδύνατον να εξηγήσεις.

Τα τρία παιδιά όρθια στο δέντρο, γαντζωμένα ο ένας από τον άλλο κοιτούσαν τώρα χωρίς να μιλάνε. Καταπράσινο τοπίο και σε κάποια σημεία διακρίνονταν και οι κορυφές των βουνών. Θαύμαζαν αρκετή ώρα το τοπίο κοιτώντας αριστερά, δεξιά μην ξέροντας που να πάνε.

-Όσβαλντ: Στον ουρανό, πολύχρωμα πουλιά, ροζ, μωβ, κόκκινα, κίτρινα, μπλέ πράσινα, με πολύχρωμα φτερά.... Από που ξεπήδησαν όλα αυτά ;

Κοίτα, έλεγε ξανά και ξανά, είναι και το μεγάλο άσπρο πουλίμε τα κοφτερά δόντια.

Άρχιζε να πειράζει τον Όλιβερ λέγοντας του Ολιβεράκο, Ολιβεράκο ...ακόνησες τα δόντια σου να του δαγκώσεις τον λαιμό ;

-Όλιβερ: Αν είναι να δαγκώσω κάποιον θα δαγκώσω εσένα !

Ο Όλιβερ πήγε να κάνει μια κίνηση προς το πλευρό του Όσβαλντ, άνοιξε το στόμα του ...αλήθεια ήθελε να τον,δαγκώσει και ξαφνικά Aaaaaaa ακούστηκε μια φωνή και ο Όλιβερ άφαντος.

Τα δύο παιδιά, έψαχναν με το βλέμμα τους για τον Όλιβερπου ακόμα, έπεφτε και ξαφνικάπλατςο Όλιβερ έπεσε στα κόπρανα των ρινόκερων. Μέχρι να καταλάβει τι έγινε, άρχισε να χώνετε όλο και πιο βαθά στα κόπρανα .

-Όλιβερ: Βοήθεια, βοήθεια να πάρει και να με σηκώσει, την γνωρίζω αυτή την μυρώδια την σιχάινομαι αυτή την μυρώδια, την κουβαλάω από εχθές επάνω μου.

Για τότε πήδηξε επάνω σαν ελλατήριο, λες και του έβαλε κάποιος νέφτι στον πισινό του και πήρε φωτιά ! Άρχισε να χτυπιέται, να χοροπηδάει, σαν τις μαιμούδες, έκανε σαν τρελός.Νόμιζε πως έτσι θα φύγει η βρωμιά από πάνω του.

Τα δύο παιδιά, έσκασαν στα γέλια. Γελούσαν τοσο δυνατά που αμέσως, τράβηξαν την προσοχή των ρινόκερων αλλά γελούσαν με την ψυχή τους.

Ο Όλιβερ που πήρε χαμπάρι ότι ακουγότανε έντονα το γέλιο τους, άρχισε να γίνεται κόκκινος. Παρ όλο που ήταν πασαλιμένος στα κόπρανα διακρίνονταν το προσωπό και τα αυτιά του.

Κόκκινος σαν παπαρούνα, νόμιζες πως θα πάρει φωτιά. Λίγο ακόμα ήθελε να εκραγεί ...μόνο καπνούς από τα αυτιάδεν έβγαζε. Χωρίς να το σκεφτεί και πολύ βουτάει τα χέρια του στα ζεστά και μαλακά κόπραννα . Δέν είχε πολλή ώρα που είχαν ενεργηθεί οι ρινόκεροι.

-Όλιβερ: Τι σκέφτομαι ο χαζός αν είναι δυνατόν

Άρχισε να πλάθει μπάλες...

Ένα σχήμα ότι να είναι και χοπ...ωπ... προσπαθούσε να τα πετάξει στην Τίγκη και στον Όσβαλντ, που γελούσαν με τα χάλια του. Να και αυτήν, να και η άλλη, πάρε και αυτήν.....Απο τα νεύρα του και από τις γρήγορες κινήσεις που έκανε, η κοπριά κόντεψε να τον βυθίσει στον πάτο.

Τα παιδιά σταμάτησαν να γελάνε, ψηλά από το δέντρο, έβλεπαν τους ρινόκερους, που τους είχαν περικυκλώσει.

-Όσβαλντ: Καλά τόσο χαζός είναι ο Όλιβερ και φωνάζει; Αυτό το παιδι δεν ξέρει πότε πρέπει να το βουλώνει και πότε όχι.

Του έκανε νόημα από το δέντρο, να κοιτάξει πίσω του. Σήματα μόρς. Αν ήταν τροχονόμος ο Όσβαλντ σίγουρα θα είχε κάνει πολλές ζημιές εως τώρα. Τα

χέρια του πάνω ,κάτω, αριστερά, δεξιά, φώναζε και χτυπιόταν.

Ο Όλιβερ απο τα νεύρα του δεν πήρε τίποτα χαμπάρι . Το βιολί του αυτός... όταν όμως είδε την Τίγκη να του δείχνει με το δάχτυλο να κοιτάξει πίσω του.....τότε άρχισε να υποψιάζεται κάτι.

-Τίγκη: Αδερφούλη σταμάτα, σταμάτα σε παρακαλώ.

-Όσβαλντ: Η Τίγκη μιλάει μόνο όταν συμβαίνει κατι. Σταμάτησε και κοίταξε γύρω του. Είδε τους ρινόκερους. Ααααααα, άρχισε να φωνάζει ααααα και ξαφνικά, έβαλε το χέρι , στο στόμα του και το βούλωσε.

Έγινε ρεζίλι... χέστηκε από τον φόβο του .

Κάθε αναπνοή του ρινόκερου και τα μαλλιά του Όλιβερ σηκώνονταν στον αέρα αλλά αυτός εκεί αποσβολωμένος σαν αγάλμα με βλέμμα στο κενό.

Όχι μόνο τα μαλλιά του αλλά και οι τρίχες, του κορμιού του, είχαν πάρει τον ανήφορο. Το διέκρινες στα χέρια του,στα πόδια του, που είχαν σηκωθεί σαν τα αγκάθια του σκαντζόχειρου.

Εκείνη την στιγμή το μόνο που τον ένοιαζε ήταν, γιατί η Τίγκη τον αποκάλεσε αδερφούλη...και όχι αν τον έκανε μια χασιιά ο ρινόκερος.

-Ολιβερ: Να σου κάτσω στον λαιμό, να βαρύνει το στομάχι !!!!

Εξακολουθούσε να έχει, προκλητική στάσηακόμα με την μόνη διαφορά ότι τώρα δεν φώναζε αλλά τα έλεγε με έναν ήρεμο τρόπο, λες και έλεγε κάποιο ανέκδοτο.

Ο ρινόκερος γέλασε.

-Ρινόκερος: Δεν ξέρω τι πλάσμα είσαι, αλλά διαφέρεις από όλα τα πλάσματα που ζούνε εδώ. Είναι σαν να έπεσες από τον ουρανό.

-Ολιβερ: Από τον ουρανό έπεσα και μην με προκαλείς, γιατί θα βγάλω φωτιά και θα σε κάψω ζωντανό.

Ο ρινόκερος γέλασε.

-Ρινόκερος: Είσαι παράξενο πλάσμα και έχεις πλάκα ! Γι αυτό θα σε αφήσω να ζήσεις, άλλη μια μέρα για να μας διασκεδάσεις λίγο.

-Ολιβερ: Σου φαίνομαι για κλόουν ; για ελα να αναμετρηθούμε σαν άντρες ,θα σου δώσω μια και θα πας από κει που ήρθες...!!!

-Ρινόκερος: Δεν είμαι άντρας είμαι γυναίκα !!! Δεν το κατάλαβες από τα μάτια μου ;

-Ολιβερ: Άσε τα μοναδικά μάτια που είδα, μου άναψαν φωτιές .Δεν θέλω να δω άλλα θηλυκά μάτια.

Αναστέναξε κοίταξε πάνω στο δέντρο και είδε την Τίγκη να τον κοιτάει με αγωνία.

Ήθελε να ξαναδεί τα μάτια της, το προσωπάκι της έστω και για μια τελευταία φορά πριν ο ρινόκερος τον κάνει μια χαψιά.

Τι κάνει ο φόβος και η ντροπή μαζί. Δυο συναισθήματα που αντικρούονται . Εμ..φοβάται για την ζωή του εμ κοιτάει να το παίξει μάγκας και ατρόμητος κάτω από το βλέμμα της Τίγκης.

Ο ρινόκερος που είδε αυτή την κίνηση αμέσως κατάλαβε τι γίνεται.

-Ρινοκερίνα: Την αγαπάς ;

-Όλιβερ: Ναι. Με όλη μου την καρδιά, μέχρι τον ουρανό, τα αστέρια και όλο το σύμπαν και ακόμα παραπέρα !

-Ρινοκερίνα: Μην στεναχωριέσαι όλα θα πάνε καλά.

-Όλιβερ: Πες τι πρέπει να κάνω για να καταλάβει πόσο πολύ την αγαπάω.

Τι κάθομαι και σου λέω, συζητάω για τον ερωτά μου με ένα ρινόκερο ... αυτό δεν γίνεται...μπορεί και να ονειρεύομαι. Αν τσιμπηθώ, θα ξυπνήσω και θα βρεθώ πάνω στο δέντρο με την Τίγκη αγκαλια.

-Ρινοκερίνα: Τι παράξενα πλάσματα που είστε, εκτός από εσάς τους τρεις υπάρχουν και άλλοι ;

Αλήθεια πέσατε από τον ουρανό ; Γιατί εδώ σίγουρα δεν ανήκετε. Τελικά ίσως δεν θα πρέπει να σε φάω αν και πεινάω.

Θα γεννήσω σύντομα και χρειάζομαι τροφή για να τραφούν, τα μωρά που κουβαλάω στην κοιλιά μου. Ίσως όμως μάθουμε κάτι από εσάς και εσείς από εμάς.

Να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό μικρούλη. Εάν άκουγε κάποιος άλλος αυτά που είπες για εμάς θα ήσουν παρελθόν εσυ και οι φίλοι σου.

Τελείωσε την κουβέντα της καθώς πλησίαζε ένας άλλος ρινόκερος. Ήταν ο συντροφός της.

Ωχ ωχ έκανε ο Όλιβερ. Παρ όλο που διακρίνεται για την σωστή του κρίση, βιάστηκε να μιλήσει και πρόσβαλε τον θηλυκό ρινίκερο, που για πρώτη φορά κοίταξε στα μάτια χωρίς φόβο.

-Όλιβερ: Συγνώμη συγνώμη, νευρίασα με εκείνους τους δυο που γελούσαν εις βάρος μου. Νευρίασα που η Τίγκη με είπε ‘αδερφούλη’ και δεν με αποκάλεσε έστω αγάπη μου. Νευρίασα και με τον εαυτό μου. Είμαι ένας δειλός και βλάκας μαζί.

-Ρινοκερίνα: Είσαι έξυπνος και λογικός. Μερικές φορές ο θυμός και τα νεύρα, μας κάνουν να παραλογιζόμαστε και να λέμε κουβέντες που αργότερα μετανιώνουμε. Ο θυμός είναι το πιο επικίνδυνο όπλο. Θα αφήνεις τον θυμό σου και τα νεύρα σου, να καταλαγιάσουν, θα ηρεμείς θα ζυγίζεις την κατάσταση, θα σκέφτεσαι και μετά θα κρίνεις πως θα κινηθείς.

Σου τα λεω αυτά γιατί σε συμπάθησα μικρούλη. Πραγματικά σε συμπάθησα. Έχεις πλάκα και με κάνεις να γελάω και αυτή την περίοδο της ζωής μου, χρειάζομαι το γέλιο.

-Όλιβερ: Να αρχίσω να κουνιέμαι σαν κλόουν ;

-Ρινοκερίνα: Μην κάνεις απότομες κινήσεις . Πλησιάζει ο άντρας μου και πατέρας των παιδιών μου. Είναι και εκείνος πολύ ζηλιάρης και γκρινιάρης.

-Ρινόκερος: Τι τρέχει ; Συμβαίνει κάτι ; Σε βλέπω τόση ώρα να μιλάς με κάποιον. Τι κουβέντες λες και με ποιόν;

-Ρινοκερίνα: Ησύχασε αγάπη μου, μιλούσα με αυτό το άκακο πλάσμα, με αυτό τον μικρούλη που έπεσε από τον ουρανό.

Η ζέστη και η δυσοσμία, έφερε τον Όλιβερ στην πραγματικότητα γιατί κάπου, κάπου χανότανε. Ένωθε την ζέστη, την μυρωδιά, ήθελε να κάνει μπάνιο να ξεβρομίσει.

Που ήταν το ζεστόνερό, που ετοιμάζε η μητέρα του ;

Ο ρινόκερος φτερνιζότανε. Πρέπει να είχε κρυώσει.

-Όλιβερ: Ωωωω τι είναι πάλι αυτό;

-Ρινοκερίνα: Σουτ ...μιλάς πολύ.Σου το εχω ξαναπει.Ο Ρινόκερος σήκωσε το πόδι του, είχε πλησιάσει πολύ και επικίνδυνα.

Ο Όλιβερ τώρα άρχισε να φοβάται. Κοιτούσε εκείνο το χοντρό πόδι που ήταν στον αέρα.

Μελετούσε γρήγορα τον χώρο, δεν είχε χρόνο να αντιδράσει. Εάν ο ρινόκερος άφηνε το πόδι του κάτω, τον είχε λιώσει.Θα τον έκανε ένα με το χώμα. Φόβος και τρόμος , μαζί για άλλη μια φορά!

Τώρα πήρε θέση η ρινοκερίνα. Μπήκε μπροστά στον συντροφό της.

-Ρινοκερίνα: Τι κάνεις ; ζηλεύεις αυτό το πλασματάκι ; Άκακο είναι που ένα φου να του κάνεις, θα το πάρει ο αέρας ;

-Ρινόκερος: Έχεις δίκιο αγάπη μου. Άφησε το πόδι του κάτω, με τόση δύναμη που το έδαφος σύστηκε. Ο Όλιβερ χοροπήδησε μια δυο φορές λες και ήταν μαριονέτα και την κουνούσες.

Αυτό το τράνταγμα το ένιωσαν ο Όσβαλντ και η Τίγκη. Μην ξέροντας τι να κάνουν τα δυο παιδιά παρακολουθούσαν με αγωνία.

-Όσβαλντ: Θα πάω κάτω να σώσω τον φίλο μου.

-Τίγκη: Όχι θα τα κάνεις χειρότερα τα πράγματα. Έχω εμπιστοσύνη στον Όλιβερ. Θα τα καταφέρει.

-Όσβαλντ: Τι παράξενα μιλάς, το ίδιο έλεγε και αυτός για εσένα ολο το βράδυ, ότι σου έχει εμπιστοσύνη, ότι δεν πρέπει να φοβόμαστε και ότι θα βρεθεί η ακρη του νήματος στην περιπέτεια που μπλέξαμε.

-Τίγκη: Δεν είναι περιπέτεια Όσβαλντ. Έχουμε μια αποστολή. Το ξεχασες ; Πρέπει να περάσουμε από 10 δοκιμασίες , εχουμε και τα 10 χαρτάκια.

Πρέπει να δοκιμαστούν οι καρδιές μας, πρέπει να πετύχουμε, να δείξουμε αγνότητα, πίστη, επιμονή. Να δοκιμαστούν οι καρδιές μας και έπειτα να σώσουμε ή να καταστρέψουμε τους άπληστους γονείς μας.

Η Τίγκη μιλούσε αλλά τα μάτια της, δεν ξεκολλούσαν πάνω από τον Όλιβερ. Πρώτη φορά φοβήθηκε για εκείνον. Είναι 15 χρονών κοριτσάκι και κανείς δεν είχε προλάβει, να την συμβουλέψει πως είναι να νοιάζεσαι για κάποιον.

Έκοψε εκεί την κουβέντα, τις σκέψεις που πήγε να κάνει για τον Όσβαλντ και απλά είπε, σε λίγο θα κατέβουμε απο αυτό το δέντρο.

Ο Όλιβερ ένιωσε το τράνταγμα του ρινόκερου, ένιωσε την απειλή εκείνου του πατήματος. Εάν δεν έμπαινε στην μέση η ρινοκερίνα θα τον είχε αποτελειώσει, θα ήταν παρελθόν τώρα.

Ο Ρινόκερος βέβαια το έκανε επίτηδες. Ήθελε να δείξει σε εκείνο το πλασματάκι, ποιός είναι ο αρχηγός και ποιός κάνει κουμάντο σε αυτή την γη. Την δική του γη. Ως αρχηγός όφειλε να προστατεύει όλο το κοπάδι. Κέρδισε την αρχηγία του. Δεν του την πρόσφερε κανένας...

Έδωσε μάχες και αγώνες μεταξύ άλλων υποψηφίων αρχηγών. Αποδείχτηκε ποιο δυνατός και άξια κέρδισε την αρχηγία. Εως τώρα οδηγούσε σωστά το κοπάδι του.

Δεν ήθελε να ντροπιαστεί από ένα μυξιάρικο άξεστο και βρώμικο πλασματάκι.

-Ρινόκερος: Είσαι τυχερός φιλαράκο που η γυναίκα μου σε θέλει για διασκέδαση. Γύρισε στο κοπάδι και είπε.

-Ρινόκερος: Αυτό το πλασματάκι και τους υπόλοιπους δυο που είναι ακόμα στο δέντρο δεν θα τους πειράξει κανένας σας. Κατεβείτε λοιπόν από το δέντρο και μην φοβάστε. Είστε υπο την προστασία της γυναίκας μου.

Κοίταξε μια τελευταία φορά το πλάσμα που είναι ακόμα, αίμητο κάτω στο έδαφος με τα μεγάλα και απειλητικά του μάτια.

Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν. Ο Όλιβερ έστρεψε το βλέμμα του προς τα κάτω, όπως κάνουν τα ζώα και αποδέχτηκε την αρχηγία του ρινόκερου. Το θέμα έληξε εκεί. Το μόνο που του είπε ο ρινόκερος πριν απομακρυνθεί είναι : Πλύσου γρήγορα γιατί βρωμάς.

-Όλιβερ: Βρωμάω, βρωμάω ε ; πως να μην βρωμάω αφού έχω πέσει στα κοπρανά σας ; Ελα να σε πασαλείψω να δεις πως θα νιώθεις και εσυ. Βρωμάω ακου βρωμάω !!! εσύ βρωμάς πιο πολύ από εμένα !!!

-Ρινόκερνα: Σςςςς παίζεις το κεφάλι σου κορώνα γράμματα και την επόμενη φορά, δεν θα μπορέσω να γλυτώσω το τομάρι σου.

Ο ρινόκερος το άκουσε αλλά δεν ήθελε, να δώσει συνέχεια. Προτιμούσε να βρει ένα μέρος με σκιά να κρυφτεί, παρά να έρθει σε ‘αντιπαράθεση’ με εκείνο το αντιπαθητικό πλάσμα. Από την αρχή δεν το χώνεψε.

Η μύτη του έτρεχε, φτερνιζόταν και σε μια στιγμή γύρισε πίσω προς τον μικρούλη και ψουφτερνίστηκε τόσο δυνατά που σήκωσε στον αέρα τον Όλιβερ.

Ααα φώναξε!!! Τα παιδιά παρακολουθούσαν ακόμα απο το δέντρο. Ε δεν μπορούσαν να μην γελάσουν. Τώρα πιά είχαν πέσει κάτω πιάνωντας τις κοιλιές τους απο τα γέλια. Ευτυχώς δεν τους έβλεπε ο Όλιβερ γιατί ήταν αρκετά απασχολημένος, στην κατηφόρα που τον πήρε και τις κολοτούμπες που έκανε. Το μόνο που άκουγες ηταν αυτς, αυτς, λογικό.

Δεν ήταν μόνο η κατηφόρα. Δέντρα, ξύλα, ανώμαλο έδαφος με πέτρες και αγκάθια όλα βρισκόντουσαν στον δρόμο του και ειχαν κολλήσει επάνω του.

Έμοιαζε με σκιάχτρο που το είχες τοποθετήσει, στον κήπο σου για να διώχνει τα πουλιά, για να μην φάνε τα σπαρτά.

Τώρα βρέθηκε σε χειρότερη μοίρα. Σε κάποια φάση σταμάτησε. Χέρια, πόδια ανοιχτά, ανάσκελα στο έδαφος με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανό.

-Ολιβερ: Κοίτα να δεις ψέλισε. Είναι το ίδιο άσπρο πουλί, που τους ακολουθεί από την αρχή. Δεν είχε χρόνο όμως να αναρρωτηθεί για τίποτα άλλο γιατί είδε το ρινόκερο να έρχεται προς το μέρος του.

Τώρα λίγο τον ένοιαζε, εάν θα τον πατούσε η όχι. Πονούσε το σώμα του φριχτά. Το κορμάκι του είχε γεμίσει με πληγές, γρατζουνιές και γδαρσίματα. Είχε ματώσει αλλά δεν είναι σε θέση να κουνήσει.

Το πόδι του ρινόκερου σταμάτησε σε απόσταση αναπνοής και για πρώτη φορά ο Όλιβερ είχε τον χρόνο να περιεργαστεί τους ρινόκερους.

Συγκεκριμένα εκείνο το ρινόκερο που του έριξε νερό για να τον ξεπλύνει. Κοίτα να δεις είχε ζαλιστεί από τις κολοτούμπες που έκανε. Έκανε τόσες πολλές που δεν πρόλαβε να τις μετρήσει, ενώ για τον ρινόκερο ήταν μια

μικρή απόσταση στο να φτάσει, κοντά του από το σημείο που ξεκίνησε να κάνει κολοτούμπες.

-Ολιβερ: Ωωω τι τεράστιο θηρίο !!! Τα μάτια του ξεκίνησαν την εξερεύνηση από κάτω. Χοντρά πόδια, τεράστια σαν μεγάλοι επιβλητικοί βράχοι, που δεν μπορείς να τους κουνήσεις πόσο μάλλον να τους ρίξεις στο έδαφος. Τέτοιο γερό πάτημα είχε.

Το δέρμα του σκληρό σαν ατσάλι, που δύσκολα μπορούσες να το διαπεράσεις με απλά όπλα. Άραγε πόσους πόντους πάχος να έχει, αυτό το σκληρό και τραχύ δέρμα ;

Τα μάτια του άρχισαν να ανεβαίνουν προς τα πάνω Ουαουου φώναξε ο Όλιβερ έκπληκτος. Είχε δυο κέρατα επάνω μπροστινό μέρος του κεφαλιού του. Άντε ρε μάνα μου να σε καρφώσει με αυτά τα κέρατα. Θα σε κάνουν σουρωτήρι !! Δυο κέρατα το ένα πίσω από το άλλο που έφταναν περίπου το 1.5 μέτρο μήκος.

Το βάρος του ; Πόσο να ζυγίζει το θηρίο που στεκότανε μπροστά του ;

-Ολιβερ: Πόσο ζυγίζεις ;

-Ρινόκερος: Θεεε να μάθεις ποσο ζυγίζω ; Με προσβάλεις !!! Αυτό το διάστημα κάνω δίαιτα.

Προσπαθώ να χάσω μερικά κιλά γιατί δεν μπορώ να τα κουβαλάω άλλο.

Κάνει πολύζέστη και δεν χωράω πουθενά, ούτε στις γούρνες που βρίσκουμε για να δροσιστούμε παρά μόνο στα ποτάμια. Εκεί προσπαθώ, να κρατηθώ δροσερός. Περίπου 2.5 τόνους είναι το βάρος μου.

Θέλεις να δεις πως είναι να κουβαλάς τόσο βάρος ; τότε ακούμπησε το πόδι του πάνω στον Όλιβερ !!!

-Όλιβερ: Βοήθειαααα !!! πάρε γρήγορα το πόδι σου !!! Δεν έχω σκοπό να γίνω αλοιφή με το χρώμα και κοίτα μην χάσεις την ισοροπία σου και με λιώσεις κατά λάθος.

Ο Ρινόκερος υπάκουσε και ο Όλιβερ συνέχισε να τον περιεργάζεται. Όλοι οι ρινόκεροι έχουν γκρι χρώμα. Μόνο ένας ξεχωρίζει, έχει μαύρο χρώμα. Αυτός είναι ο αργηγός τους και ο σύντροφος της ρινοκερίνας. Όλοι στην αγέλη συνεργάζοταν μεταξύ τους. Υπήρχε μια αρμονία.

Τα αρσενικά όμως δεν έχαναν την ευκαιρία να επιδεικνύουν συνεχώς την δυναμική τους. Ήθελαν επιβεβαίωση από τα θηλυκά του κοπαδιού.

Έτσι τραβούσαν τα βλέμματα των θηλύκων.

Ο Όλιβερ άρχισε να αναρωτιέται. Πλούσια βλάστηση ανεξερεύνητες περιοχές, έβλεπαν τα μάτια του και τι ακόμα είχαν να δουν ζούγκλα. Ναι βρισκότανε κάπου στα βάθη της ζούγκλας. Μόνο εκεί ζούσαν τέτοια ζωα.

Τώρα θυμήθηκε τα λόγια του Χάρτ και τα παραμύθια που τους έλεγε. Θυμήθηκε τα παραμύθια που τους έλεγε και στα υπόλοιπα παιδιά του χωριού, καθώς τελείωναν τις δουλειές τους και μαζευόντουσαν γύρω από την φωτιά... Τώρα ησύχασε κάπως και ηρέμησε.

Η καρδιά του μπήκε στην θέση της. Είχε δει αυτά τα ζώα στους πάπυρους του Χάρτ.

Αυτά τα ζώα είναι άκακα. Τις σκέψεις του διέκοψε ένας άλλος ρινόκερος που τον πλησίαζε και τον κοιτούσε καθώς ερχότανε ολο και πιο κοντά. Έβγαλε μια κραυγή και αμέσως ο Όλιβερ άρχισε να αναθεωρεί τις αποψή του για την λέξη άκακος....

-Όλιβερ: Άκακος, ίσως λίγο μοναχικός, δύστροπος και αν ήθελε μπορούσε να γίνει πολύ επιθετικός και επικίνδυνος.

Αυτά τα ζωα είναι φυτοφάγα θηλαστικά, δεν έτρωγαν κρέας γι αυτό και ζούμε ακόμα. Ναι αυτό είναι

γι αυτό είμαστε ζωντανοί, γι αυτό δεν μας έφαγαν. Όχι ότι δεν σημαίνει ότι με ένα πατημά τους δεν θα μας έσβηναν από το χάρτι της γης...

Ο Όλιβερ τινάχτηκε απότομα ...ξέχασε ότι πονούσε και ότι είχε χτυπήσει. Με την απότομη κίνηση όμως οι πόνοι επανήλθαν ωχ...έκανε και έπιανε την μέση του...

Είναι δυνατόν 21 χρονών παλικάρι να υποφέρει ; να κρατάει στο ένα του χέρι μια πρόχειρη μαγκούρα που έφτιαξε και να παίρνει τον δρόμο της επιστροφής...για να φτάσει στο δέντρο που είναι ο Όσβαλντ και η Τίγκη.

-Όλιβερ: Φαντάζομαι πως ακόμα εκεί θα τους βρω. Δεν νομίζω να το έσκασαν. Τέτοιος φοβιτσιάρης που είναι ο Όσβαλντ και χέστης αν μπορούσε θα γινότανε ένα με το δέντρο !!

Ο ρινόκερος προσφέρθηκε να τον ανεβάσει στην πλάτη του για να τον μεταφέρει.

-Ρινόκερος: Ανέβα στην πλάτη, μου θα κουραστείς μέχρι να πας στους φίλους σου.

-Όλιβερ: Άσε καλύτερα. Αρκετά τράβηξα με το πρώτο φως της ημέρας. Έχω πόδια, πρέπει να κυκλοφορήσει λίγο και το αίμα, στο σώμα μου και να μπει το μυαλό

μου, στην θέση του με τις τόσες κολοτούμπες που έκανα. Σιγά σιγά, αργά και σταθερά.

Όλα άρχισαν να γυρίζουν. Τα ποδαράκια του Όλιβερ άρχισαν να τον προδίδουν, έτρεμε, ζαλιζόταν και είχε τάση για εμετό.....

Σταμάτησε και πριν λιποθυμήσει κοίταξε στον ουρανό και είδε πάλι το άσπρο πουλί να πετάει πάνω από το κεφάλι του.

Ο ρινόκερος τον λυπήθηκε δεν μπορούσε να τον αφήσει εκεί. Τον άρπαξε με τα δόντια του από το σώβρακο και τον μετέφερε κοντά στους υπόλοιπους.

Ευτυχώς είχε λιποθυμήσει και δεν γκρίνιαζε. Τον άφησε πάνω στην βλάστηση σε μαλακό και σκιερό μέρος και είπε στους υπόλοιπους τι είχε γίνει.

-Οσβαλντ: Ο Όλιβερ τέζα και τώρα εμείς τι κάνουμε ;
Μένουμε στο δέντρο για όλη μας την ζωή ;

-Τίγκη: Όχι !!

-Οσβαλντ: Δεν λες τίποτα άλλο.

Αλλά η Τίγκη δεν μίλησε...

Έπιασε το βλέμμα της θηλυκής ρινοκερίνας, να την επεξεργάζεται και το ίδιο έκανε και εκείνη τώρα. Για πρώτη φορά η Τίγκη και η ρινοκερίνα, κοιτάχτηκαν στα

μάτια...και όταν ένιωσαν ασφαλείς (γυναίκες βλέπεις) άρχισαν να μιλάνε.

Τηλεπαθητικά βέβαια γιατί η Τίγκη είχε το χάρισμα να διαβάξει το μυαλό του άλλου.

-Ρινοκερίνα: Πως λέγεσαι ;

-Τίγκη: Το ονομά μου είναι Τίγκη. Δεν είμαστε κακοί ούτε έχουμε πρόθεση να κάνουμε κακό σε κανέναν. Είμαστε εδώ για κάποιο λόγο. Ο ουρανός μας έστειλε στην γη σας.

-Ρινοκερίνα: Άρα είχε δίκιο το μικρό πλασματάκι που μιλούσε για τον ουρανό.

-Τίγκη: Ναι είχε δίκιο. Εσένα πως σε λένε ; οφείλω να σε ευχαριστήσω για την φιλοξενία σας.

-Μίσυ: **Μίσυ** και εκείνος ο μαύρος ρινίκερος είναι ο άντρας μου και λέγεται **Χάν**. Ψάχνουμε μέρος για να φτιάξουμε το σπίτι μας και να γεννηθούν τα παιδιά μας.

-Τίγκη: Χαίρομαι για εσάς και μακάρι να είμαστε εδώ να δω τα μωρά σου να γεννιούνται.

Τότε εμφανίστηκε και η Νεράϊδα που είχε μιλήσει το βράδυ στην Τίγκη.

-Νεραΐδα του δασους (αμαριλλής): Θα δεις την γέννηση αυτών τον μωρών. Όλα γίνονται για κάποιο λόγο.

Η Τίγκη δεν απάντησε στην Νεραΐδα απλά την κοίταξε με τα μικροσκοπικά της μάτια. Γύρισε στην Μίσυ και πρόσθεσε.

-Τίγκη: Από δω είναι ο Όσβαλντ ο αδερφός μου. Του έδωσε μια τσιμπιά για να μιλήσει.

-Όσβαλντ: Ναι Όσβαλντ χαίρομαι που σας γνωρίζω. Τι διάολο τώρα γίναμε όλοι μια οικογένεια ;

-Τίγκη: Άντρες τι περιμένεις...

-Μίσυ: Μια και συστηθήκαμε τι λέτε θα κατεβείτε από το δέντρο ; Θα βάλω τα κερατά μου κοντά σας, δεν θα σας πληγώσω μην φοβάστε, θα πιαστείτε και θα κατεβείτε.

Ετσι και έγινε. Έκαναν τσουλήθρα και προσγειώθηκαν στον σβέρκο της Μίσυς. Ο Όσβαλντ άρχισε να το διασκεδάζει. Πατούσε με τα τριχωτά του πλαδαρά πόδια στον σβέρκο της. Τα πόδια του βούλιαζαν στο λιγοστό τρίχωμα που είχε.

-Όσβαλντ: Κοίτα να δεις είμαι στον σβέρκο μιας ρινοκερίνας. Ποιός θα το πίστευε...ούτε και εγω ο ίδιος

δεν το πιστεύω αυτό και άρχισε ο χαζός, να χορεύει επάνω της. Καμάρωνε κι'όλας. Είχε την Τίγκη και γι αυτό δεν φοβότανε...

Η Μίσυ έκανε νόημα στον άντρα της ,ότι όλα ήταν κακά και εκείνος οδήγησε την αγέλη.

Ο Ρινόκερος που κουβάλησε τον Όλιβερ και τον είχε αφήσει στο έδαφος τον έβαλε πάλι στην πλάτη του. Στην ουσία τον πέταξε ψηλά, στον ουρανό και έτσι προσγειώθηκε στην πλάτη του !!!

Έτσι λοιπόν ξεκίνησαν το ταξίδι τους για το άγνωστο. Η Τίγκη κοιτούσε την πλούσια βλάστηση ,ζούγκλα παντού χόρτα, δέντρα, τεράστια φύλλα.

-Τίγκη: Κοίτα πολύχρωμα λουλούδια, όμορφα χρώματα. Για πρώτη φορά η Τίγκη χαλάρωσε και απολάμβανε το ταξίδι που ξεκινούσαν μαζί με τους ρινόκερους.

-Μίσυ:: Είσαι γενναία μικρή μου, έχεις καλή καρδιά. Μπορώ να την νιώσω.

Η Τίγκη δεν απάντησε. Κοιτούσε γύρω της και αναρωτιόταν που να είναι άραγε ; Πως λέγεται αυτό το μέρος ; Τέλος πάντων, κώπως έπρεπε να το ονομάσει,

αφού δεν ήξερε την πραγματική του ονομασία . Η χώρα των ονείρων,έτσι ονόμασε αυτή την γη.

Ο Όσβαλντ δεν την ενόχλησε καθόλου γιατί ήξερε, ότι δεν πρόκειται να του απαντήσει. Έτσι αφοσιώθηκε και αυτός στο να απολαμβάνει το ταξίδι. Του έκανε εντύπωση πως οι ρινόκεροι είχαν χαράξει το δικό τους μονοπάτι. Μπορούσε να διακρίνει τον δρόμο από κει ψηλά που ήταν.

Μπροστά του άρχισε να διακρίνει μια απέραντη κοιλάδα. Τι ομορφιά...τώρα σηκώθηκε όρθιος για να βλέπει πολύ καλύτερα. Όλα καλά, έριξε μια βιαστική ματιά και το μάτι του έπεσε στο ποτάμι.

-Όσβαλντ: Νερό, νερό, νερό!!!

Φώναξε ο Όσβαλντ.

-Όσβαλντ: θα πλατσουρίσουμε, θα ασπρίσουμε, θα κολυμπήσουμε θα

Τον σκούνηξε η Τίγκη.

-Τίγκη:σταμάτα

Κάποιο λόγο είχε που το είπε. Οι ρινόκεροι έκαναν το μπάνιο τους και δροσιζόντουσαν για να μένουν, καθαροί και δροσεροί, αλλά δεν ήθελε να παρεξηγήσουν τα λόγια του Όσβαλντ.

Από τις φωνές άρχισε να ξυπνέει και ο Όλιβερ που είχε πέσει ξερός. Πήγε να γυρίσει και καθώς κοίταξε προς τα κατά είδε το έδαφος να κουνιέται...

-Όλιβερ: Το έδαφος κουνιέται ή τα μάτια μου κάνουν έτσι ;

Όταν συνήλθε για τα καλά κατάλαβε ότι είναι επάνω στην πλάτη του ρινόκερου.

Έμπιξε τα νύχια του στο δέρμα του, για να γατζωθεί όσο καλύτερα μπορούσε. Ακόμα είχε λίγη αστάθεια και πονοκέφαλο. Μπροστά του είδε τον μαύρο ρινόκερο.

Τον αρχηγό που οδηγούσε την αγελή στο λειβάδι. Ένα μεγάλο λειβάδι, πάρα πολύ όμορφο. Καμία σχέση με την ζούγκλα που είχαν πέσει.

Από πίσω του η Μίσυ. Ναι ήτανε λίγο χοντρούλα αλλά τώρα που την παρατηρούσε η κοιλίτσα της είναι μεγάλη. Κουνιότανε αριστερά, δεξιά πάντα με το βάδισμα που έκανε η Μίσυ.

-‘Όλιβερ: Καλά αυτά τα μωρά, θα έχουν ζαλιστεί εκεί μέσα. Θα παρακάνε να έρθει η ώρα για να βγούνε εξω...όχι όχι δεν θέλω να το δω και αυτό αρκετά είδα για μια ημέρα...

Πάνω στον σβέρκο της η Τίγκη και ο Όσβαλντ. Ο Όσβαλντ χοροπηδούσε σαν τρελός από την χαρά του. Μετά κατάλαβε γιατί...άκουσε καλά την λεξούλα που έλεγε 'νερό...νερό' επιτέλους είπε και εκείνος νερό, πίσω από τον σβέρκο του ρινόκερου. Τρίτος κατά σειρά Ολιβερ πάνω στην πλάτη του ρινόκερου και πιο πίσω τους το υπόλοιπο κοπάδι.

Τι έγινε και μπήκανε όλοι σε σειρά. Αλφάδι λες και πήρε κάποιος στρατηγός το μαστίγιο του και τους μάλωσε για να μπουν σε σειρά ; Άσε καλύτερα ας κρατούσε το στόμα του κλειστό.Ας μην το σχολιάζε.

-Ολιβερ: Ε κύριε ρινόκερε μπορείς να με κατεβάσεις ή καλύτερα μπορείς να με πας στην πλάτη της κυρίας ρινοκερίνας. Έτσι για να είμαστε όλοι σε ένα μέρος ; θα ένιωθα πολύ καλύτερα.

Ο ρινόκερος δεν απάντησε.

-Ολιβερ: Εεε δεν ακους ; κουφός είσαι ή χαζός ; Πιο ηλίθιο ρινόκερο από εσένα έχω δει. Εμ βέβαια με τέτοια μικρά αυτιά που εχεις, αμφιβάλω αν με ακους κι'ολας.

Άρχισε να χοροπηδάει στην πλάτη του.

-Ολιβερ: Ασε με κάτω. Πηγαίνε με στους φίλους μου.

Τι να έλεγε πηγαίνέ με κοντά στην αγάπη μου ; Άρχισε να τον κοροϊδεύει, να βγάζει έξω την γλώσσα του, να κάνει διάφορες γκριμάτσες και μορφασμούς. Πάει τα έχασε τελείως ! Δεν εξηγείται αλλιώς τέτοια συμπεριφορά. Προσπαθούσε να επιβληθεί, με φωνές και φασαρία όμως δεν γίνεται τίποτα.

-Όλιβερ: Χαζέχαζέ.....χοντρέ....χοντρέ !!!

Σε κάποια στιγμή του λέει ο ρινόκερος.

-Ρινόκερος: Εάν θέλεις να πας στους φίλους σου γλύστρα κάτω στην ουρά μου και εγώ θα σε πετάξω εκεί.

-Όλιβερ: Επιτέλους ακούστηκα.

Με δυο δρασκελιές, διέσχισε την πλάτη του ρινόκερου, γλύστρησε στην ουρά του και περίμενε, άρχισε ξανά να φωνάζει.

-Όλιβερ: Είμαι έτοιμος για απογείωση !!! Δεν έχω όμως αλεξίπτωτο θα πρέπει να με απογειώσεις ήρεμα.

-Ρινόκερος: Τι ηλίθιο πλάσμα...ε...λοιπόν ως εδώ θα του δώσω ένα καλό μάθημα για να με θυμάτε.

Σταμάτησε τέντωσε καλά τον κώλο, του και με δύναμη μπρουφ... μπρουφ...έκλασε τόσο δυνατάπου

από την δύναμη της κλανιάς τα μαλλιά του Όσβαλντ σηκώθηκαν στον αέρα !

-Ολιβερ: Έκλασες στην μούρη μου ; Δεν ντρέπεσαι λίγο ; Είμαι υποχρεωμένος να μυριζώ την κλανιά σου ; Την επόμενη φορά να βάλεις μια τάπα στον

Ο ρινόκερος τεντώθηκε πάλι και μπρουφ...

-Ολιβερ: βρωμάς, βρωμάς, βρωμάς !!!

Αλλά παρ'όλο που του είχε σηκωθεί η τρίχα από το κεφάλι και ολο του το κορμί, από την δυνατή πορδή, την ουρά του ρινόκερου δεν την άφηνε.

Ο ρινόκερος θέλωντας να του δώσει ακόμα ένα μάθημα, άρχισε να κουνάει την ουρά του αριστερά και δεξιά.

Γύρισε λίγο στο πλάι για να στοχεύσει καλύτερα και πάλι ...ο Όλιβερ στον αέρα.

-Ολιβερ: ...βοήθειαaaaaa !!!

Η Τίγκη και ο Όσβαλντ είχαν πεθάνει στα γέλια. Χέρια, πόδια, ανοιχτά, τους προσπερνάει και προσγειώνεται στο σβέρκο του αρχηγού ρινόκερου.

Για να μάθεις να μην προσβάλεις είτε ο ρινόκερος.

Ο Χάν που υποψιάστηκε τι είχε συμβεί, ήθελε να συνεχίσει την τιμωρία του μικρού πλάσματος, που από την αρχή δεν τον συμπάθησε.

Γύρισε κοίταξε την Μίσυ και με μια ματιά, ένα βλέμμα της κατάλαβε ότι η φάρσα του μικρού, ήθελε να σταματήσει εκεί.

Σαν βεντούζα κόλλησε ο Όλιβερ στο σβέρκο του αρχηγού. Τα είχε χάσει, δεν τολμούσε να αναπνεύσει από το φόβο του.

-Όλιβερ: Συγνώμη, κύριε αρχηγέ, τραύλιζε αλλού ήθελα να προσγειωθώ και άλλου βρέθηκά, δεν νομίζω να σας τσαλάκωσα ουτε να χάλασα το μαύρο σας τρίχωμα.

-Χάν: Σκάσε επιτέλους, μικρό πλάσμα...

-Όλιβερ: Να σκάσω ; ότι πείτε, έσκασα κι'ολας. Μπορώ να αναπνέω τουλάχιστον ; Να έτσι βαθιές μικρές ανασούλες. Θα σκάσω αν δεν αναπνεύσω. Δεν νομίζω να σας ενοχλεί η ανασούλα μου ; Είμαι αθόρυβος όταν αναπνέω.

-Χάν: Σκάσε επιτέλους μην σε πετάξω κάτω και σε κώνω αλοιφή. Ένα με το χώμα.

-Ολιβερ: Ότι πείτε αρχηγούλη μου, ότι πείτε. Εξάλλου εσείς είστε ο αρχηγούλης, εσείς είστε σοφός και μας οδηγείτε σοφά.

-Χάν: Με ειρωνεύεσαι μικρέ ;

-Ολιβερ: Όχι όχι αντιθέτως σας θαυμάζω, είστε υπέροχος είστε φανταστικός ...θα πρέπει να σας φοβούνται όλοι...έτσι δεν είναι....;

Ο αρχηγός ρινόκερος δεν απάντησε, στην ερώτηση αλλά τον ρώτησε το εξής

-Χάν: Εσυ δεν με φοβάσαι ; Δεν με φοβάσαι καθόλου ;

Ο Όλιβερ ξεροκατάπιε.Ένιωθε ότι είχε ένα κόμπο στο λαιμό και ότι δεν κατέβαινε κάτω. Λοιπόν τέρμα οι βλακίες ,το παράκανε, έπρεπε επιτέλους να σοβαρευτεί.

-Ολιβερ: φυσικά σε φοβάμαι μεγάλε αρχηγέ και σε σέβομαι. Η κρίση σου πάντα σοφή και σωστή.

Κάπου εκεί έληξε ο διάλογος μεταξύ τους, αποδεικνύοντας ο αρχηγός στον Όλιβερ την δύναμη και την εξουσία του.

Περπατούσαν ολοι μαζί τώρα στο μονοπάτι. Λίγο ανηφορικό στην αρχή.Πήγαιναν σιγά σιγά, λόγο βάρους αλλά και των κοντών ποδιών, που είχαν. Τα βηματά τους, ήταν αργά και σταθερά.

Έφτασαν για τα καλά στο ύψωμα και άρχισαν τώρα να κατεβαίνουν.

Τα τρία παιδιά έμειναν αποσβωλομένα. Έτσι από ψηλά και μακριά που έβλεπαν το τοπίο, θαύμαζαν την ομορφιά του. Γύρω γύρω πλούσια βλάστηση, με ψηλούς κορμούς δέντρων και στην μέση ένα μεγάλο ξέφωτο.

Σαν να ήταν σχεδιασμένο για να ξαποστάσουν εκεί οι ρινόκεροι. Ναι έτσι είναι, έτσι δικαιολογήτε και το μονοπάτι, γι αυτό οι ρινόκεροι πήγαιναν από αυτό το συγκεκριμένο μέρος.

Πριν προλάβει ο Όλιβερ να ρωτήσει το γιατί και να ανοίξει το στόμα του ο Αρχηγός ρινόκερος τον πρόλαβε.

-Χάν: Πρέπει να ξαποστάσουμε, περπατάμε μέρες και η Μίσυ μου είναι έτοιμη να γεννήσει.

Η Τίγκη ρώτησε την Μίσυ.

-Τίγκη: Είσαι καλά ; Σε βλέπω λίγο χλωμή...

-Μίλυ: Θέλω απλά να πιω λίγο νερό και να κοιμηθώ.

-Όσβαλντ: Τα μωρά που εχεις μέσα, στον σάκο σου πότε θα βγούνε ;

-Μίσυ: Δεν είμαι καγκουρό για να εχω σάκοτα εχω μέσα στην κοιλιά μου και σε κάποια στιγμή, θα θέλουν να βγουν. Ήδη αρχίζουν και κλωτσάνε...

-Οσβαλντ: Πόσα είναι ;

-Μίσυ: Δεν ξέρω θα δούμε όταν γεννήσω.

Κοίτα ενας καταράκτης, φώναξε η Τίγκη.

-Τίγκη: Κοίτα πως τρέχει το νερό, κοίτα με τη δύναμη κατεβαίνει. Κοίτα τι όμορφο που είναι και πως φαίνονται τα νερα του καταγάλανα ;

Γέλασαν και τα τρια παιδιά. Ύψωσαν τα χέρια και φώναζαν μαζί : Νερό, νερό, νερό !!! Μόλις είδαν το νερό θυμήθηκαν πόσο πολύ βρωμούσαν.

Ξέφωτο, λιβαδάκι το ίδιο τους έκανε και μόλις έφτασαν, κατέβηκαν και τα τρια παιδιά στο έδαφος άρχισαν να τρέχουν !!! Κανείς δεν τους σταμάτησε αλλά ξαφνικά σταμάτησαν από μόνα τους στην άκρη του ποταμού.

-Οσβαλντ: Λες να εχει τίποτα εκει μέσα ; κανά κροκόδειλο και μας ξεκωκαλήσει ;

-Ολιβερ: Ποιός μιλάει, δεν βαριέσαι ας το ζήσουμε και αυτό. Θα μετρήσουμε ως το 3 και θα πηδήξουμε μαζί.

Ένα δυο τρια

Δεν τολμούσαν να πηδήξουν...

-Τίγκη: Ε...μα δεν σας αντέχω άλλο και τους δυο σας..

Πήγε από πίσω τους πήρε φόρα και τους έσπρωξε....και ξαφνικά οι δυο τους βρέθηκαν μέσα στο νερό...

Ααααα φώναζαν τα δυο παιδιά αλλά μετά σιωπή. Απολάμβαναν το δροσερό νερό, όσο τίποτα άλλο. Έτσι όπως ήταν δροσερό να κυλάει πάνω στο σώμα τους. Κάθε σταγόνα μια δροσιά, κάθε σταγόνα μια ανάσα.

Τι ωραία αίσθηση. Άρχισαν τις βουτιές, να παίζουν, να γελάνε και να τρέχουν στο ποτάμι. Ήταν ρηχό στην αρχή αλλά όσο πήγαινες πιο μέσα τόσο πιο πολύ βαθύ γινόταν.

Τώρα έριχναν νερό και στην Τίγκη με τις χούφτες τους. Εκείνη δέχτηκε τις πρώτες σταγόνες λες και της έδινες ζωή...Κοιτούσε, να πει κάθε σταγόνα που έβρεχε το προσωπάκι της.

Να σου και η Τίγκη μπλούμ, έπεσε στο νερό χωρίς να πει τίποτα τους προσπέρασε, κολυμπώντας και απολάμβανε το δροσερό νερό.

Ωωω σαν δελφίνι έσκιζε τα νερά του ποταμού. Βουτούσε στα βαθιά, μέχρι να πιάσει τις πετρούλες που

ηταν στον βυθό. Ανέβαινε στην επιφάνεια, ξάπλωνε στο νερό, χέρια και πόδια σε κίνηση. Σαν βάτραχος που ευχαριστιέται το νερό.

-Όλιβερ: Ε...βατραχίνα κανουμε αγωνα ;;;

-Τίγκη: Δεν νομίζω να μπορείς να με νικήσεις.Σε προκαλώ !!!

Άλλο που δεν ήθελε ο Όλιβερ ...Για πότε έφτασε κοντά της ούτε που το κατάλαβε. Τα δυο παιδιά κολυμπούσαν, χωρίς να κουράζονται. Σε κάποια στιγμή έφτασαν στην απέναντι όχθη.

Η Μίσυ τινάχθηκε ορθια !!

-Χάν: Όλα καλά, δεν διατρέχουν κάποιο κίνδυνο τα πλασματάκια σου.

-Μίσυ: Δεν έχουμε περάσει ποτέ απέναντι και δεν ξέρουμε τι κινδύνους κρύβει εκείνο το μέρος....

-Όσβαλντ: Γυρίστε πίσω φτάνει μέχρι εκεί. Αρκετά δεν απομακρυνθήκατε ;

Έκανε πως πνίγεται για να τραβήξει την προσοχή τους. Καθώς τα δυο παιδιά πήγαν να σηκωθούν, για να ξαποστάσουν λίγο και να πάρουν, μια ανάσα. Η Τίγκη παραπάτησε και έπεσε επάνω στον Όλιβερ...

Ο Όλιβερ δεν πρόλαβε να αντιδράσει και κατά λάθος έπιασε το στήθος της.....Η Τίγκη νευρίασε γιατί πρώτη φορά έπιασαν το στήθος της και του έδωσε σφαλιάρα, τόσο δυνατή που τον έριξε κάτω...

Αμέσως η Τίγκη βούτηξε στο νερό και άρχισε να κολυμπάει προς την άλλη όχθη.

-Όλιβερ: Τιγκή να σου εξηγήσω περίμενε. Δεν το έκανα επίτηδες, θα έπεφτες και αντι να πιάσω τους ώμους σου κατά λάθος έπιασα το στήθος σου.Συγγνώμη

Η Τίγκη δεν κοίταξε καθόλου πίσω, αντιθέτως κολύμπησε προς το μέρος της Μίσυς, που είχε μπει και αυτή στο ποτάμι για να δροσιστεί.

-Μίσυ: Τι έχεις μικρή μου ;Θελεις να μου πεις τι εγινε εκει περα ;

-Τιγκη: Όχι.

-Μίσυ: Μην ντρέπεσαι είναι λογικό πως κάποια πράγματα γίνονται για κάποιο λόγο.

Η Τίγκη ξέσπασε σε λιγμούς. Έκλαιγε απαρηγόρητα και ειπε στην Μίσυ τι είχε συμβεί.

Είπε πως κατά λάθος έπεσε πάνω στον Όλιβερ όπου εκείνος της έπιασε το στήθος και αυτή του έριξε

σφαλιάρια....αλλα, στο τέλος πριν σταματήσει την συζήτηση πρόσθεσε.

-Τίγκη: Μίσυ ένωσα παράξενα, πολύ παράξενα. Κανείς δεν με προετοίμασε γι αυτό ούτε και για οσα περνάμε.

Μόνο ο παππούς μου ο Χάρτ μου είπε ότι έχουμε, μια ιερή αποστολή. Ότι δεν πρέπει να χάσω την αγνή καρδιά μου.

Έπειτα είναι τα χαρτάκια, δέκα στον αριθμό. Χωρίς να ξερω τι γράφουν. Η σκουληκότρυπα, ο ουρανός και βρισκόμαστε εδώ μαζί σας.

Η Τίγκη τα έβγαλε όλα από μέσα της. Πρώτη φορά μίλησε για όλα αυτά. Δεν είχε μιλήσει ούτε στον αδερφό της. Έκλαψε και ξελάφρωσε, τις έφυγε ολο το βάρος που ένιωθεοτι καλείται, να κουβαλήσει στην πλάτης της.

-Τίγκη: Θέλω να πλύνω τα ρούχα μου και να τα βάλω κάπου να στεγνώσουν τι θα φορέσω όμως....;

-Μίσυ: Μην ανησηχείς γι αυτό το εχω ήδη φροντίσει.

Η Μίσυ έκανε νόημα σε μια άλλη θηλυκιά ρινοκερίνα και εκείνη της έφερε ένα μεγάλο, χοντρό και πλατύ φύλλο για να σκεπάσει η Τίγκη την γύμνια της.

Το είχε διαμορφώσει τέλεια.Είχε κόψει το φύλλο ετσι ώστε να μπει το κεφάλι και να βγούνε από τα πλάγια τα χεράκια της.

Η Τίγκη και η Μίσυ βγήκαν από το νερό.Έπιασαν ένα ίσκιο και έκατσαν μαζί. Αφού η Τίγκη είχε απλώσει τα καθαρά της ρούχα πλέον για να στεγνώσουν,είχε μαζευτεί στην κοιλίτσα της Μίσυ και αποκοιμήθηκε. Πρίν όμως κοιμηθεί μπορούσε να αισθανθεί,κάθε χτύπο της καρδιάς της Μίσυς και τις κλωτσιές των μωρώνπου ανυπομονούσαν να βγούν έξω.

Θα γινόταν τέλεια μητέρα η Μίσυκαι αποκοιμήθηκε.

Σχεδόν όλοι οι Ρινόκεροι μπήκαν στο νερό, η ζέστη τους είχε φτάσει στο αμήν.Ένας παρέμεινε μόνο έξω για να ταχτοποιήσει και τους υπόλοιπους δυο.

Ο Όσβαλντ και Όλιβερ κουρασμένοι από το κολύμπι και τα παιχνίδια αποφάσισαν να βγουν έξω.Τους έκοβε το δρόμο ο ρινόκερος όμως και χωρίς να μετακινηθεί τους είπε.

-Ρινόκερος: Βγάζετε ρούχα, πλένετε ρούχα,τα απλώνετε, στεγνώνετε κορμιά και φοράτε αυτά τα φύλλα μέχρι να στεγνώσουν τα ρούχα σας. Έπειτα

βγάζετε τα φύλλα και φοράτε τα ρούχα σας και είμαστε όλοι ευτυχισμένοι.

-Οσβαλντ: Ρε φίλε σε κούρδισαν ;

-Ρινόκερος: Με διέταξαν να σας προσέχω.

-Οσβαλντ: Ακου να σου πω, δεν αποχωρίζομαι τη βράκα μου και δεν νομίζω να μπορείς να μου την πάρεις.

-Ρινόκερος: Αλήθεια ; θες να το δεις αυτό ;

-Οσβαλντ: Τι θες ρε μεγάλη ; νομίζεις ότι επειδή είσαι μεγαλόσωμος θα κάνεις ότι γουστάρεις ; Άκου να σου πω. Κάνε στην μπάντα να περάσω και να στεγνώσω, με τα ρούχαπάνω μου και δεν θα το συζητήσω περισσότερο. Ο ρινόκερος έκανε νόημα σε άλλον και πλησίασε και αυτός προς το μέρος των παιδιών. Οι ρινόκεροι τώρα γελούσαν νευριασμένοι. Δεν νομίζω να είχαν υπομονή, να παίζουν αυτή την φορά με αυτά τα πλασματάκια. Αρκετή ζέστη έκανε και ο ήλιος χτυπούσε στα κεφάλια τους.

Το μόνο που ήθελαν ήταν να ξεμπερδεύουν με αυτούς τους δυο και πάνε να δροσιστούν μαζί με τους άλλους. Έδειξαν για ακόμα μια φορά τα δόντια τους

και ο ένας από αυτούς σήκωσε το πόδι του και πάτησε ελαφρά τον Όσβαλντ.

Πάνω κάτω και πάλι πάνω κάτω. Ο Όσβαλντ έκανε μπουρμπουλήθρες. Ο Όλιβερ φώναζε άστον γιατί θα σου δείξω εγω...άστον γιατί...και να και ο άλλος ρινόκερος από πάνω του. Το πόδι στο κεφάλι του Όλιβερ και πάνω κάτω, πάνω κάτω και εκείνος μπουρμπουλήθρες !!

Ρε πείσμα που το έχουν, τόσο νερό έχουν πιεί και οι δυο τους αλλά δεν έλεγαν να βγάλουν τις βράκες τους.

Η Μίσυ παρακολουθούσε αμέτοχη και γελούσε. Δεν πήρε μέρος γιατί ήξερε ότι οι ρινόκεροι, δεν θα τους έκαναν κακό. Επιτέλους σήκωσαν, τα χέρια τους και το παιχνίδι σταμάτησε.

Βγήκαν έξω από το νερό, μέχρι την μέση και για πότε ξεντύθηκαν στο πιτς φυτίλι. Να τα ρούχα να και οι βράκες τους. Τα έτριψαν, τα έπλυναν, φόρεσαν και τις φουστανέλες από τα φύλλα, που τους είχαν έτοιμα. Άπλωσαν τα ρούχα στα κλαδιά να στεγνώσουν και ξεραμένοι, έπεσαν στο χορτάρι.

Αποκοιμήθηκαν χωρίς να ανταλλάξουν μια κουβέντα, μεταξύ τους ούτε να μιλήσουν δεν

μπορούσαν.Είχαν κατιαπεί τόσο νερό και ποιός ξέρει τι άλλο...

Βαρύς ύπνος, χωρίς να ανοίγουν τα μάτια τους, ούτε για αστείο που λέμε.Τους μετακίνησαν οι ρινόκεροι σε ένα πιο ασφαλές μέρος, για να μην τους φάει κανένα αρπαχτικό.Είχαν φέρει ένα τεράστιο φύλλο γιατί όλα εκεί είναι πολύ μεγαλύτερα από τα μικροσκοπικά πλασματάκια.

Με την μύτη τους τους κύλησαν, πάνω σε αυτά και τους έσυραν στην μέση του κοπαδιού. Τους άφησαν να κοιμηθούν ετσι όπως ήταν πάνω στο φύλλο.

Το νερό δρόσισε τους ρινόκερους και απόκτησαν ξανά την φυσιολογική τους θερμοκρασία. Άρχισαν να μαζεύονται σχεδόν όλοι στο λειβάδι όπως το αποκαλούσαν.

Ξάπλωσαν γιατί είχαν μια κουραστική ημέρα. Κανά δυο έμειναν στο ποταμί, ακόμα πλατσούριζαν και έπαιζαν με τα νερά.

Η Μίσυ κοιτούσε τώρα την Τίγκη που κοιμότανε ανέμελη και ξέγνοιαστη, μετά από αυτά που της εξομολογήθηκε.Κατά παράξενο τρόπο ένιωσε ότι σαν να ήξερε την Τίγκη από καιρό ή ότι θα μπορούσε να

ήταν παιδί της και την είχε μεγαλώσει με τα παιδιά που είχε στην κοιλιά της.

Κοιτούσε το κοπάδι που είχε ξαπλώσει για να ξεκουραστεί τους δυο ρινόκερους που έπαιζαν ακόμα στο νερό και τα δυο παιδιά που κοιμόντουσαν.

Απολάμβανε τα αστέρια, αναπολούσε παλιές στιγμές και ξαφνικά άρχισε να μιλάει μόνη της.

-Μίσυ: Αυτό θα πει σημαίες, τα σώβρακα του Όλιβερ και του Όσβαλντ, κοιμάτιζαν σαν σημαίες καθώς φυσούσε αέρας.

Άρχισε να νιώθει παράξενα να έχει πόνους, χαμηλά να πονάει η κοιλιάτης, να τρέμουν τα πόδια της και άρχισε να στριφογυρίζει έντονα. Σηκώθηκε όρθια, ξύπνησε τον Χάν και του έκανε νόημα πως ήρθε η ώρα.

Αμέσως εκείνος ξύπνησε τις πιο μεγάλες σε ηλικία ρινοκερίνες. Εκείνες ήξεραν γιατί είχαν ξεγεννήσει πολλές μαμάδες-ρινοκερίνες. Αμέσως έπιασαν δουλειά.

Έσκαψαν ένα λάκκο, κάτω από τα πίσω πόδια της Μίσυ. Φρόντισαν η λακούβα να είναι αρκετά μεγάλη και βαθιά. Έριξαν μέσα νερό, για να μαλακώσει το έδαφος.

Μάζεψαν φύλλα και τα έστρωσαν από πάνω. Με λίγα λόγια έφτιαξαν μια υπέροχη ζεστή και μεγάλη φωλίτσα...

Η Μίσυ όρθια με τα πόδια ανοιχτά, άρχισε να κάνει ότι της έλεγε η μαμή ρινοκερίνα.

-Μαμή Ρινοκερίνα: Έλα κορίτσι μου σπρώξε για να βγούν τα μωρά σου, έλα δώσε μια γερή σπρωξιά για να βγούν έξω.

-Μίσυ: Ποναω όλα είναι έτοιμα ;

-Μαμή Ρινοκερίνα: Έτοιμα είναι κορίτσι μου έτοιμα. Σπρώξε τώρα και μην μιλάς. Από την μια εμψύχωνε και από την άλλη μεριά της έβρεχε το πρόσωπο με μικρά φύλλα για να δροσιστεί.

-Μίσυ: Αααααα έρχεται.....

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ ξύπνησαν από τις φωνές..

-Όσβαλντ: Ποιός έρχεται ; βοήθειαααα καιγόμαστε !! Φωτιαααά τρέξτε να σωθείτεεε. Τρεχάτε ποδαράκιααα μου...

-Όλιβερ: Σταμάτα τρελέ, ούτε φωτιά, πιάσαμε ούτε μας κυνηγάει κανείς, δεν βλέπεις εκει τι γίνεται ; Κοίτα η Τίγκη είναι γαντζωμένη στο πόδι της Μίσυς.

-Όσβαλντ: Μα η Τίγκη χάνετε μπροστά της και γιατί της κρατάει το πόδι ;

-Όλιβερ: Για να ρωτάς εσύ ηλίθιε !!!

-Όσβαλντ: Δεν βλέπω, δεν βλέπω τι γίνεται. Θέλω να δω πρέπει να δω.

-Όλιβερ: Πρόσεξε γιατί η περιέργεια σκοτώνει...

Ο Όσβαλντ άρχισε να πλησιάζει και καθώς, έτρεχε να προφτάσει τα γεγονότα τότε στραβοπάτησε και έπεσε μέσα στην γούρνα....

Κοιτούσε γύρω γύρω, φύλλα χόρτα...τι ετοιμάζαν οι ρινόκεροι ; Σήκωσε ψηλά το κεφάλι του και τι να δει...

-Όσβαλντ: Ωωω κάτι βγαίνει μέσα από τα σκέλια της Μίσυς....

-Μαμή ρινοκερίνα: Σπρώξε κορίτσι μου έρχονται τα μωρά σου σπρώξε. Άρχισε η Μίσυ να σπρώχνει και τα πρώτα νερά σαν καταράκτης και με μεγάλη πίεση εκσφεντονίστηκαν από μέσα της και έπεσαν πάνω στον Όσβαλντ....

Η δύναμη των υγρών ήταν πάρα πολύ μεγάλη και τον έριξαν κάτω. Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει τι γίνεται...

-Όσβαλντ: Κάποιος να με βγάλει από δω μέσσααα δεν με ακούει κανείς ; Ε είμαι και εγω εδώ βοηθείαααα τι

διάολο κουφοί είσαστε ; Θα γίνω επιδόρπιο για τα μωρά !!! μπορεί να με δουν σαν λιχουδιά, ετσι όπως θα είναι πεινασμένα...

Κανείς δεν του έδινε σημασία, όλοι ήτανε απασχολημένοι με τα γεννητούρια. Μπόρεσε να ξεκολλήσει μια πέτρα και την πέταξε στον Χάν ελπίζοντας να θυμώσει και να τον δει.

Η πέτρα χτυπησε τον Χάν. Ένιωσε κάτι σαν να τον ενόχλησε στο πόδι και αθελά του, έσπρωξε την πέτρα χωρίς βέβαια να δει τον Όσβαλντ, που βρισκόταν μέσα στην τρύπα. Η πέτρα γύρισε και πέτυχε τον Όσβαλντ στο κούτελο.

Ο Όσβαλντ σωριάστηκε κάτω δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του, αλλά δεν είχε και το κουράγιο να σηκωθεί, ούτε καν για να φωνάξει βοήθεια. Έτσι όπως ήταν ανασκελα και έβλεπε την Μίσυ από πάνω, ανοιγόκλεινε τα μάτια του περιμένοντας ότι θα τον έβλεπε κάποιος.

-Όσβαλντ: αααααα, ααααα κάποιος βγαίνει από τα σκέλια της Μίσυς ένα κεφάλι ,κεφάλι ρινόκερου, Μάτια, μάτια με κοιτάζουν δυο μάτια ανάποδα,

ανάποδα τα βλέπω εγω ; Μην με κοιτάς μην με κοιτάς και ζαλίζομαι.

Σιγά σιγά άρχισε να ξεπροβάλει, ολο το σωματάκι του μικρού ρινόκερου.Ακούστηκε η φωνή της Μαμής.

-Μαμή Ρινοκερίνα: Σπρώξε κορίτσι μου....σπρώξε.

Ο Όσβαλντ από κάτω που ξαναβρήκε την φωνή του φώναζε.

-Όσβαλντ: Μην σπρώχνεις κορίτσι μου, μην σπρώχνεις, μια χαρά έχουν την ζεστασιά τους εκει μέσα γιατίθες να τα βγάλεις εξω, να τους γνωρίσεις τον απαίσιο κόσμο...

-Μαμή Ρινοκερίνα: Σπρώξε κορίτσι μου, σπρώξε ακόμα πιο δυνατά, βγαίνει το πρώτο σου μικρό.

-Όσβαλντ: Μην σπρώχνεις κορίτσι μου γιατί εάν βγει θα γίνω παρελθόν !!!

-Μαμή Ρινοκερίνα: Σπρώξε κορίτσι μου σπρώξε.

-Όσβαλντ: Μην σπρώχνεις κορίτσι μου γιατί χανόμαστε. Τα μικροσκοπικά μάτια, συνεχίζουν να τον κοιτάνε.

-Όσβαλντ: Μην με κοιτάς, μην με κοιτάς καθόλου.

-Τίγκη: Ελα ελα κάνε κουράγιο.Τον βλέπω τον μικρούλη μας τον βλέπω !!!

Πόσο θάρρος έδωσε η Τίγκη στην Μίσυ δεν λέγεται και τότε σφίγγεται και δίνει μια γερή σπρωξιά. Το ρινοκεράκι είναι πλέον επάνω στον Όσβαλντ...

Πριν τον πλακώσει όμως ο Όσβαλντ ψέλλισε..-
Όσβαλντ: Γεια σας , ο Όσβαλντ είναι πλέον παρελθόν.

Το ρινοκεράκι πλάκωσε τον Όσβαλντ αλλά ο Όσβαλντ ήταν τυχερός μέσα στην ατυχία του. Ο λάκος δεν είχε σκαφτείομοιόμορφα, είχε τις ατέλειες του. Ανώμαλο έδαφος, ποτισμένο με νερό που σημαίνει μαλακό χώμα.

Ο Όσβαλντ σφηνώθηκε κάπου εκεί μέσα, σε ένα κενό που βρήκε. Βέβαια λιποθύμησε...

Σε λιγάκι να σου και ο δεύτερος απόγονος, ήρθε στον κόσμο. Η Μαμή καθάρισε την Μίσυ και εκείνη ξάπλωσε στο γρασίδι για να ξεκουραστεί από την γέννα.

Ήταν πάρα πολύ εξαντλημένη αλλά παρ όλα αυτά περίμενε να καθαρίσουν τα μωράκια και να της τα δώσουν. Ήθελε να τα πάρει αγκαλίτσα για να τα καλοσωρίσει, πρώτα εκείνη και μετά ο Χάν.

Πήραν τα φυλλαράκια, τα βούτηξαν στον κορμό του δέντρου που είχαν ετοιμάσει με νερό και έπλυναν τα μικρούλια. Είχε γεννήσει ένα αγόρι και ένα κορίτσι !!!

Καθώς τα έπλεναν εκείνα έκαναν τις γκριμάτσες τους και τους κοιτούσαν όλους με τα μικρά ματάκια τους. Μόλις τελείωσαν το μπάνιο των μικρών οι Μамές απευθύνθηκαν στον Όλιβερ.

-Μαμή Ρινοκερίνα: Όλιβερ φέρε μου τις πάνες για να τυλίξω τα μωρά.

Ο Όλιβερ τους πλησίασε για να τους πει πως ο Όσβαλντ ήταν μέσα στην φωλιά!!! Να τον βγάλουν αμέσως έξω γιατί δεν ήξερε εάν ήταν ζωντανός...

Έκανε νόημα στην Τίγκη, κουνούσε τα χέρια του για να της δείξει ότι κάτι δεν πάει καλά αλλά εκείνη ούτε που τον κοιτούσε...

Με την άκρη του ματιού της πήρε, λίγο τα σινιάλα που της έκανε αλλά και πάλι τον αγνόησε. Ντρεπόταν να τον κοιτάξει γι αυτό που είχε συμβεί μεταξύ τους την προηγούμενη ημέρα. Τον αγνόησε και προσπαθούσε να ηρεμήσει την Μίσυ.

Ο Όλιβερ έδειχνε με το χέρι του την φωλιά.

-Χάν: Φέρε γρήγορα τις πάνες για να τυλίξουν οι Μамές τα μωρά μου.

-Όλιβερ: Ποιές πάνες ; εχουν οι ρινόκεροι και ρούχα ;

-Χάν: Βρε βλάκα πίσω σου...

Ο Όλιβερ γύρισε το κεφάλι του και το μόνο που έβλεπε κρεμασμένο στα κλαδιά, ήταν τα ρούχα τους. Πιο πέρα ήταν κάτι τεράστια φύλλα που νόμιζε οτι έπεσαν από τα δέντρα. Που να φανταστεί ότι αυτά τα φύλλα ήταν για να τυλίξουν τα μωρά; Έτρεξε, άρπαξε ενα σώβρακο και το έδωσε στον Χάν.

-Χάν: Τι είναι αυτό ; Το σωβρακό σου μου έφερες ; Αν είναι δυνατόν τι βάζω άλλους εάν μπορώ να το κάνω μόνος μου ;

Πήγε να το πάρει μόνος του.

-Χάν: Πάρε το σωβρακό σου, έχει στεγνώσει και βγάλε αυτό το φόρεμα από πάνω σου γιατί μοιάζεις σαν κορίτσι. Ο Όλιβερ πάλι παρ'όλο που τον πείραξε η στάση του Χάν προσφέρθηκε να βοηθήσει.

Έτρεξε κοντά του, άρπαξε το φύλλο για να το ξεκρεμάσει από το κλαδά αλλά δεν πρόλαβε. Ο Χάν το άρπαξε με δύναμη και ο Όλιβερ εκσφεντονίστηκε στον αέρα και για άλλη μια φορά, βρέθηκε στο νερό...

-Όλιβερ: Αντε πάλι τα ίδια...θα αρχίσω να βλέπω νερό και να μου σηκώνεται η τρίχα....

Για πότε βγήκε έξω κολυμπώντας ούτε που το κατάλαβε. Άρχισε να χοροπηδάει από τα νεύρα του. Όλα στραβά και εκτός αυτού δεν ήξερε εάν ο φίλος του ζούσε...

Η Τίγκη είδε την σκηνή και γελούσε τότε αποφάσισε, να δώσει τόπο στην οργή.

-Τίγκη: Τι έπαθες εσυ είσαι καλά ; Μήπως θέλεις

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει και ο Όλιβερ της μίλησε πολύ απότομα, χωρίς καν να την κοιτάξει.

-Όλιβερ: Δεν μας παρατάς βρε Τίγκη. Άσε με στην ησυχιά μου, εσυ κοριτσάκι μου είσαι στον κόσμο σου...

Απομακρύνθηκε από κοντά της. Τα βήματα του όλο και πιο μεγάλα.Τεράστιες δρασκελιές, έτρεχε με αγωνία. Ο φίλος του άραγε ηταν ζωντανός ;

Βρήκε τον ρινόκερο, εκείνον που του είχε ρίξει νερό για να συνέλθει, όταν ηταν αναίσθητος και του είπε πως ο Όσβαλντ έπεσε στην φωλιά και από τότε δεν το ξανά είδε.

Οι δυο τους τώρα, πήγαιναν προς την φωλιά για να δούνε, τι έγινε και εάν υπήρχε ο Όσβαλντ.

Η Τίγκη έκοψε τις κινήσεις αυτές και για πρώτη φορά άρχισε να ανησυχεί. Ξαφνικά άρχισε να συνηδητοποιεί ότι ο αδερφός της έλειπε και έτσι άρχισε να τρέχει προς το μέρος τους.

Ο Ρινόκερος άρχισε να βγάζει κλαδιά, φύλλα και χόρτα.

-Όλιβερ: Πάει ο φίλος μου...

-Τίγκη: Ποιός φίλος σου ; Μην μου πεις, πως εκει μέσα είναι ο αδερφός μου ; Μα πως ; και τα πόδια της άρχισαν να την εγκαταλείπουν και εάν δεν την έπιανε ο Όλιβερ θα ειχε σωριαστεί κάτω....

-Τίγκη: Σε παρακαλώ Όλιβερ, έχασα τους γονείς μου δεν θα αντέξω να χάσω και τον αδερφό μου...

Ο παππούς μου είναι πάρα πολύ μακριά και θα μείνω μόνη στον κόσμο ποιός θα με προσέχει ;

Εγώ πήγε να πει ο Όλιβερ, εγω γιατί σ αγαπώ ξανά πήγε να πει, αλλά κράτησε το στόμα του κλειστό.

-Όλιβερ: Θα τον βρούμε Τίγκη, μην ανησυχείς θα τον βρούμε. Δεν μπορεί θα τον βρούμε...

Δεν ήξερε τι άλλο να πει...

Ο Ρινοκερος τα έβγαλε όλα έξω και να...ο Όσβαλντ. Ήταν λιπόθυμος βέβαια, αλλά ήταν ζωντανός !!!

Ο Ρινόκερος τον έπιασε από την φούστα φύλλο, που φορούσε με τα δόντια και τον έβγαλε έξω.

Ο Όσβαλντ άνοιξε τα μάτια του. Από δω ρινόκερος, από την άλλη ρινόκερος, παρά πέρα πάλι ρινόκερος ..

-Όσβαλντ: Όπου και να κοιτάξω βλέπω ρινόκερους. Τα μωρά που είναι τα είδε κανείς ;

-Τίγκη: Τα είδαμε αδελφούλη καλά είναι, τα έχει η μαμά τους μην ανυσηχείς.

-Όλιβερ: Είσαι καλά ;

-Όσβαλντ: Εσύ τι νομίζεις ; Μια χαρά είμαι εάν φανταστείς, ότι με πλάκωσαν δυο μωρά ρινόκερου, κατά τα άλλα είμαι καλά.

-Όλιβερ: Ελα βρε μικρούλια είναι, δεν είναι δα και τοσο τεράστια...

-Όσβαλντ: Δεν είναι τεράστια μωρά, με 60-70 κιλά βάρος και περίπου 65 εκατοστά ύψος ; και μου λες πως δεν είναι τεράστια ; Για κάτσε εσυ εκει κάτω για να δεις πως είναι ..

-Όλιβερ: Είδες ολη την γέννα ; Πως ήταν ; Θα μου πεις ;

-Όσβαλντ: Όχι. Την επόμενη φορά που θα γεννήσει κάποια ρινοκερίνα, θα κάτσεις εσυ κάτω από τα πόδια της ...

Έσκασαν στα γέλια τα παιδιά...γελούσαν με ολη τους την ψυχή...τέλος καλά όλα καλά...

-Όλιβερ: Μπορείς να σηκωθείς ;

-Όσβαλντ:Άσε όποτε με ακουμπάς εσυ, παθαίνω ολο και κάποιο ατύχημα. Άσε μπορώ και μόνος να συναρμολογηθώ.

Έκανε προσπάθεια να σηκωθεί, πονούσε σε όλο του κορμί... Άρχισε να πιάνετε από πάνω μέχρι κάτω, για να δει εάν όλα του τα κόκκαλα, είναι στην θέση τους. - Ευτυχώς όλα είναι καλά.

-Τίγκη: Μπράβο αδερφούλη μου είσαι δυνατός.

Του είπε και πήδηξε επάνω του. Ο Όσβαλντ έχασε την ισορροπία του και έπεσε κάτω. Δεν είπε τίποτα, δεν ήθελε να στεναχωρήσει την αδερφή του.Τον φίλησε στο μάγουλο και έτρεξε στην Μίσυ να δει τα μωρά της.

Συνήλθαν γρήγορα τα μικρά και άρχισαν να προσαρμόζονται στο νέο τους περιβάλλον. Έκαναν τις γκριμάτσες τους και κουνούσαν τα ποδαράκια τους.

-Τίγκη: Γιατί κάνουν έτσι ;

-Μίσυ: Πεινάνε.

-Τίγκη: Κι'όλας ; Δεν έχουμε μπιμπερό, τι θα κάνουμε ; Να φωνάξω κάποιον που ξέρει από αυτά ;

-Μίσυ: Όχι Τίγκη θα σου δείξω. Είσαι μικρή ακόμα και δεν ξέρεις από αυτά. Το εχω δει σε άλλες μαμάδες γιατί και έμενα είναι τα πρώτα μου μωρά.

Τα άφησε ελεύθερα. Απελευθερώθηκαν από το φύλλο που τα είχαν τυλιγμένα και έψαχναν να βρουνε το στήθος της μητεράς τους.

Η Μίσυ απλώθηκε, χαλάρωσε και είναι έτοιμη να τάϊσει τα μικρά της. Αμέσως άρπαξαν το στήθος της και άρχισαν να πίνουν γάλα.

Τα σκατουλάκια, ποδοπατούσε το ένα το άλλο, μάλωναν για το πιο θα πει πιο πολύ γάλα. Ήταν πολύ λαίμαργα σαν τον μπαμπά τους. Τελικά ήπιαν τοσο πολύ γάλα που κόντευαν να σκάσουν.

Εκεί που ήταν σαν μικρές μπαλίτσες οι κοιλίτσες τους τώρα είχαν φουσκώσει !!! Αφού χόρτασαν τρίφτηκαν για λίγο στην μαμά τους.

Σηκώθηκαν και άρχισαν να κόβουν βόλτες, στο λιβάδι. Ο πισινός τους πήγαινε πέρα δώθε ...τι πλάκα που είχαν !!

-Ολιβερ: Σήκω αδερφέ !!! Πήγαινε να κάνεις μπάνιο, το χρειάζεσαι επειγόντως. Ο Όσβαλντ σηκώθηκε, έκανε δυο βήματα και έπεσε κάτω. Σκόνταψε σε μια πέτρα ..

-Όσβαλντ: Δεν με κρατούν ακόμα τα πόδια μου....

Τα μωρά έκοβαν βόλτες, ανενόχλητα στο λιβάδι. Έπαιζαν μόνα τους, έκαναν κολοτούμπες και ξαφνικά στράφηκαν στον Όσβαλντ. Τον κοιτούσαν περίεργα..

-Όσβαλντ: Εχω κάτι επάνω μου ; βλέπεις πως με κοιτάζουν, κάπως περίεργα ; έρχονται προς το μέρος μου..

-Ολιβερ: Μην δίνεις σημασία μωρά είναι.

-Όσβαλντ: Αυτό είναι που με ανυσηχεί, πως είναι μωρά.

Ξαφνικά άρχισαν να τρέχουν προς τον Όσβαλντ.

-Όσβαλντ: Μωρά είναι ε ; που να κρυφτώ που να σκαρφαλώσω ή να θαφτώ κάτω από το έδαφος ;

Βοήθεια φώναξε και άρχισε να τρέχει. Είχε φυσήξει αεράκι, προς την μεριά των μωρών και ο Όσβαλντ είχε επάνω του, ακόμα την μυρωδιά από την γέννα τους. Νόμιζαν από την μυρωδιά, πως ήταν η μαμά τους.

-Όσβαλντ: Τι κάνω τώρα Ολιβερ ;

-Ολιβερ:Εξακολουθείς να τρέχεις και σε συμβουλεύω να αρχίσεις να τρέχεις πιο γρήγορα !!!

-Μίσυ: Πήδα στο ποτάμι, έχεις την μυρωδιά μου ακόμα επάνω σου !!!

-Οσβαλντ: Ποιό ποτάμι ; Α ναι το ποτάμι ...

Αλλά δεν πρόλαβε, ωπ ωπ και τα δυο μικρούλια έπεσαν επάνω του και τον έγλυφαν. Σκληρή, τραχειά γλώσσα με μυρωδιά γάλακτος. Αφού μόλις είχαν πιεί γάλα.

Τον γυρνούσαν από δω και από κει, σαν μπαλάκι του πίνκ πόνγκ..

-Οσβαλντ: Άντε πάλι τα ίδια, ποιός θα με γλυτώσει αυτή την φορά ;

-Τίγκη: Τρέχα προς το ποτάμι.

-Οσβαλντ: Άμα τα πάρεις αγκαλιά και φύγουν από πάνω μου...δεν αντέχω άλλα σάλια και υγρά.

Γαντζώθηκε από το έδαφος σαν τις γάτες που μπήγουν τα νύχια τους, όταν πιάνουν κάτι και άρχισε να σέρνεται στο έδαφος με την ελπίδα να φτάσει στο ποτάμι .

-Ολιβερ: Ελάτε εδώ ψιτ, ψιτ.

-Όσβαλντ: Σου μοιάζουν για γάτες ; Καλά θα με τρελάνεις ; άλλες λέξεις δεν ξέρεις να πεις ;

-Όλιβερ: Το λεξικό το άφησα στο χωριό, δεν πρόλαβα να το πάρω...

-Όσβαλντ: Τι μαρτύριο να σέρνεσαι στο έδαφος. Τώρα καταλαβαίνω τα φίδια που δεν έχουν πόδια.

Κάτι πήγε να πει ο Όλιβερ και του λέει θυμωμένα ο Όσβαλντ. Όυτε κουβέντα μην πεις. Δεν θέλω να ακούσω τίποτα άλλο.

Σερνότανε στο έδαφος. Επιτέλους τα δάχτυλα του ακούμπησαν νερό. Έφτανε εκεί γυμνός. Τι ντροπή, το φύλλο που είχε το είχαν μασήσει τα ρινοκεράκια ...

Είχε κάτι νευρά που μπορούσε να στραγγαλίσει, εκείνη την ώρα τον οποιοδήποτε. Μπήκε στο νερό και ακόμα σερνότανε, μέχρι που η στάθμη του νερού έφτασε ως τον λαιμό του και μετά σηκώθηκε.

-Μίσυ: Πλύσου πάρα πολύ καλά για να φύγει η μυρωδιά μου.

-Όσβαλντ: Πλύσου καλά...

Τα ρινοκεράκια τον περίμεναν στην όχθη. Εξακολουθούσαν να νιώθουν περίεργα. Λυπήθηκαν

όταν είδαν τον Όστβαλντ να μπαίνει στο νερό. Νόμιζαν πως τα εγκατέλειψε.

-Όστβαλντ: Ξούτ, ξούτ, ξούτ, φύγετε από εδώ. Ξούτ εκεί είναι η μαμά σας να πάτε στην μαμά σας. -

-Όλιβερ: μόλις βγω από το νερό, θέλω το σάβρακο μου και τα ρούχα μου.

Έκανε μια βουτιά και χάθηκε προς τα βαθιά. Κολυμπούσε με τις ώρες, κόντευε να μουλιάσει...και είχε αρχίσει να νυχτώνει. Έπρεπε να βγει σιγά σιγά, αλλά του άρεσε να κολυμπάει στο ποτάμι.

Για πρώτη φορά ένιωθε απελευθερωμένος από όλους και από όλα. Σαν να άδειασε το παιδί από μέσα του και το παιδιάστικο και ηλίθιο βλέμμα, που συνήθιζε να έχει και ξαφνικά σοβάρεψε.

Μέσα σε αυτό το ποτάμι άφησε την παιδικότητα του και βγήκε έξω σαν άντρας με πυγμή. Κοίταξε την αδερφή του και ήξερε πως έπρεπε να την προστατέψει. Ακόμα και εάν χρειαζότανε να δώσει και την ζωή του γι' αυτήν.

Άρπαξε τα ρούχα του που του τα είχε έτοιμα ο Όλιβερ τα φόρεσε και απομακρύνθηκε χωρίς να μιλήσει.

Τα ρινοκεράκια, μόλις τον είδαν έτρεξαν ξανά κοντά του, αλλά εκείνος δεν το έβαλε στα ποδιά. Σήκωσε το χέρι του και προστάζοντας είπε: ΣΤΟΠ έδειξε με το δάχτυλο του ...η μαμά σας είναι εκεί !!

Τα ρινοκεράκια του γυρίσαν την πλάτη και έφυγαν. Εξάλλου δεν είχε πια την γνώριμη μυρωδιά.

-Όλιβερ: Είσαι καλά φίλε ;

Πήγε να τον πιάσει από τον ώμο και ο Όστβαλντ τον έσπρωξε. Έπιασε ένα δέντρο, ξάπλωσε κοντά στις ρίζες του. Έπρεπε να σκεφτεί πολλά πράγματα.

Ο Όλιβερ δεν τον πλησίασε καν μπορεί να τον πείραξε και η στάση του... Αλλά το όλο σκηνικό ήταν αστείο ...δεν σήκωνε πια από αστεία ο Όστβαλντ. Για πρώτη φορά οι δυο φίλοι δεν μίλησαν.

Εκείνο το βραδύ, κάτω από τα αστέρια του ουρανού, κάτω από το φως του φεγγαριού, μεταξύ αστείου και σοβαρού και ότι συνέβη κατά την διάρκεια της ημέρας, ο ερχομός μιας ζωής η προστασία μιας ζωής ο γρήγορος θάνατος που μπορεί να έρθει ξαφνικά τους έβαλε σε σκέψεις.

Εκείνο το βράδυ, θα έπαιρναν αποφάσεις που από την μια θα ξαλάφρωναν, τους ώμους τους και από την άλλη θα αναλάμβαναν, πολλά βάρη και χρέη...

Εκείνο το βράδυ θα σημάδευε για τα καλά τα δυο παιδιά, αφήσαν την παιδικότητα τους και έγιναν άντρες.

Η Τίγκη δεν τα ειδε όλα αυτά. Ήταν απασχολημένη με τα μικρά και την Μίσυ.

-**Τίγκη**: Ποια θα είναι τα ονόματά τους ;

-**Μίσυ**: Δεν ξερω.

-**Τίγκη**: Μόλυ και Ράτ. Μόλυ το κορίτσι και Ράτ το αγόρι..

-**Μίσυ**: Ας είναι λοιπόν αυτά θα είναι τα ονόματά τους. Είσαι η νονά τους !!

Εκείνη την ημέρα η Μίσυ ήταν τόσο κουρασμένη που αποκοιμήθηκε. Τα μωρά έτρεξαν, έπαιξαν και αφού κουράστηκαν και αυτά πήγαν στην μαμά τους, μαζευτήκαν στην αγκαλιά της και κοιμήθηκαν και αυτά...

Πέρασαν 2-3 ημέρες, χωρίς να έχουν μιλήσει, μεταξύ τους ακόμα ο Όστβαλντ και ο Όλιβερ. Ξαφνικά την προσοχή όλων, τράβηξε το τρίτο πρωινό η μικρή Μόλυ.

Είχε ξυπνήσει πιο νωρίς και εκεί που έπαιζε, πήγε να φάει λίγα χορταράκια. Τι λίγα που λέει ο λόγος... Η Μόλυ ήταν λαίμαργη. Είχε στρογγυλέψει αυτές τις ημέρες. Εκεί που έτρωγε, έτσι όπως πήγε να καταπιεί, ένα κομμάτι ξύλου, σταμάτησε στον λαιμό της.

Άρχισε να βήχει και να ξερό καταπίνει αλλά τίποτα. Το κομμάτι δεν έλεγε να βγει. Η μικρή Μόλυ, άρχισε να αλλάζει χρώμα και να μην μπορεί να πάρει ανάσα.

Φώναξε με τον τρόπο της, την μαμά της με όσες δυνάμεις της είχαν απομείνει. Πετάχτηκαν όλοι έντρομοι και έτρεξαν προς το μέρος της.

Η μικρή Μόλυ έπεσε κάτω, είχε γουρλώσει τα ματιά της και η γλώσσα της βγήκε έξω. Μην ξέροντας τι να κάνουν, έφερναν όλοι γύρω γύρω από την Μόλυ. Την κουνούσαν για να συνέλθει. Να δώσει ένα σημάδι ζωής ότι ήταν ζωντανή.

-Μίσυ: Τίγκη κάνε κάτι σε παρακαλώ. Βοήθησε με.

Η Τίγκη δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Φοβήθηκε. Δεν τα έχασε όμως την οδηγούσε το ένστικτο της. Κοίταξε την μικρή Μόλυ την χάιδεψε στο κεφάλι. Άνοιξε τα βλέφαρα της Μόλυ για να δει εάν αντιδράει αλλά τίποτα...

Η γλώσσα της στεγνή, χωρίς ίχνος δροσιάς. Κάτι δεν πηγαίνει καλά. Άνοιξε το στόμα της, άρχισε να φυσάει μέσα, για να δώσει αέρα. Τότε είδε και το ξύλο που είχε στον λαιμό της. Έβαλε μέσα το χέρι της και με πολύ δυσκολία, το τράβηξε έξω.

Η μικρή Μόλυ δεν αντιδρούσε. Την χτύπησε με το χέρι της, στον σβέρκο και την φώναξε με το όνομα της αλλά πάλι τίποτα...

Προσπάθησε να την πάρει αγκαλιά και τότε ξαφνικά εμφανίστηκε η Νεραΐδα του δάσους

-Αμαριλλής: Τίγκη τα χαρτάκια...

Η Τίγκη μηχανικά χωρίς να κάνει ερωτήσεις υπάκουσε. Έβαλε το χέρι στην τσέπη της ...ποια τσέπη...ω θεέ μου η τσέπη... κόλλησε το μυαλό της. Κοιτάχτηκε και είδε πως φοράει το φύλλο...

Άφησε την μικρή Μόλυ πολύ προσέχτηκα κάτω, για να μην χτυπήσει το κεφάλι της και άρχισε να τρέχει, προς τα ρούχα της. Άρπαξε το φόρεμα και άρχισε να ψάχνει τις τσέπες της.

Όλοι την κοιτούσαν παράξενα. Νόμιζαν ότι ξαφνικά τρελάθηκε. Δεν το είχε ξανά κάνει άλλη φορά. Άπλωσε

τα χαρτάκια κάτω. Τα χαρτάκια έγγραφαν από μια λέξη το καθένα.

Ποια ποια λέξη ; Γονάτισε, ηρέμησε και άρχισε να σκέφτεται με ψυχραιμία. Θυμήθηκε την λέξη που άκουσε από την Μίσυ: βοήθησε με βοήθησε με...

Αυτή η λέξη αντηχούσε στα αφτιά της. Το βλέμμα της καρφώθηκε στα χαρτάκια. Σε ένα από αυτά είδε γραμμένη αυτή την λέξη...Βοήθησε με... Τότε κατάλαβε ότι αυτά τα χαρτάκια ήταν και οι αποστολές της.

Τα γράμματα αρχίσαν, να χοροπηδούν πάνω στο χαρτί και να αλλάζουν θέση και κάνα δυο να μαυρίζουν. Το μαύρο σημαίνει θάνατος...

Η Τίγκη έμπηξε δυνατά τα χεριά της στο έδαφος. Τόσο δυνατά που τα νυχιά της χωθήκαν μέσα στο έδαφος. Πώς να βοηθούσε την μικρή Μόλυ που σχεδόν πέθαινε ; Αλλά γιατί να πεθάνει αφού είχε βγάλει το ξύλο από τον λαιμό της.

Ήθελε να κλάψει, να φωνάξει, δυνατά ...το μόνο που κατάφερε ήταν να ψελλίσει ένα γιατί..;

-Αμαριλλής: Πήγαινε στην Μόλυ και θα βρεις την λύση. Η Τίγκη σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει προς το μέρος της Μόλυς.

Η απόσταση της φαινότανε τόσο μεγάλη. Ένιωθε ότι έτρεχε ασταμάτητα, χωρίς να μπορεί να φτάσει την Μόλυ. Αυτή η κούρσα της αγωνίας την γονάτισε. Έπιασε την μικρή Μόλυ, την πηρέ στα χεριά της και άρχισε να χαϊδεύει το κεφαλάκι της.

Η καρδούλα της ένιωθε τόσο πόνο, μα τόσο πόνο και με ένα καημό με ένα παράπονο, ξέσπασε σε λυγμούς. Δάκρυα πλημμύρησαν τα ματιά της και ξαφνικά η Μόλυ κουνήθηκε...

Άνοιξε τα ματάκια της και κοίταξε την Τίγκη και την ρώτησε :

-Μόλυ: Τίγκη γιατί κλαίς ;

-Τίγκη: κλαίω για τη είσαι πολύ άτακτη πάρα πολύ άτακτη.. τα δάκρυα ήταν χαράς και ευτυχίας...

Η Τίγκη έσωσε την μικρή Μόλυ. Λίγο πολύ ήξερε τι είχε γίνει αλλά εκείνη την ώρα δεν ήταν του παρόντος να το σκεφτεί.

Η Μόλυ σηκώθηκε και έτρεξε στην μαμά της.

Εκείνη την μάλωσε Εμ...γιατί είναι λαίμαργη ...και κόντεψε να την χάσει.

Οι Ρινόκεροι αρχίζουν να σκορπίζουν, ο καθένας να πιάνει ξανά το μέρος του. Η Τίγκη γύρισε πίσω να δει τι κάνει η Μόλυ. Ήταν καλά και με την άκρη του ματιού της, είδε την νεραϊδούλα του δάσους, να κουνάει το μαγικό της ραβδάκι...

Τα υπόλοιπα χαρτάκια χωρίς να το προσέξει κανένας, ένα ένα άρχισαν να μπαίνουν ξανά στην τσέπη της Τίγκη.

-Μίσυ: Τίγκη ελα λίγο.

-Τίγκη: Θέλω να μείνω λίγο μονή μου.

-Μίσυ: Σ'ευχαριστώ. Έσωσες το Μωρό μου. Σ ευχαριστώ είπε και απομακρύνθηκε.

Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ πήγαν να σηκώσουν την Τίγκη, αλλά εκείνη δεν κουνήθηκε από εκεί... Ήταν τόσο βαριά από τον φόρτο των συναισθημάτων, που ένωσε σε τόσο λίγο, χρονικό διάστημα που κόλλησε στο έδαφος...

-Τίγκη: Θέλω να μείνω λίγο μονή μου.

Οι δυο φίλοι κοιτάχθηκαν, δεν είπαν τίποτα και απομακρυνθήκαν. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν θα είχαν το μυαλό τους στην Τίγκη..

-Αμαριλλής: Προσπαθείς να καταλάβεις τι γίνεται έτσι δεν είναι ; Άκουσε με ήρθες εδώ για να εκπληρώσεις μια αποστολή. Όσο σκληρό άκαρδο και άδικο να σου φαίνεται είσαι η εκλεκτή..

Είσαι αυτή που αποφάσισε η μοίρα να δοκιμάσει την καρδιά της. Γιατί δεν δοκιμάζεις μόνο εσύ σαν άνθρωπος, αλλά και η καρδιά σου για το ποσό αγνή και καθαρή είναι έτσι ώστε να μην μπορεί να επηρεαστεί, ποτέ από το κακό, όταν θα πας παρακάτω. Τίγκη κοίταξε με σε παρακαλώ.

-Τίγκη: θέλω να μείνωμονή μου.

-Αμαριλλής: Το να κρύβεσαι, από τον ίδιο σου τον εαυτό δεν είναι λύση. Λύση είναι να βγεις εκεί έξω και να πολεμήσεις. Έκανες ένα ταξίδι μέσα στην σκουληκοτρυπα. Μάζεψες δέκα χαρτάκια που σημαίνουν δέκα αποστολές. Θα έχεις αυτά τα χαρτάκια μέχρι να εκπληρωθούν οι 10 αποστολές σου.

Έπεσες από τον ουρανό, όλοι σας πέσατε στην χώρα των ρινόκερων. Έζησες για ένα διάστημα μαζί τους, έσωσες το παιδί τους. Αντέδρασες γρηγορά.

Πήγες κατευθείαν στα χαρτάκια την κατάλληλη λέξη την είπε η Μίσυ.. βοήθησε με...και το έκανες.

Λειτουργήσε το ένστικτο σου Τίγκη. Εμπιστεύσου τον εαυτό σου.

-Τίγκη: Δεν θέλω δεν θέλω αυτό το χάρισμα.

-Αμαριλλής: Είδες που άρχισαν να μαυρίζουν κάποια γράμματα Τίγκη ;

-Τίγκη: Ναι

-Αμαριλλής: Αν τα παρατήσεις Τίγκη ο κόσμος σου, στο χωριο ο παππούς σου, που έμεινε πίσω και αγωνιά για εσάς θα πεθάνει... Η χωρά των ρινόκερων θα πεθάνει, η μικρή Μόλυ, όλοι θα πεθάνουν.... Θα επικρατήσει το χάος το σκοτάδι και η κακιά.

-Τίγκη: Δεν αντέχω τόση κακιά.

-Αμαριλλής: Το ξέρω, επειδή η καρδιά σου είναι αγνή, όπως και τα δάκρυα σου, είναι καθαρά και βγαίνουν από την καρδιά σου. Μπορείς να κάνεις πολλά θαύματα Τίγκη.

-Τιγκη: θα πρέπει να κλαίω για να γίνονται θαύματα έτσι δεν είναι ;

-Αμαριλλής: Άσε την καρδιά σου να σε οδηγεί Τιγκη. Άσε μόνο την καρδιά σου δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα άλλο...

Ξαφνικά σώπασε. Η μικρή Τιγκη ήθελε τον χρόνο της, αν και ήξερε πάρα πολύ καλά, τι έπρεπε να κάνει. Θα άφηνε το ένστικτο της και την καρδιά της να την οδηγήσουν.

Τότε ακούστηκε ένας πολύ δυνατός θόρυβος. Ο θόρυβος αυτός άρχισε να ηχεί καλά στα αφτιά όλων... Πρώτα οι ρινόκεροι μαζευτήκαν κοντά ο ένας στον άλλο. Τα μωρά έτρεξαν κοντά στην μαμά τους. Ο Χάν εκεί που έτρωγε πήγε κοντά στην οικογένεια του.

Η Αμαριλλής και η Τίγκη σήκωσαν τα μάτια τους στο δάσος. Ένα ένα τα δέντρα άρχισαν να μαυρίζουν, ο ουρανός το ίδιο. Σύννεφο σκόνης άρχισε να τους πλησιάζει. Η Αμαριλλής άρχισε να τραβάει την Τίγκη από τα μαλλιά...

-Αμαριλλής: Σήκω Τίγκη σήκω μην το κάνεις αυτό, μην αφήνεις τον εαυτό σου, να έχει αρνητικά

συναισθήματα. Μαυρίζεις τα πάντα δεν το βλέπεις ; Θα πεθάνουν τα πάντα Τίγκη σηκωώ....

Η Αμαριλλής άρχισε να την τραβάει από τα μαλλιά, καθώς τα αρνητικά συναισθήματα και η άρνηση της Τίγκης, να δεχτεί πως είναι η εκλεκτή, έτρεφε με περισσότερη δύναμη το κακό... Σηκωωωω

Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ έμειναν με το στόμα ανοικτό..

-Όλιβερ: Ε κοιτά, τα μαλλιά της Τίγκης είναι στον αερα !!!

-Όσβαλντ: ε και ; Αυτή δεν έχει μόνο τα μαλλιά στον αερα αλλά και το μυαλό της !!

-Όλιβερ: Κοίτα είναι σαν κάποιος να της κρατάει τα μαλλιά ψηλά και να προσπαθεί να την τραβήξει από εκεί.

-Όσβαλντ: Να σου πω υπάρχουν ένα σωρό θηλυκές ρινοκερίνες για να ξεσπάσεις. Με την αδερφή μου βρήκες να ασχοληθείς ;

Δεν πρόλαβε να πει τίποτα άλλο και έμεινε με το στόμα ανοιχτό... Το σύννεφο σκόνης, στεκόταν τώρα απειλητικά μπροστά στην Τιγκη. Έμοιαζε σαν να έχει

ματιά, αφτιά. Έμοιαζε σαν να κουνάει τα χείλη του και να απειλή την Τιγκη....

Ο Όσβαλντ πηρέ μπρος...

-Όσβαλντ: Ολιβερ, τρέχα, τρέχα η Τίγκη, κινδυνεύει.

Έτρεχαν με όλη τους την δύναμη προς το μέρος της Τιγκης.

-Σύννεφο σκόνης: Θα πεθάνεις, όλοι σας θα πεθάνετε, είσαι ένα τίποτα μπροστά μου, είσαι ένα μηδενικό, θα σε εξαφανίσω, θα σε λιώσω σαν σκουπίδι. Πως τολμάς και σηκώνεις το βλέμμα σου πάνω μου ; Όλοι σας θα πεθάνετε.

Η Τίγκη το κοιτούσε κατάματα σαν να μην πίστευε ότι συμβαίνει όλο αυτό. Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ έφτασαν κοντά της, η Αμαριλλής τραβούσε ακόμα τα μαλλιά της. Κουνούσε τα χεριά της βάζοντας τα στο κεφάλι, προσπαθώντας να σώσει τα μαλλιά της γιατί έτσι όπως έκανε η Αμαριλλής δεν θα της έμενε τρίχα...

-Τιγκη: φύγε. Φύγε σου λέω άσε με...

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ κοιτιόνται μεταξύ τους ..

-Όσβαλντ: Η αδερφή μου τρελάθηκε...και έκανε μια χειρονομία με το δάχτυλο στον Όλιβερ για να δείξει πως της έφυγε η 'βίδα'...

-Όλιβερ: Έτσι μου έρχεται να της δώσω καμία σφαλιάρα για να συνέλθει...

-Τίγκη: Σκάστε και οι δυο επιτέλους !!! Φύγετε από εδώ φυγετεεεε....

Τους κοίταξε με τόσο μίσος, που τα ματιά της έβγαζαν κόκκινες σπίθες, από οργή και κακιά. Σας μισώ σας μισώ όλους !!!

-Σύννεφο σκόνης: Έτσι μπράβο κοριτσάκι μου, δώσε μου κι άλλη δύναμη,εσύ με τρέφεις μαζί θα κυριεύσουμε τον κόσμο. Η εκλεκτή ε ; και άρχισε να γελάει.

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ τώρα μπορούσαν να δουν το ειρωνικό γέλιο, που είχε το σύννεφο σκόνης στο πρόσωπο του. Η κακιά το έτρεφε και η Τίγκη γινόταν όλο και πιο πολύ επικίνδυνη.

Καθώς πάλευε να γλιτώσει τα μαλλιά της, από την Αμαριλλής ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ πάλευαν, για να την επαναφέρουν στην πραγματικότητα. Είχε τόσο θυμό μέσα της που δεν κουνιόταν από κάτω.

Γονατισμένη πάλευε και ξαφνικά, χτυπάει την Αμαριλλής και έπεσε κάτω χάνοντας τις αισθήσεις της.

πραγματικότητα. Άρπαξε την Αμαριλλής και έκατσε μπροστά στο Σύννεφο. Με σιγουριά στην καρδιά και στο ένστικτο της του φώναξε με σταθερή φωνή

-Τίγκη: Φύγε, φύγε μακριά, να πας από εκεί που ήρθες και να μην ξανά φανείς μπροστά μου.

-Σύννεφο σκόνης: Άρχισε να διαλύεται και να τραβιέται προς τα πίσω, γελώντας ειρωνικά χα χα .Την επόμενη φορά Τίγκη, την επόμενη φορά. Δεν μπορεί να με νικήσει ένα μικρό κοριτσάκι...

Το σύννεφο χάθηκε και ο ουρανός άρχισε να φαίνεται ξανά, το ίδιο το τοπίο γύρω τους.

Το τελευταίο πράγμα που έκανε η Τίγκη ήταν να βάλει την Αμαριλλής στην τσέπη της μαζί με τα χαρτάκια και έπεσε κάτω.

Ξαφνικά όλα θόλωσαν και πριν καταλάβει τι συμβαίνει και χάσει τις αισθήσεις της, έπεσε στην αγκαλιά του Όλιβερ που με ένα βήμα βρέθηκε κοντά της. Τα δυο παιδιά την μετέφεραν κοντά στο κοπάδι των ρινόκερων.

-Μίσυ : Θα συνέλθει. Δώστε της λίγο χρόνο.

-Όλιβερ: Τι έγινε εκεί πέρα

-Οσβαλντ: Τώρα καταλαβαίνω πως όλο το ταξίδι έχει κάποιον σκοπό...η Τίγκη θα δώσει πολλές μάχες και εμείς θα είμαστε εδώ...

-Ολιβερ: Ναι θα είμαστε εδώ ... Σήμερα κέρδισε μια μάχη, πόσες μάχες όμως έχει να δώσει ακόμα, για να νικήσει το κακό ; εμείς θα μπορούσαμε να την προστατέψουμε ;

Η Μίσυ έκανε νόημα στον Όλιβερ να πάει κοντά της.

-Μίσυ: Άσε τον Όσβαλντ να κάτσει με την αδερφή του. Έλα να περπατήσουμε λιγάκι. Άρχισαν να περπατούν χωρίς όμως να μιλάνε. Λες και ήπιαν το αμίλητο νερό... Τότε η Μίσυ τον ρώτησε : την αγαπάς έτσι δεν είναι ;

-Ολιβερ: Ναι την αγαπάω !!!

Το είπε και ένιωσε λες και έφυγε ένα μεγάλο βάρος από την καρδιά του. Ναι την αγαπάω, της ξανά είπε και απόρησε με τον εαυτό του που το είπε το μυστικό του στην Μίσυ. Δεν είπε τίποτα άλλο και οι δυο τους συνέχισαν να περπατούν.

-Μίσυ: Και η Τίγκη σ αγαπάει Όλιβερ, απλά δεν το ξέρει ακόμα. Είναι μικρή. Δεν είχε μια μαμά να της πει

πως είναι ο ερωτάς πως είναι να ερωτεύεσαι κάποιον και να χτυπάει η καρδιά σου σαν τρελή.

Ακόμα δεν ξέρει τι να κάνει, προσπαθεί να βρει τον εαυτό της. Της έπεσαν όλα μαζεμένα. Το ταξίδι ο ερωτάς, εσύ ο αγώνας που πρέπει να δώσει με τον εαυτό της. Θέλει χρόνο να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες.

-Όλιβερ: Τι μπορώ να κάνω εγώ ;

-Μίσυ: Τίποτα απολύτως. Απλά θα είσαι διπλά της όταν θα σε χρειάζεται και όταν έρθει η ώρα όλα θα γίνουν μεταξύ σας. Μου είπε τι έγινε στο ποτάμι...

Ο Όλιβερ κοκκίνισε, δεν τολμούσε καν να την κοιτάξει στα μάτια. Μιλάει για τον ερωτά του με μια ρινοκερίνα...καλύτερα να χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο... Όμως κατά παράξενο τρόπο, ένιωθε ότι μπορούσε να την εμπιστευθεί.

-Όλιβερ: κατά λάθος της έπιασα το στήθος δεν το έκανα επίτηδες. Μου έδωσε σφαλιάρα και έφυγε, κολυμπώντας. Ήρθε σε εσένα. Δεν ήξερα όμως ότι σου μίλησε για αυτό που έγινε.

-Μίσυ: Μου είπε αρκετά. Έκαναν στροφή και πήραν τον δρόμο του γυρισμού.

Είχαν απομακρυνθεί αρκετά. Άσε καλύτερα να γυρνούσαν πίσω, μετά από όλα αυτά που είχαν συμβεί.

-Ολιβερ: Τι να κάνω ;

-Μίσυ: Τίποτα κάνε αυτό που κάνεις τώρα. Αγαπά την και δώσε της χρόνο να βρει τον εαυτό της. Ίσως να ακούσει και εκείνη την καρδιά της. Αν και πιστεύω πως ότι ξέρει που ανήκει η καρδιά της αλλά είναι μικρή και εγωίστρια.

Μην κάνεις τίποτα του επανέλαβε. Άσε την μοίρα να κάνει τα υπόλοιπα.

-Ολιβερ: Ευχαριστώ για την συμβουλή σου. Θα με αγαπήσει αφού πρώτα θα μου βγάλει το λαδί....

Γυρίσαν πίσω και η Μίσυ πήρε αγκαλιά τα παιδιά της και ο Όλιβερ έκατσε διπλά στον Όσβαλντ κοιτώντας την Τίγκη... Η μικρούλα ξεκουραζόταν. Αρκετά υπέφερε από την ένταση της ημέρας.

Άρχισε να νυχτώνει. Κάνεις τους δεν μιλούσε. Στο κάτω κάτω δεν είχαν καθόλου όρεξη και τι να που άλλωστε, τα είπε όλα η ημέρα και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν.

Έκλεισαν τα μάτια τους και ο καθένας, έμεινε με της δίκες του σκέψεις και κοιμήθηκαν.

Το ξημέρωμα η Τίγκη ξύπνησε πρώτη, χωρίς να ενοχλήσει κανέναν. Άρχισε να περπατάει στις μύτες των ποδιών της και πήγε και έκατσε κοντά στο ποτάμι.

Κοιτούσε το νερό που έτρεχε, τα ψαριά που μαζευόντουσαν στην άκρη του ποταμού λες και περίμεναν να τους ρίξεις φαγητό. Πηρέ πετραδάκια και άρχισε να τα πετάει στο νερό. Κοιτούσε την απέναντι όχθη και φοβότανε...

Η Μίσυ την πλησίασε χωρίς να το καταλάβει .

-Μίσυ: Ήρθε η ώρα ;

Η Τίγκη απάντησε χωρίς να την κοιτάξει:

-Τίγκη: Ναι

-Μίσυ: Φοβάσαι έτσι δεν είναι ;

-Τίγκη: Ναι

-Μίσυ: Δεν ξέρω τι να πω. Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω, όπως έκανες και εσύ με την Μόλυ. Να σου δώσω μια ανάσα για να συνεχίσεις, αλλά αυτός ο αγώνας είναι δικός σου και τον παλικαριών που σε ακολουθούν...

-Τίγκη: Φοβάμαι, φοβάμαι το άγνωστο, φοβάμαι.

-Μίσυ: Θα κάνεις ότι έκανες και εδώ εχθές. Ακολουθήσε την καρδιά και το ένστικτο σου.

-Τίγκη: Όλοι αυτό μου λένε...

Όχι θυμήθηκε ότι είχε βάλει την Αμαριλλής στην τσέπη της !!! Έβαλε το χέρι της, στην τσέπη της και την έβγαλε έξω.

-Αμαριλλής: Επιτέλους αέρας !!! Κόντεψα να φάω όλα τα χαρτάκια που είχες στην τσέπη σου !!

-Τίγκη: Και δεν τα έτρωγες ; Θα γλιτώναμε από πολλά...

Και αυθόρμητα άρχισαν να γελάνε και οι δυο.

Η Αμαριλλής έκανε νόημα στην Τίγκη, να μην της μιλάει, γιατί μόνο εκείνη, μπορούσε να την δει και κανένας άλλος.

-Τίγκη: Α γι' αυτό εξηγείτε που ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ με πέρασαν για τρελή. Το είπε στην Αμαριλλής αλλά η Μίσυ, νόμιζε πως απευθυνότανε σε εκείνη μιας και εκείνη δεν έβλεπε την Αμαριλλής..

-Μίσυ: Τότε εάν είναι να φύγεις, φύγε. Μην χαιρετήσεις τα μικρούλια μου, γιατί θα στεναχωρηθούν. Σ αγαπάνε και σε χρειάζονται...

-Τίγκη: Το ξέρω, το ξέρω, ούτε και εγώ δεν θέλω να τα αποχαιρετήσω αλλά ούτε και να φύγω σαν τους κλέφτες.

-Μίσυ: Είναι καλύτερα έτσι.

Έκανε ένα βήμα, πίσω πήγε κοντά στα παλικάριά και τα ξύπνησε. Ήρθε η ώρα τους είπε . Εκείνα σηκωθήκαν δεν χρειάστηκε να ρωτήσουν τίποτα άλλο σηκωθήκαν και πήγαν κοντά στην Τίγκη.

-Μίσυ: Να μου την προσέχετε

Είπε και γύρισε την πλάτη της για να φύγει. Η Τίγκη σηκώθηκε και της φώναξε, σιγά όμως για να μην ξυπνήσουν τα μικρά της.

-Τίγκη: Μίσυ άσε με να σε αγκαλιάσω ...πρώτη φορά την είπε με το όνομα της.

-Μίσυ: Δεν μου αρέσουν οι αποχαιρετισμοί μικρούλα μου, στο καλό. Ίσως κάποτε ξανά βρεθούμε. Πίστεψε στον εαυτό σου και όλα θα πάνε καλά.

Έφυγε και μαζεύτηκε στην αγκαλιά των παιδιών της. Τώρα εκείνη ήταν που ήθελε μια μεγάλη αγκαλιά.

Ο Χαν την πλησίασε και είδε τα δάκρυα που έτρεχαν στα μαγουλά της.

Ο Χαν δεν μιλούσε πολύ πάραμόνο όταν χρειαζότανε. Ήθελε να δείχνει σκληρός, αλλά κατά βάθος είχε καλή καρδιά. Είχε καρδιά, μικρού παιδιού. Κάτι τέτοιο όμως

δεν έπρεπε να περάσει στο κοπάδι γιατί τότε θα έδειχνε αδύναμος σαν αρχηγός.

Πήγε κοντά της σκούπισε τα δάκρυα της και της είπε.
-Χαν: Ίσως κάποτε ξανά βρεθούμε. Κοιτά να δεις αυτά τα πλασματάκια δεν τα χώνεψα από την αρχή που τα είδα και μας έδωσαν ζωή...

Η Τίγκη ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ κολυμπούσαν όαο αθόρυβα μπορούσαν, έως την απέναντι όχθη.

Όταν πάτησαν το πόδι τους, όμως εκεί ένιωσαν πολύ παράξενα... Το ένιωσαν και οι τρεις ακόμα και η Αμαριλλής που καθότανε στον ώμο της Τίγκης...

Η Τίγκη γύρισε πίσω για μια τελευταία φορά. Είδε την Μίσυ με τα παιδιά της, τον Χαν κοντά της και όλο το υπόλοιπο κοπάδι να κοιμάται. Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της.

-Τίγκη: Γιατί πονάνε τόσο πολύ οι αποχωρισμοί ;

Έπιασε και τους δυο, από τα χεριά και τους έκανε νόημα να προχωρήσουν. Τα βήματα τους γοργά και σταθερά, μέχρι να χαθούν από το οπτικό πεδίο των ρινόκερων. Χωθήκαν μέσα στο δάσος.

Οι ρινόκεροι δεν είχαν τολμήσει να πατήσουν στο δάσος. Κάτι τους σταματούσε. Κάτι για το οποίο φοβόντουσαν, αλλά δεν ήξεραν το γιατί.

Τελικά τι σου είναι η μοίρα, βάζει σε όλα όρια και τάξη, προσπαθώντας να κρατήσει τις ισορροπίες.

Η Μόλυ μόλις ξύπνησε, κοίταξε την μαμά της και την είδε να κλαίει και αμέσως κατάλαβε ...

-Μόλυ: Μαμά έφυγαν έτσι δεν είναι ; Γιατί δεν μας χαιρέτησαν ; Τόσο πολύ μας αγαπούσαν που έφυγαν σαν τους κλέφτες ;

-Μίσυ: Έπρεπε να φύγουν. Όταν μεγαλώσετε και οι δυο θα καταλάβετε το γιατί έφυγαν έτσι, χωρίς να σας χαιρετήσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο Παραμυθένιος κόσμος του

Groovsville

Η Χώρα των Γορίλων Γκόραθ.

Στην κάρδια του δάσους, λοιπόν και το ταξίδι συνεχίζεται. Η Τίγκη αναρωτιόταν τι θα ακολουθούσε από εδώ και πέρα. Ποιά είναι η καινούρια της αποστολή ;

Τι έπρεπε να κάνει ; Θα ήταν και οι τρεις μαζί ως το τέλος της περιπέτειας ;

Ο Παππούς της άραγε τι κάνει ; Πιασμένη χέρι ,χέρι από τον Όλιβερ και τον Οσβαλντ προχωρούσε με αισιοδοξία και θάρρος. Δεν ήθελε να δείξει ότι η καρδούλα της έτρεμε για το άγνωστο που караδοκεί...

Πυκνό δάσος, με πλούσια βλάστηση. Να και ένα θετικό. Τα δέντρα πυκνά, κοντά το ένα στο άλλο με τα κλαδιά τους μπερδεμένα. Σαν να είναι το ένα κλαδί συνέχεια του αλλού.

Σχεδόν δεν έβλεπες, ούτε τον ουρανό ... Να φωνάζαν ο Οσβαλντ με τον Όλιβερ και έδειξαν με το χέρι τους τον ουρανό.

-Οσβαλντ: Το άσπρο πουλί μας ακολουθεί συνέχεια το βλέπετε ; Το διακρίνω από τις χαραμάδες των δέντρων.

-Όλιβερ: Βρε μανία με το πουλί....

Καθώς οι δυο φίλοι μιλούσαν για το πουλί η Τίγκη προσπαθούσε να καταλάβει, τι γίνεται με τα δέντρα και τι υπάρχει εκεί πάνω.

Δεν πετούσαν άλλα πουλιά, εκτός από αυτό που τους ακολουθεί. Υπήρχε μια παράξενη σιγή, μια αδικαιολόγητη σιγή. Που είναι τα πουλιά οι πεταλούδες τα ζώα ; Δεν υπήρχε τίποτα εδώ ;

Ξαφνικά ίδρωσε, άρχισε να την κυριεύει φόβος, τρόμος, πανικός...Όλα αυτά τα συναισθήματα μαζί. Φοβότανε, φοβότανε και μάλιστα πάρα πολύ.

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ το κατάλαβαν. Την κοίταξαν, χωρίς να μιλήσουν, έριχναν στιγμιαίες ματιές ο ένας στον άλλο αλλά, ούτε και με σήματα μορς δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν.

Είχαν χάσει το ρυθμό τους. Όχι, όχι δεν ήταν αυτό η Τίγκη τους είχε μεταδώσει το φόβο της.

Τώρα πια η Τίγκη δεν κουνιότανε καθόλου. Τα ποδαράκια της αρνούνταν να κάνουν βήματα μπροστά. Κάποια στιγμή, κοίταξε πίσω σαν να ήθελε να το βάλει στα ποδιά, αλλά μετά θυμήθηκε πάλι τα χαρτάκια.

Τις δέκα αποστολές που έπρεπε να εκτελέσουν, για να δοκιμαστεί η αγνή καρδιά της, να υπερисχύσει η αγάπη

και το καλό μέσα της. Να περάσουν τις δέκα αποστολές, να βρουν τους άπληστους γονείς της και τέλος να νικήσουν το κακό που θα έμπαινε σιγά, σιγά στις καρδιές των ανθρώπων αλλά και σε αυτούς...

Κάποιος είχε μεγάλα σχέδια, πολύ μεγάλα σχέδια. Ήθελε να καταστρέψει, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο. Ήθελε την υποταγή της φύσης, για να εκπληρώσει τα σατανικά σχέδια του.

-Οσβαλντ: Τίγκη, Τίγκηηη ξυπνααα !!! Εδώ θα μείνουμε ; Έχω ξεπαγιάσει. Μόλις περάσαμε το ποτάμι και μείναμε αγάλματα. Τι θα γίνει θα μείνουμε για πολύ εδώ ; Γιατί πεινάω, διψάω, κρυώνω....

-Όλιβερ: Σςςςςς επιτέλους μην μιλάς πάλι. Τι στο καλό έπαθες ; Γλιστρίδα έφαγες ; Δεν εμπιστεύεσαι και δεν σέβεσαι καθόλου, την αδερφή σου τέλος πάντων ; Σκάσε επιτέλους !!!

-Οσβαλντ: Εσύ να σκάσεις !!!

-Τίγκη: Ε μα δεν τρώγεστε και οι δυο. Εμπρός λοιπόν ας ξεκινήσουμε.

Τους άφησε τα χεριά και ξεκίνησε να περπατάει.

Ο Όλιβερ έτρεξε πίσω της, την έπιασε από τον ώμο της και την ρώτησε :

-Ολιβερ: Φοβάσαι Τίγκη έτσι δεν είναι ; Δεν σε έχω δει άλλη φορά έτσι. Τι φοβάσαι ; πες μου.

Η Τίγκη τίναξε με τον ώμο της το χέρι του και συνέχισε να περπατάει.

-Όσβαλντ: Ε περιμένετε και εμένα. Έλεος η μια ξεχνάει πως έχει αδερφό, που έχει παγώσει και ο άλλος ο βλάκας ότι έχει έναν φίλο ευαίσθητο.

Ε που να το σκεφτεί ; Ο βλάκας ερωτεύτηκε την αδερφή μου και εκείνη, δεν του δίνει καθόλου σημασία. Είναι αφοσιωμένη στην αποστολή, που μας είπε ο παππούς.

Η Τίγκη και ο Όλιβερ συνεχίζουν μπροστά, με αργά και σταθερά βήματα. Ο Όσβαλντ αν και ακολουθούσε να τους φτάσει, ταυτόχρονα παραμιλούσε και τραγότανε με τα ρούχα του...

-Ολιβερ: Όσβαλντ κουνήσου γρηγορά, πρέπει να φτάσουμε σε ασφαλές σημείο.

-Όσβαλντ: Ναι καλά, προχωρήστε και θα σας φτάσω. Το καταραμένο αγκάθι...μέσα στο μεγάλο το δάχτυλο. Άουτς επιτέλους σε έβγαλα. Όλο μου το σώμα με πονάει. Θέλω να πάω στο σπίτι, παππού, παππού, πεινάω, διψάω, νυστάζω, γκρινιάζω παππού.

Αρχιζε να φωνάζει δυνατά, λες και θα τον άκουγε ο Χάρτ και θα έφτανε εκεί με το μαγικό του ραβδάκι να τον βγάλει, από αυτή την περιπέτεια που εμπλέξαν οι τρεις τους.

-Όλιβερ: Είσαι βλάκας ; Τι κάνεις ηλίθιε ε ηλίθιε !!!

-Όσβαλντ: Ναι και θα φωνάζω, όσο θέλω !!! πεινάω άκου πως γουργουρίζει η κοιλιά μου. Ήδη σε βλέπω σαν μια μεγάλη κότα, η καλύτερα σαν μια μεγάλη γαλοπούλα.

Αχ καημένη Όλιβερ τι σου έμελλε να πάθεις, που να ήξερες ότι θα πας από τα δικά μου χεριά... Τι Όλιβερ τι γαλοπούλα το ίδιο μου κάνει..!!!

Ο Όλιβερ τον είδε να τρέχει καταπάνω του και τότε του δίνει μια γερή γροθιά, στην μύτη και τον ρίχνει κάτω.

-Όλιβερ: Που να πάρει, δεν ήξερα ότι έχω τέτοια δύναμη... σαν να πονέσαν λίγο τα δάχτυλα μου.

Η Τίγκη έφτασε πίσω, τρέχοντας και σαν είδε το σκηνικό, δεν ήξερε τι να κάνει. Τον Όλιβερ σε μια έξαλλη κατάσταση και από την άλλη τον Όσβαλντ ξάπλα στο έδαφος.

Μέχρι και η Αμαριλλής σάστισε. Άφησε τον ώμο της Τίγκης και πέταξε ψηλά.

Σε όλο το δάσος επικρατούσε νεκρική σιγή, εκτός από κάτι παράξενους θορύβους που ακούγονταν που και που αλλά τους οποίους δεν μπορούσαν να προσδιορίσουν από πού προέρχονταν.

Με τα ουρλιαχτά του Όσβαλντ όμως, στα κλαδιά και στις κορυφές των δέντρων, κουνήθηκαν τα φύλλα και έπεσαν στο έδαφος.... Κάτι ξύπνησε από τα ουρλιαχτά του Όσβαλντ στις σκιές των δέντρων..

Η Αμαριλλής πέταξε όσο πιο ψηλά μπορούσε, μήπως και δει κάτι η κάποιον... Ξαφνικά σηκώθηκε αέρας και τα φτερά της Αμαριλλής, δεν μπορούσαν να αντέξουν αυτή την πίεση.

-Αμαριλλής: Ωχ ωχ βοήθειαααα πέφτω...πέφτω....

Τα παιδιά άρχισαν να βλέπουν την νεραϊδούλα κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον σατισμένοι. Η Αμαριλλής νεκρή ; Μα δεν μπορεί. Αυτή η μικροσκοπική ροζ και μοβ νεραϊδούλα .

Είναι ο οδηγός τους σε αυτή την τρελή ιστορία. Ο Όλιβερ την κοιτούσε με το ένα δάχτυλο μπας και ξυπνήσει μπα. Ένα σημάδι κάτι...

-Όλιβερ: Άνοιξε τα ματάκια σου, ξύπνα κοπελιά, ξύπνα κοπελιά.

-Τίγκη: Όλιβερ εγώ είμαι η Τίγκη, σύνελθε σε παρακαλώ !!! Την νεραϊδούλα μας την λένε Αμαριλλής. Δώστην μου σε παρακαλώ, Τι κάνεις ; κοίταξε με Όλιβερ σου μιλάω Όλιβερ...!!!

Ο Όλιβερ έδειχνε να είναι χαμένος από φόβο. Έπαθε κάτι άλλο, είδε μήπωςκάτι ; Είναι σαν να κατάπτε την γλώσσα του.

Η Τίγκη προσπαθούσε να τον συνεφέρει, αλλά δεν γινότανε τίποτα. Τότε σήκωσε το χέρι της και έδωσε μια γερή σφαλιάρα στον Όλιβερ. Εκείνος τραντάχτηκε ολόκληρος, παραπάτησε στο έδαφος και έπεσε κάτω. Ευτυχώς δεν χτύπησε πουθενά.

Από το τράνταγμα του έφυγε η Αμαριλλής από τα χεριά του, αλλά ευτυχώς την έπιασε η Τίγκη. Η Αμαριλλής άνοιξε τα μάτια της και ψέλλισε.

-Αμαρυλλίς: Που βρίσκομαι ;

Κοίταξε την Τιγκη που ήταν, έτοιμη να κλάψει. Είδε όλο το σκηνικό, τον Όσβαλντ κάτω και θυμήθηκε το δυνατό, φύσημα του αέρα, ότι έπεσε κάτω. Είδε και τον

Όλιβερ πεσμένο πιο κάτω να κοιτάει ψηλά τα δέντρα χωρίς καν να κουνιέται. Κατάλαβε αμέσως τι γίνεται.

-Αμαριλλής: Τίγκη πρέπει να τους πάρεις από εδώ !!!

Το πρώτο στάδιο με τους ρινόκερους το πέρασες. Τους δίδαξες τι σημαίνει αγάπη και τους έδειξες πώς να αγαπούν, πως μια αγνή καρδιά κάνει θαύματα. Αυτό εδώ είναι τέλειος διαφορετικό....

Όλα τα στάδια, έχουν μια δόση μαγείας και όταν ολοκληρώσουμε και τα δέκα στάδια, τότε θα αντιμετωπίσουμε ένα πανίσχυρο μάγο που έρχεται από τα έγκατα της γης και τους γονείς σου που είναι άπληστοι

Πάρτους από εδώ Τίγκη όσο πιο γρηγορά μπορείς.

-Τίγκη: Όλιβερ σήκω, πρέπει να με βοηθήσεις να κουβαλήσουμε τον Όσβαλντ.

Ο Όλιβερ σηκώθηκε, έριξε μια μάτια γύρω του και πιο πέρα είδε ένα ρυάκι.

-Όλιβερ: Μια στιγμή να πιά και να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπο μου για να συνέλθω.

Όλιβερ...Όλιβερ....

-Όλιβερ: Έλα βρε Τίγκη, τι θέλεις επιτέλους ;

-Τίγκη: Είσαι τρελός ; Ούτε καν ανέφερα το όνομα σου.

Ο Όλιβερ κοίταξε τριγύρω και δεν υπήρχε ψυχή...τότε γύρισε προς το ποτάμι και είδε μια γυναίκα φιγούρα και να τον χαιρετάει...

-Όλιβερ: Είμαι τρελός. Μα πολύ τρελός...με βάρωσε ο ήλιος στο κεφάλι...όχι όχι ο ήλιος η Τίγκη μου έδωσε σφαλιάρα για να συνέλθω.

Μπορεί να πειράχτηκε ο εγκέφαλος μου να μετατοπίστηκε σε λάθος μεριά και να έχω παραισθήσεις...

Και με τα δυο του χεριά έπιανε το κεφάλι του.

Όλιβερ...άκουσε με, πρόσεχε την και φύγετε, φύγετε γρήγορα.

Δεν πρόλαβε να καταλάβει το τι άκουσε και τώρα είδε την Τίγκη να είναι διπλά του.

-Όλιβερ: Ααααα θα με αφήσεις από καρδιά, τουλάχιστον πριν μείς χτύπησε την πόρτα.

-Τίγκη: Τελικά είσαι ηλίθιος !!! που νομίζεις πως βρίσκεσαι ; Νομίζεις πως είσαι στο σπίτι ; Σε ένα δάσος είμαστε !!! Για σύνελθε σε παρακαλώ, σύνελθε και πάμε να φύγουμε γρήγορα.

Ο Όλιβερ πήγε κάτι να πει, αυτό είναι το πρώτο καβγαδάκι τους. Αλλά όταν είδε τα μάτια της βουρκωμένα και φοβισμένα το βούλωσε.

-Τίγκη: Διψάω θα πτώ λίγο νερό, θα γεμίσω τα παγούρια μας να πει και ο Όσβαλντ να τον πάρουμε και να φύγουμε.

Ο μόνος λογικός σε αυτήν την παρέα, εκτός από την Τίγκη που ζούσε στον κόσμο της, παρέα με τα όνειρα της, της ερμηνείες και τα φαντάσματα της, ήταν ο Όλιβερ.

Ξαφνικά το μυαλό του άρχισε να λειτουργεί και πάλι. Ο σβαλντ μόνος του η Αμαρυιλλής μονή της και εκείνος με την Τίγκη στο ρυάκι. Η παρέα έσπασε, σαν κάποιος να ήθελε να τους χωρίσει και ξαφνικά, άρπαξε την Τίγκη από το χέρι και άρχισε να τρέχει προς τον Όσβαλντ...

Ένα σύρσιμο ακούστηκε, ένας παράξενος θόρυβος. Φύλλα έπεσαν στο έδαφος. Το χορτάρι καταπατημένο λες και πόδια ανθρώπων, είχαν περάσει από εκεί. Μα πως είναι δυνατόν ;

Ο Όσβαλντ άφαντος...χάθηκε, εξαφανίστηκε !!! Είναι σαν να άνοιξε η γη και τον κατάπιε...

Ο Όλιβερ άρχισε να τον ψάχνει παντού. Κοιτούσε μήπως βρει και το παραμικρό, σημάδι που θα του έδινε μια λογική εξήγηση, για το που πήγε ο φίλος του. Έψαχνε μια ρωγμή ή μια τρυπά, στο έδαφος που θα τον οδηγούσε στο Όσβαλντ.

Μα πως είναι δυνατόν να χαθεί ο Όσβαλντ... Τα χόρτα καταπατημένα και να ξαφνικά μια μεγάλη πατημασια στο έδαφος. Ένα πόδι ένα τεράστιο πόδι ,σήκωσε το δικό πόδι το έβαλε μέσα στην πατημασιά, αλλά αυτή ήταν πολύ μεγαλύτερη από την δικιά του...

Τώρα είναι που άρχισε να τον πιάνει πανικός.

-Όλιβερ: Καλά έλεγε ο Όσβαλντ ότι θα γίνουμε μεζές για κάποιον, πολύ μεγαλύτερο και πεινασμένο από εμάς...

Τα χόρτα είχαν επάνω κάτι σαν βλέννες, σάλια ποιος ξέρει τι, αλλά είχαν και μια περίεργη μυρωδιά...

-Όλιβερ: Μην φοβάσαι Τίγκη, θα βρούμε τον Όσβαλντ. Δεν μπορεί να πήγε μακριά. Θα τον βρούμε.

Η Ματιά του ταυτόχρονα έπαιζε, κοιτώντας γύρω γύρω. Που διάολο είναι η Αμαριλλής ;

Δεν ήθελε να φωνάξει γιατί, οποίος κι αν πήρε τον Όσβαλντ σίγουρα θα ήταν εκεί κοντά και θα τους παρακολουθούσε.

Έμεινε με δυο γυναίκες...η μάλλον με μία και μισή γιατί η νεράιδα ήταν μικροσκοπική. Στο δέντρο πάλι, άρπαξε την Τίγκη από το χέρι και κατευθύνθηκε προς την μεριά του δέντρου.

Η Αμαριλλής κολλημένη, με μια τσίχλα στο δέντρο. Αφού την ξεκόλλησε ρώτησε ποιος της το έκανε. Δεν ήξερε ...δεν ήξερε τι να πει.

Πετούσε γύρω από τον Όσβαλντ, πηδούσε στην κοιλιά του να τον συνεφέρει, του τραβούσε τα φρύδια και τα λιγιστά μουστάκια του και ξαφνικά ένα φου, κάτι σαν σκόνη και βρέθηκε κολλημένη στο δέντρο.

-Όλιβερ: Πρέπει να βρούμε ένα σημείο, για να κρυφτούμε. Δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο εδώ. Άρπαξαν το νερό από τα σακίδια με τα τρόφιμα και ξεκίνησαν.

Ο Όλιβερ διέκρινε μια τεράστια πέτρα κάτι σαν βράχο οπού είχε μια μικρή σπηλιά. Διάλεξε αυτό τον χώρο, για προσωρινό καταφύγιο γιατί τα δέντρα τα θεωρούσε, σαν ένα είδος εναέρινου μονοπατιού.

Καθάρισε την σπηλιά, έκοψε μπόλικά φύλλα και τα έστρωσε στο έδαφος. Έσκαψε γύρω γύρω σε περίπτωση που βρέξει, να μείνουν στεγνοί και να φύγουν τα νερά.

Ξαφνικά παράξενος θόρυβος, σύρσιμο κάτι κουβέντες σαν τις δίκες τους. Το λεξιλόγιο ταίριαζε με το δικό τους.

Η Αμαριλλής ήταν έτοιμη να βγει έξω, να πετάξει για να πάει να φωνάξει βοήθεια.. Ευτυχώς την πρόλαβε και την άρπαξε ο Όλιβερ.

-Όλιβερ: Τι πας να κάνεις ; Δεν ξέρουμε καν ποιοι είναι ή τι είναι.

Σσςς έκανε η Τίγκη που τώρα, έτρεμε σαν το ψαρί από τον φόβο της. Ο Όλιβερ την αγκάλιασε και αγκάλιασε και την Αμαριλλής.

Μπαμ, κάποιος, πήδηξε από τον βράχο που είχανε κρυφτεί μέσα στην σπηλιά του.

Διέκριναν πόδια, μεγάλα πόδια, σαν το αποτύπωμα που είχαν βρει. Κανένας δεν μιλούσε τώρα. Χέστηκαν πάνω τους...ούτε κιχ δεν έκαναν...

Τα πόδια μπροστά από την σπηλιά, πήγαιναν πέρα δώθε και ξαφνικά το κοντάρι που κρατούσε ένας από αυτούς, μπήχτηκε βαθιά μέσα στο έδαφος σαν να έλεγε

είμαστε εδώ. Και αλλά πόδια το ίδιο βαριά μαύρα, τριχωτά πόδια απαίσια. Πάλι ένας βαρύς βηματισμός, ένα γρήγορο σύρσιμο και με ένα αστραπιαίο σάλτο, βρέθηκε σε εκείνον που ήταν έξω από την σπηλιά.

Που είναι ; ρώτησε. Που είναι ; Η ίδια διάλεκτος αλλά λίγο παράξενη προφορά. Σήκωσε το χέρι του και τον χτύπησε. Γδούπ ακούστηκε, ένας θόρυβος και εκείνο το τέρας έπεσε κάτω.

Εκείνος πρέπει να ήταν ο αρχηγός. Δεν έβλεπαν και πάρα πολλά τα παιδιά. Έπεσε κάτω. Μεγάλος τριχωτός, άχαρος, βαρύς, πολλάκιλά, μεγάλο καφέ ή μαύρο τρίχωμα. Σκληρός τύπος σκέφτηκε ο Όλιβερ...

Χεριά, πόδια, δυνατά, στιβαρά μπράτσα, γεροδεμένος. Αλλά τόση τρίχα, τι διάολο. Τα χεριά του ήταν σαν ανθρώπινα, μόνο που δεν ήταν άνθρωπος. Ήταν Γορίλας. Φορούσε ζώνη στην μέση, εφοδιασμένη με πυρομαχικά λες και ήτανε έτοιμος να πάει στον πόλεμο.

Προστατευτικά καλύμματα στα χέρια, στους καρπούς των χεριών, στους αστράγαλους και κάτι σαν επιγονατίδες στα γόνατα.

Η φάτσα μακρόστενη, μουσούδα, μάτια και ρουθούνια, μεγάλα. Καθώς έπεσε, το πρόσωπο του γύρισε προς το μέρος των παιδιών.

Είμαστε νεκροί σκέφτηκε ο Όλιβερ, αλλά ο γορίλας είχε τα μάτια του κλειστά. Τι απέγινε τον σκότωσαν οι δικοί του ; Άρχισε να συνέρχεται και να παίζουν τα μάτια του.

Η Αμαριλλής πήρε ένα κλαδί και που με το που άνοιγε τα μάτια του, θα το έχωνε σε ένα μάτι του.... Ευτυχώς που ο Όλιβερ της κρατούσε το ένα φτερό, γιατί αυτή η μικροσκοπική, μικρή τρελή νεράϊδα θα τους είχε προδώσει.

Ο Γορίλας άνοιξε τα μάτια του και κοιτούσε ψηλά δυο άλλοι τον βοήθησαν να σηκωθεί. Ο Αρχηγός έκανε νόημα και έφυγαν.

Ένα νεύμα του Αρχηγού, όλοι σε παράταξη και ο καθένας στην θέση του. Έτσι όπως εμφανίστηκαν ξαφνικά, έτσι και έφυγαν ξαφνικά.

Ευτυχώς ο Όλιβερ είχε καλύψει καλά τα ίχνη τους και εξαφάνισε ότι στοιχείο υπήρχε, που θα τους πρόδιδε. Προς το παρόν τα παιδιά δεν κινδυνεύαν από τους γορίλες.

Ο Αρχηγός μεγάλος, βαρύς, δυνατός με ξεχωριστή προσωπικότητα. Το βλέμμα του επιβλητικό, αυστηρό, βλοσυρό, γεμάτο μίσος και κακιά.. Τα χεριά του και τα πόδια του καλυμμένα όπως και των υπολοίπων. Αλλά τα δικά του διέφεραν πολύ. Μαύρο και κίτρινο το χρώμα τους λες και ήταν βαμμένο με κάποιο είδος μπογιάς..

Ποια είναι όμως η νοημοσύνη τους για να τα κάνουν όλα αυτά μονοί τους ;

Ο Όλιβερ έχει περισσότερες απορίες τώρα. Σύμφωνα με τον Χάρτ πρώτα υπήρχαν οι άνθρωποι και μετά, τα ζώα. Το πώς βρέθηκαν αυτοί οι ίδιοι όμως στο χώρο της ιστορίας άλλο καπέλο.

Απείχαν πολύ από τον κόσμο των ανθρώπων και των ζώων. Οι άνθρωποι σταθεροί, πιο εξελιγμένοι ενώ το ζωικό βασίλειο κατεστραμμένο και ένα μέρος του καμένο, από το πέρασμα του χρόνου και της ιστορίας.

Εδώ υπάρχει και μια δόση ειρωνείας. Κάποια ζώα, παρέμειναν ως έχουν ενώ άλλα ο Άνθρωπος φρόντισε να τα προσαρμόσει, σύμφωνα με τις δίκες του απαιτήσεις.

Ο Άνθρωπος άλλαξε τον πίθηκο, ή ο πίθηκος των Άνθρωπο ;.

Ο Αρχηγός έκανε να φύγει αλλά ξανά γύρισε πίσω. Δεν φαινόταν και πολύ πεπεισμένος ότι τα μικροσκοπικά ανθρωπάκια, που έψαχνε ότι είχαν βρει τρόπο να εξαφανιστούν.

Η Τίγκη και η Αμαριλλής παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα... Ξαφνικά η Τίγκη άρχισε να βρίσκεται στον δικό της κόσμο...να χάνεται ξανά... Σαν να ήτανε σε έκσταση ξανά... Κάποια μοίρα, όριζε την ζωή αυτού του κοριτσιού.

Έβαλε το χέρι, μέσα στο τσεπάκι στο πανωφόρι της, έβγαλε ένα χαρτάκι και μέσα στο παραμιλητό της το διάβασε.

-Τίγκη: «Αγκάλιασε με»

Αυτό έγραφε το χαρτάκι.

Ο Όλιβερ σάστισε αλλά επειδή ξανά είδε ένα παρόμοιο σκηνικό, πολύ φοβάται ότι ξέρει τι πρέπει να κάνει η Τίγκη και ποιο θα είναι η αποστολή της. Αλλά το ερώτημα είναι πως «αγκαλιάζεις» ένα τέρας 350 κιλών ;

Η Τίγκη συνήλθε από την έκσταση που βρισκόταν, κοίταξε τον Όλιβερ και λιποθύμησε. Την πήρε στην αγκαλιά του χάρησε τα μαλλιά της και κοίταξε με θαυμασμό το πρόσωπο της. Είχε εμπιστοσύνη σε αυτό το κορίτσι.

Ξαφνικά ο Αρχηγός, έκανε μεταβολή. Έκανε νόημα με το χέρι του, στους δυο τελευταίους γορίλες που έμειναν μαζί του και έφυγαν.

Όταν πέρασε ο κίνδυνος ο Όλιβερ ηρέμησε, αλλά είχε σκοτεινιάσει και δεν μπορούσαν να βγούν στο σκοτάδι.

Η Τίγκη κοιμόταν και η Αμαριλλής επιτέλους ηρέμησε.

Ο Όλιβερ δεν μπορούσε να κοιμηθεί, σκεφτόταν τον φίλο του. Τι να είχε απογίνει άραγε ; Ήταν καλά ; Που είναι ;

Μια κάμπια τότε, εμφανίστηκε μπροστά του, σήκωσε το κεφαλάκι της για να τον βλέπει καλύτερα.

-Όλιβερ: Αυτό μου έλειπε τώρα...

-Κάμπια: Είσαι γενναίος, είσαι κάλος και διπλά της γίνεσαι, ακόμα καλύτερος. Μήπως έχεις κάτι να μου δώσεις ;

-Όλιβερ: Σαν τι να σου δώσω ;

-Κάμπια: π.χ. ένα μικρό γλυκάκι, κάτι γλυκούλη, γλυκούτσικο, να έχει γλυκιά γεύση, σαν μελί κάτι γλυκό, κάτι βρε παιδί μου...!!!

Ο Όλιβερ σχεδόν δεν άκουγε τίποτα από αυτά που του έλεγε η κάμπια...τα μάτια του έκλειναν από την κούραση. Ήθελε τόσο πολύ να κοιμηθεί, αλλά κάθε φορά που πήγαινε να ηρεμήσει, σκεφτότανε το σκηνικό με τους γορίλες...

Η Κάμπια πήδησε τώρα στο παντελόνι του, έμπηξε τα πόδια της στο δέρμα του και πήγε κάτι να του πει...

-Όλιβερ: Άουτς !!! για όνομα του θεού τι κάνει στο πόδι μου ; φύγε από πάνω μου !!!

-Κάμπια: Μην πας να βρεις τον φίλο σου, είναι πολύ αργά...κινδυνεύετε. Δυνάμεις σκοτεινές, προσπαθούν να βγουν στην επιφάνεια της γης και να φέρουν την καταστροφή μια για πάντα.

-Όλιβερ: Άκου να σου πω που, δεν ξέρω και το όνομα σου. Παρατά με ήσυχο και φύγε σε παρακαλώ. Δεν ακούς ; δεν ακούς τι σου λέω ; φύγε....

Ο Όλιβερ αποκοιμήθηκε.....

Βαθιά μέσα στο δάσος, είχε στηθεί μια αποικία. Ένας ολόκληρος κόσμος του βασιλείου των πίθηκων.

Δέντρα πυκνά, κλαδιά δεμένα και πλεγμένα, μεταξύ τους. Ένα μονοπάτι και είσοδος για έναν άλλο κόσμο, που ούτε καν να φανταστούμε δεν μπορούμε.

Χρησιμοποιούσαν τα δέντρα για να κρύβονται οι φρουροί τους, να παρακολουθούν κάθε περασμα, να αιχμαλωτίζουν οποιοδήποτε ζώο είναι απαραίτητο για την διατροφή τους και όχι μόνο.

Επίσης είχαν φτιάξει καλύβες για να μένουν με την οικογένεια τους, αλλά και να προφυλάσσονται από τα καιρικά φαινόμενα.

Τα μικρά αρσενικά, εκπαιδευόντουσαν πώς να κυνηγούν να είναι κυνηγοί . Σχοινιά κρεμασμένα από τα δέντρα,στημένες παγίδες, πέτρες, ξυλά, ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν όπλο για την εκπαίδευση των μικρών.

Ένα λάθος όμως, μια απροσεξία στην εκπαίδευση και ακολουθούσε η ανάλογη τιμωρία. Δέσιμο στον κορμό και 10 βουρδουλιές στην πλάτη.... Ήθελαν στρατιώτες και όχι μικροσκοπικές «πεταλουδίτσες» να πετούν από δέντρο σε δέντρο....

Νόμοι και κανόνες πάρα πολύ αυστηροί. Το βασίλειο τους χτισμένο, διπλά σε μια τεράστια σπηλιά. Μέσα

στην σπηλιά ζούσε ο Αρχηγός και η οικογένεια του. Μεγάλη και μεγαλοπρεπείς. Είχε μέσα τα κελιά για τους αιχμάλωτους, τις αποθήκες τροφίμων, καθώς και χώρο για το πολεμικό συμβούλιο.

Υπήρχε όμως ένα δωμάτιο κλειστό, ένα μέρος που δεν το πλησίαζε κανένας. Σε εκείνο το δωμάτιο αυτός ο γορίλας είχε φτιάξει το σπίτι του. Ώσπου κάποιοι σκότωσαν το ταίρι του. Από τότε αγρίεψε, κλείστηκε στον εαυτό του και έγινε άγριος.

-Βάν: (Αρχηγός γορίλας) Ετοιμάστε τους όλους. Θέλω να βρω εκείνα τα μικρά τα τερατάκια. Τα θέλω ζωντανά.

Έτοιμος ο στρατός, έτοιμες οι στολές τα κονταριά ακονισμένα όλα στην θέση τους. Μόλις θα λάμβαναν το σήμα του αρχηγού τους θα ξεκινούσαν.

-Άρ.: Ηρέμησε, μείνε ψύχραιμος.

-Βάν: Δεν μπορώ, ο εχθρός παραμονεύει. Κοιτούν να μας εξαφανίσουν. Είμαστε οι τελευταίοι του είδους μας. Άσπροι γορίλες δεν υπάρχουν πλέον;

-Άρ: Όχι ο τελευταίος λευκός γορίλας στον κόσμο, πέθανε πριν από πολλά χρονιά.

-Βάν: Τα κελιά και οι αποθήκες είναι ασφαλισμένα ;

-Άρ: Ναι όλη η σπηλιά είναι ασφαλής. Τα κελιά καθαρίστηκαν. Α έχουμε ένα πλασματάκι φυλακισμένο. Τίποτα το ιδιαίτερο μια μπουκιά να το κάνεις...θα το σκότωνα αλλά δεν το έκανα μήπως και μα φανεί κάπου χρήσιμο.

Το βρήκαμε στο δάσος αναίσθητο, είναι στο κελί τώρα και κελαηδάει. Έλα να το δεις.

-Βάν: Δεν έχω όρεξη για κάτι τέτοιο τώρα.

Έσφιξε την γροθιά του και τα δόντια του...κάτι πήγε να πει και σταμάτησε. Ο Άρ τον ήξερε καλά τα αισθήματα του, γιατί αυτός τον μεγάλωσε. Πιστός στον πατέρα του πιστός και στον ίδιο. Τελικά πλησίασαν τα κελιά. Εκεί βλέπουν τον Όσβαλντ αγριεμένο...

Ξύπνησε μέσα σε μια σπηλιά, κλειδωμένος σε ένα κελί και φρουρούμενος από δυο γορίλες. Μάλλον θα ονειρεύομαι θα σκέφτηκε και βγάζει το χέρι του, από το κελί για να δει εάν οι γορίλες είναι αληθινούί...

Ένα γρήγορο τσίμπημα και ξανά το χέρι πάλι μέσα. Ο γορίλας ενοχλήθηκε και τον κοίταξε αγριεμένος.

Ο άλλος όμως, έδωσε μια κλωτσιά στα κάγκελα σαν να ήθελε να προειδοποιήσει τον Όσβαλντ ότι είναι ασήμαντος για αυτούς.

-Οσβαλντ: Λοιπόν γοριλάκια θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι . Στο κάτω κάτω της γραφής, είμαστε μια οικογένεια μόνο που εσείς είστε ζώα και ζώα θα παραμείνετε, όσα ρούχα και εάν φορέσετε....

Έξαλλος τώρα ο γορίλας, ξεκλειδώνει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Ανοίγει τα χεριά του για να δείξει την δύναμη του. Δυο με τρία μετρά το λιγότερο, ήταν το άνοιγμα των χεριών του. Τόσο το υπολόγισε ο Οσβαλντ και χέστηκε επάνω του από τον φόβο...

Βούτηξε τον Όσβαλντ από το πόδι και τον γύρισε ανάποδα.

-Όσβαλντ: Άσε με κάτω άσε με σου λέω !!!

-Βάν: Ε τι γίνεται εδώ ;

Ο μεγάλος γορίλας άφησε τον Όσβαλντ. Χτύπησε λίγο το κεφάλι του, αλλά όλα καλά.

-Όσβαλντ: Σιγά είμαι λίγο ευαίσθητος.

Σηκώθηκε όρθιος με μια ηλίθια φάτσα, δεν του έφταναν όσα περνούσε, τώρα έβαλε ξανά το χέρι μέσα στην μύτη του, σαν κάτι να τον ενοχλούσε. Ένα μικρό κλαδάκι είχε μπει στην μύτη του...μη χειροτέρα

-Όσβαλντ: Εσύ πρέπει να είσαι ο αρχηγός τους. Έχεις άσχημη φάτσα και θέλεις κούρεμα.

Ο Άρ πήγε να τον πιάσει αλλά ο Βάλ τον σταμάτησε. Εκείνο το πλασματάκι όσο παράξενο και εάν ήταν, του θύμιζε τον εαυτό του όταν ήταν νέος και ξεροκέφαλος.

Έπιασε τον Όσβαλντ από τον ώμο, όχι για να δείξει την δύναμη του, απλά τον έβγαλε από το κελί και τον πήρε μαζί του.

-Όσβαλντ: Φιλαράκια ;

Έκανε μια χειρονομία αλλά χωρίς ανταπόκριση. Βγήκαν έξω και έπρεπε να κατέβουν την σπηλιά. Οι φρουροί πιάστηκαν από τα κλαδιά και με ένα σάλτο βρέθηκαν στο έδαφος. Στον Όσβαλντ, έδειξαν την σκάλα για να κατεβεί.

Αφού έφτασε στο έδαφος ο Βάν τον έπιασε και τον πήρε κοντά του. Οι υπόλοιποι γορίλλες δεν καταλαβαίνουν αυτή του την στάση. Μπα δεν ήτανε καλά ο Αρχηγός τους.

Ο Βάν έκατσε στην θέση του χωρίς να μιλήσει. Έγνεψε με το χέρι του και οι δυο γορίλλες, άρχισαν να τρέχουν. Είχαν αγώνες μεταξύ τους. Ποιος θα τρέξει πιο γρήγορα μόνο με τα πόδια σε όρθια θέση.

-Όσβαλντ: Είναι ψηλός.

-Βαν: Ναι είναι γύρω στο 1,90 ύψος και στα 250 κιλά...

Ο Όσβαλντ φοβήθηκε να ρωτήσει κάτι άλλο. Ο Άρ κοιτούσε τον Όσβαλντ με μανία και θυμό, έτοιμος να τον κατασπαράξει εάν μπορούσε. Ο αρχηγός τους δεν φέρεται έτσι... Μήπως είναι καιρός να αναλάβει κάποιος άλλος ;

-Βάν: Που είναι οι άλλοι ;

-Όσβαλντ: Ποιοι άλλοι ;

-Βάν: Δεν θα ρωτήσω άλλη φορά...

-Όσβαλντ: Δεν ξέρω. Εγώ ήμουν αναισθητός, όταν με βρήκατε και μετα ξύπνησα εδώ.

Ο Άρ άρχισε να γίνεται προκλητικός. Άρχισε να προκαλεί και τον ίδιο του τον αρχηγό. Μήπως ήθελε να γίνειτο κυρίαρχο αρσενικό ;

Ο Βάν πετάχτηκε όρθιος και με ένα βήμα βρέθηκε μπροστά του. Άρχισε να χτυπάει γροθιές στο στήθος του με όλη του την δύναμη. Δείγμα υπενθύμισης ότι δεν θέλει να συγκρουστεί μαζί του και να του θυμίσει επίσης ποια είναι η θέση του.

Ο Άρ Έσκυψε το κεφάλι και πρόσθεσε.

-Άρ:Οι υπόλοιποι δεν γυρίσαν. Έφυγαν για κυνήγι τα χαράματα. Ποιος ξέρει που θα άπλωσαν τις κοιλίες τους. Σχεδόν νυχτώνει και ακόμα να γυρίσουν.

Σιωπή. Κανένας δεν μιλούσε.

Ο Όλιβερ τώρα περιπλανιότανε στο δάσος, μαζί με την Τίγκη και την Αμαριλλής. Ξαφνικά ακούνε, μπάμ, μπούμ, μπάμ, μπούμ....

-Όλιβερ: Άκου, άκου ήχος σαν κάποιος να βαράει τύμπανα. Ακούγεται προς αυτή την μεριά.

Τώρα ξεκίνησαν προς τα εκεί.

Έτρεχαν προς τον ήχο για να μην τον χάσουν. Έλπιζαν ότι ίσως έτσι θα βρουν κάποιον και θα ζητήσουν βοήθεια.

Ο Όλιβερ σταμάτησε, μια σκιά, μια σκιά. Τίγκη πρόσεξε, δώσε μου το χέρι σου, Αμαριλλής κρύψου. Η Αμαριλλής χώθηκε στα μαλλιά της Τίγκης. Ωχ τι μελάς αυτή η ιστορία δεν θα είχε καλό τέλος.

Οι σκιές αυξάνονται και χάρτς, χάρτς, πάλι έπεφταν φύλλα, κάποιος πήδηξε κάποιος με γρατζούνισε, βοήθεια.

Ο Όλιβερ έχασε τις αισθήσεις του και έπεσε κάτω. Οι σκιές εμφανίστηκαν. Τεράστιοι γορίλες μέχρι να καταλάβει η Τίγκη τι γίνεται λιποθύμησε από τον φόβο της.

Ένας θηλυκός γορίλας την έπιασε με τα χεριά του και μύρισε τα μαλλιά της. Πλησίασαν και οι υπόλοιποι και έκαναν το ίδιο.

Ψηλά στα δέντρα πάλι και από το μονοπάτι των κλαδιών, επιστροφή στο καταυλισμό τους. Τον Όλιβερ τον είχαν δεμένο με σκοινί ενώ την Τίγκη την είχε στον ώμο της ο θηλυκός γορίλας.

Εμφανίστηκαν μπροστά στον αρχηγό τους. Ο Άρ έτοιμος να καρφώσει τον Όλιβερ μέχρι να ματώσει πήδηξε εμπρός του γιατί άρχισε να συνέρχεται. Έμπηξε το ακόντιο του, διπλά στον ώμο του. Τρύπησε το πανωφόρι του και το ακόντιο καρφώθηκε στο έδαφος. Οντως μάτωσε, γιατί του έγδαρε το μπράτσο.

-Όλιβερ: Βοηθειαααα άστε με άστε με !!!

Φώναζε και ταυτόχρονα κοιτούσε γύρω, γύρω το μέρος. Τα μάτια του είδαν τα μεγάλα καζανιά που έβραζαν και την φωτιά που φούντωνε όλο και πιο πολύ, καθώς την τροφοδοτούσαν συνεχώς με ξυλά.

-Όλιβερ: Να σου πω δεν πρέπει να με φάτε !!! Έχω ένα σωρό αρρώστιες. Είμαι άρρωστος πολύ άρρωστος.

Γκούχ γκούχ, άρχισε να βήχει.

-Ολιβερ: Κοιτά να δεις, βγάζω φουσκάλες και έδειξε το δέρμα του που ήταν κόκκινο από τον ήλιο. Το κρέας μου βρωμάει, το σώμα μου είναι άπλυτο, άστα να πάνε.

Κουνούσε το ένα του δάχτυλο γιατί ήταν δεμένος σαν λουκάνικο. Οι γορίλες πήραν το παλούκι με τον Όλιβερ, το σήκωσαν ψηλά και το έστησαν πάνω σε δυο βέργες και ξαφνικά.

-Ολιβερ: Φτου, φτου, νερό τι πας να με πνίζεις ; Ε να μιλάω πάρα πολύ πώς να με φας...κοιτά την γλώσσα μου άσπρη μπλιάχ, άρρωστη.

Ένας γορίλας άρπαξε την γλώσσα του και την τραβούσε προς τα έξω. Ο Όλιβερ έκανε μορφασμούς αλλά κάνεις δεν καταλάβαινε τι έλεγε.

Η γλώσσα του επέστρεψε στο στόμα του αλλά του φαινότανε ότι είχε μακρύνει λίγο. Πλύσιμο πριν το φαΐ, τελειώνει η ιστορία του Όλιβερ.

Ο Βάν έκανε νόημα, σε ένα θηλυκό να πάει την Τίγκη επάνω και να την περιποιηθεί. Τελικά ίσως αυτά τα αγρία ζώα να είχαν αισθήματα, δεν μπορεί κάτι θα υπήρχε μέσα τους.

Το θηλυκό πήγε την Τίγκη στην σπηλιά και αφού την καθάρισε, την έβαλε να ξαπλώσει σε ένα πέτρινο

κρεβάτι το οποίο ήταν στρωμένο με φρέσκα κλαδιά και φύλλα. Η Τίγκη ψηνότανε στον πυρετό, παραμιλούσε, φώναζε, έκλαιγε.

Το θηλυκό την ξέντυσε, έπλυνε τα ρούχα της και την σκέπασε με φύλλα. Έπειτα βγήκε από την σπηλιά και έκανε νόημα στον αρχηγό ότι όλα ήταν καλά. Με εντολή του Βάλ κανένας δεν θα έμπαινε μέσα.

Ο Βάλ πέταξε την προβιά του λιονταριού από πάνω του και βρέθηκε διπλά στο Όλιβερ.

-Βάλ: Από πού έρχεσαι ; τι σόι ανθρωπάκια είστε εσείς ; Τι θέλετε εδώ ;

-Όλιβερ: Δεν θέλουμε το κακό σας. Είμαστε από άλλο κόσμο καμία σχέση με τον δικό σας. Δυνάμεις του κακού καιροφυλαχτούν παντού και σπέρνουν την διχόνοια σε όλους.

Φοβήθηκε να ρωτήσει, εάν θα γίνει το γεύμα του Βάλ...

Ο Άρ τότε πήδηξε μπροστά τους άρπαξε τον Όλιβερ, τον σήκωσε ψηλά σαν να ήτανε τρόπαιο. Φώναξε και τους υπολοίπους γορίλες να συμμετέχουν. Με ένα σάλτο βρέθηκε 3-4μετρά πιο πέρα.

Άρχισε να σβαρνίζει τον Όλιβερ στο έδαφος και να τον παρασέρνει στην αγρία βλάστηση του δάσους.

Ο Όσβαλντ πετάχτηκε και έτρεχε να σώσει τον φίλο του. Ο Βάν μπήκε μπροστά του, τον σταμάτησε και τον έριξε κάτω. Με ένα σάλτο βρέθηκε διπλά στον Άρ. Άρπαξε τον Όλιβερ και κάρφωσε το ξύλο με τον Όλιβερ δεμένο επάνω στο έδαφος.

Τα είδε όλα ο Όλιβερ με το κεφάλι προς τα κάτω και το σώμα του δεμένο, σαν σουβλάκι αναμεσά στους γορίλες, αγνοώντας την τύχη του. Σαν να φάνηκε ότι είδε και άκουσε την φωνή του Όσβαλντ...

-Όσβαλντ: Όλιβερ, Όλιβερ που είσαι ;

-Όλιβερ: Εδώ είμαι αδελφέ.

Πάλι όμως ,έπεσε αναίσθητος γιατί του είχε κατεβεί όλο το αίμα στο κεφάλι...

Τα δυο αρσενικά ήταν έτοιμα να αναμετρηθούν.

-Άρ: Έχασες την δύναμη σου ; Είμαστε στρατιώτες , τι έχεις πάθει ;

-Βάλ: Δεν θα συγκρουστώ μαζί σου. Όχι τώρα όχι εδώ.

-Άρ: Φοβάσαι;

-Βάλ: Δεν φοβάμαι, απλά δεν είναι η κατάλληλη ώρα.

Τι κάνεις τώρα επιδείξη δύναμης;

-**Άρ**: Σε προκαλώ, ο αρχηγός μας είναι φοβητσιάρης.

Ο Βάλ τώρα αγρίεψε. Όρμησε πάνω του και με μια χειρονομία, των ξάπλωσε στο έδαφος. Δεν ήθελε και πολύ.

Ο Άρ ντροπιάστηκε και έφυγε σαν κυνηγημένος να κρυφτεί στο δάσος.

Ο Βάλ διέταξε τα δυο παιδιά, να μεταφερθούν στο κελί τους, έτσι έγινε. Ο Όλιβερ και Οσβαλντ και πάλι μαζί, με την μόνη διαφορά ότι βρίσκονται σε κελί...

Γρηγορά ο Οσβαλντ άρχισε να λύνει τον Όλιβερ, από τα σφιχτά σχοινιά που τον έπνιγαν και τον έβαλε να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Περιποιήθηκε λίγο την πληγή του και ξάπλωσε δίπλα του.

Ο Όλιβερ παραμιλούσε. Άρχισε σιγά σιγά, να συνέρχεται ανοιγοέκλεινε τα μάτια του. Ένιωθε να κουνά τα χεριά του και τα πόδια του. Ήταν ελεύθερος. Άνοιξε τα μάτια του. Ο Όσβαλντ παραμιλούσε μονός του.

-**Οσβαλντ**: Ρε φιλέ λες ότι είμαι ανεύθυνος, άχρηστος και ότι συνέχεια κάνω γκάφες και τώρα, είσαι εδώ στην αγκαλιά μου.

Ο Όλιβερ έκανε ότι δεν άκουσε αν και συγκινήθηκε πάλι όμως θυμήθηκε, τι τράβηξε εξαιτίας του και όρμησέ επάνω του.

-Όλιβερ: Ήδη βλέπω τα χεριά μου στον λαιμό σου να σε σφίγγουν όλο και πιο πολύ. Να σε σφίγγω, να σε σφίγγω γιατί εξαιτίας σου το τραβάμε όλα αυτά.

-Όσβαλντ: Θα κάνω εμετό, ζαλίζομαι, σβήνω.

-Όλιβερ: Σβήνε, σβήνε. Άσε καλύτερα μην σβήνεις, έχε χάρη,τι θα πω στην Τίγκη...

Αμάν !!! η Τίγκη φωνάζαν και οι δυο. Τι να έγινε άραγε αυτό το κορίτσι. Σηκωθήκαν και οι δυο και γαντζωθήκαν στα κάγκελα. Φωνάζαν τον φύλακα.

Είναι ένα κορίτσι, ξανθό έλεγαν και οι δυο. Αλλά δεν πήραν καμία απάντηση.

Η Τίγκη άρχισε να συνέρχεται, ξύπνησε, τα ρούχα μου που είναι ; Η Αμαριλλής, βγήκε από τα μαλλιά της και της είπε όλα όσα έχουν γίνει. Της έδειξε που είναι τα ρούχα της κρεμασμένα. Η Τίγκη ντύθηκε γρήγορα και πήγε να βγει έξω. Έπεσε όμως πάνω σε έναν όγκο, ήταν η νταντά η γοριλίνα.

Εκείνη την πήρε πάλι από το χέρι και την έβαλε πάλι να ξαπλώσει.

-**Λάνα** (νταντά): Μην βγείς έξω όχι μετά από όσα έγιναν.

Η νταντά είχε συμπαθήσει την Τίγκη. Της άρεσε να την περιποιείται. Είναι γερόντισσά πια. Είχε μεγαλώσει πολλά γοριλάκια.

-**Τίγκη**: Είστε όλοι τόσο μεγάλοι; Είστε κακοί ;

-**Λάνα**: Είστε τυχεροί μικρούλα μου, πολύ τυχεροί. Όλοι εδώ είναι στρατιώτες. Στρατιώτες, δολοφόνοι. Ο αρχηγός όμως έχασε το ταίρι του και από τότε έπαθε κατάθλιψη. Την αγαπούσε πάρα πολύ. Γι' αυτό ζεις εσύ και τα αλλά δυο αγόρια.

-**Τίγκη**: Που είναι ;

-**Λάνα**: Απέναντι μας στα κελιά.

-**Τίγκη**: Θέλω να τους δω. Θέλω να τους δω σε παρακαλώ.

-**Λάνα**: Όχι. Δεν θα τους δεις τώρα.

Η Τίγκη δεν ρώτησε άλλη φορά. Πλησίασε το παραθυράκι της σπηλιάς και κοιτούσε έξω. Ταυτόχρονα σκεφτόταν τον Όσβαλντ και τον Όλιβερ.

Η Λάνα έκανε μεταβολή, βγήκε και κλείδωσε το δωμάτιο. Πήγε στον Βαλ.

-Λάνα: Είμαι πολύ μεγάλη τώρα Βάλ και δεν ξέρω ακόμα ποσό θα ζήσω αλλά από αυτά τα παιδιά δεν έχεις να φοβάσαι κάτι και το κορίτσι έχει αγνή καρδιά. Άφησε τους να φύγουν.

-Βάλ: Μην επεμβαίνεις γυναικά, γυρνά στην κουζίνα σου.

-Λάνα: Σε μεγάλωσα Βάλ, σου άλλαξα πάνες, με έχεις κατουρήσει αμέτρητες φορές, ξέρω πόσο πολύ πονάς μέσα σου και ας μην το δείχνεις.

Ο Βάλ γύρισε τότε, απότομα αγριο κοίταξε, την Λάνα και της είπε :

-Βάλ: Μην ανακατεύεσαι μπορώ να κρίνω και μόνος μου. Έχω μάτια και βλέπω, αλλά αν τους αφήσω να φύγουν όλα όσα έχουμε κάνει και φτιάξει εδώ, μπορεί να τεθούν σε κίνδυνο.

-Λάνα: Κάνεις λάθος Βάλ. Πολεμούν κάτι πιο πέρα από τις δίκες μας δυνάμεις.

Ο Βάλ την έπιασε και της έδειξε την έξοδο.

-Βάλ: Φύγε, γυναικά φύγε από εδώ.

Η Λάνα δεν προσβλήθηκε ήξερε τον Βάλ. Εκείνη τον μεγάλωσε. Έσκυψε το κεφάλι και χωρίς να πει κάτιέφυγε.

Λάνα !!! ακούστηκε μια φωνή. Εκείνη δεν γύρισε και συνέχισε να περπατάει, με αργό βήμα. Ήταν γριά πια και τα σημάδια από το πέρασμα των χρόνων ήταν έντονα επάνω της.

-Βάλ: Νταντά έλα τώρα, νταντά σου ζητάω συγγνώμη. Την αγκάλιασε και άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί. Ένα δάκρυ κύλησε από το μάγουλο της Λάνα .

-Λάνα: Κάνε το σωστό παιδί μου ξέρω ποιος είσαι. Ο πόνος θα πάψει να υπάρχει, μέσα σου κάποια στιγμή. Θα πάρεις την εκδίκηση σου για την αγαπημένη σου. Τώρα, σκούπισε τα δάκρυα σου γιατί είναι ντροπή, να σε δούνε οι υπόλοιποι να κλαις.

Μόλις ηρεμήσεις να πας να δεις το κορίτσι. Είσαι σκληρός εκεί που πρέπει, αλλά έχεις και κάτι εδώ μέσα.

Η Λάνα έπιασε το μέρος της καρδιάς του.

-Λάνα: Μπορείς να κρίνεις όταν πρέπει αλλά και να είσαι κάλος.

Ο Βάλ την φίλησε στο μάγουλο, έκανε μεταβολή και έφυγε. Ανέβηκε στην σπηλιά. Είδε τους δυο φρουρούς σε έξαλλη κατάσταση. Είχαν φιμώσει τον Όλιβερ και

τον Όσβαλντ. Αν είναι δυνατόν αυτοί δεν είχαν σταματημό...

Πλησίασε το δωμάτιο οπού είναι η Τίγκη. Άπλωσε το χέρι του, να ανοίξει την πόρτα και ξαφνικά σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτα και μπήκε μέσα.

Η Τίγκη γύρισε και τον κοίταξε. Άγριος όπως τον είχαν περιγράψει. Δεν κουνήθηκε καθόλου.

-Βάλ: Μην φοβάσαι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό. Δεν υπάρχει λόγος να με φοβάσαι. Την πλησίασε, άγγιξε την καρδιά της. Έχεις καλή καρδιά μικρή.

Η Τίγκη βρέθηκε σε αμήχανη κατάσταση. Το χέρι του Βάλ κάλυπτε αρκετό μέρος του σώματος της

-Τίγκη: Γιατί σε φοβούνται όλοι ;

-Βάλ: Γιατί είμαι σκληρός μικρή. Από την ύπαρξη μας, έχουμε βίαια ένστικτα.

Η Τίγκη ξεπρόβαλε εμπρός, του άνοιξε τα μικρά της χεριά και αγκάλιασε αυτό το θηρίο. Το χαρτάκι έγραφε " αγκάλιασε με". Τελικά ο Βάλ ήταν αυτός που για πρώτη φορά στην ζωή του ήθελε μια μεγάλη αγκαλιά.

Για άλλη μια φορά η καρδιά της Τίγκης έκανε το θαύμα της.

-Βάλ: Θα σας αφήσω να φύγετε. Έχει δίκιο η Λάνα. Τραβήχτηκε προς τα πίσω. Αυτή η αγκαλιά...αυτό το κορίτσι ...είχε κάτι μαγικό επάνω της. Συναντηθήκαμε με λάθος τρόπο. Θα μείνετε απόψε εδώ και αύριο οι έμπιστοι μου θα σας βγάλουν από το δάσος. Από κει και πέρα είσαστε μονοί σας.

Τα θηλυκά ετοιμάζουν μια γιορτή προς τιμή τους σύμφωνα με τις οδηγίες του Βάλ.

-Τιγκη: Θέλουν να μας κάνουν κακό ;

-Βάλ: Είμαστε στρατιώτες μικρή, κάνεις δεν φεύγει από εδώ. Αλλά εσύ έχεις μια αποστολή.

Έκανε μεταβολή και έφυγε χωρίς καν να την κοιτάξει. Λύστε και αυτούς τους δυο ηλίθιους είπε στους φρουρούς και συνέχισε.

Μεγάλες φωτιές, ξεπροβάλαν τώρα από την μέση του καταυλισμού τους. Τα θηλυκά χορεύαν, γύρω από την φωτιά. Κάτι παράξενο είχεαυτός ο χορός.

Χόρευαν λες και είχαν έρθει και αυτοί από άλλη διάσταση, λες και είχαν πει κάτι και είχανμεθύσει.

Προσφέραν νέκταρ ειδικά φτιαγμένο από χυμό λουλουδιών στα δυο αγόρια. Μέσα σε 20 λεπτά το πολύ

ένωσαν και αυτοί παράξενα . Σηκωθήκαν όρθιοι και άρχισαν να χορεύουν και αυτοί...σαν τρελοί....

Η Τίγκη έσκασε στα γέλια. Βέβαια όλο αυτό το διάστημα δεν κατάφερε, να ανταλλάξει κουβέντα με αυτούς τους δυο. Δεν πειράζει θα έχουν χρόνο να τα πούνε.

Ο Βάλ έδωσε το χέρι του στην Τίγκη και της έκανε νόημα να χορέψουν. Ίσως και να το έκανε επίτηδες. Ίσως να ήθελε μια τελευταία αγκαλιά. Η Τίγκη σηκώθηκε, έβγαλε την Αμαριλλής από τα μαλλιά της, την άφησε στην θέση της και έδωσε το χέρι της στον Βάλ.

Εκείνος την σήκωσε ψηλά, την πήρε αγκαλιά και μπήκαν στον χορό. Δεν ήταν δυνατόν να γονατίσει για να χορέψουν λόγω της μεγάλης διαφοράς, ύψους που υπήρχε.

Πέρασε η ώρα και κόντευε να ξημερώσει. Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ εξουθενωμένοι πια αποκοιμήθηκαν. Η Τίγκη συνοδεύτηκε από τον Βάλ στο δωμάτιο της και ο Βάλ αποσύρθηκε και αυτός στα ιδιαίτερα του.

Το ξημέρωμα δεν άργησε να έρθει. Κάτι πρέπει να υπάρχει μέσα τους. Όσο σκληρός και να είναι κάποιος,

ίσως κάπου στο υποσυνείδητο να υπάρχει ένα ίχνος καλοσύνης. Θα πρέπει να είσαι τελείως ψυχρός για να μην αισθάνεσαι κάτι.

Ξημέρωσε επιτέλους. Η Τίγκη ήταν στο άνοιγμα της σπηλιάς. Ο Βάλ την κατέβασε στο έδαφος. Ξυπνήσαν τον Όσβαλντ και τον Όλιβερ που κοιμόντουσαν ακόμα. Όταν συνήλθαν κοίταξαν την Τίγκη σαν χαζοχαρούμενα.

-Όσβαλντ: Ερωτεύτηκε την αδερφή μου.

-Όλιβερ: Τι λες βρε ηλίθιε !!! και εγώ τι ρολό βαράω εδώ ;

-Όσβαλντ: άσε καλύτερα ...έχει μάτια μόνο για τον γορίλα.

-Όλιβερ: Είναι καιρός να φεύγουμε, πριν γίνει η Τίγκη η επόμενη γυναικά του....

Ο Βάλ είχε ετοιμάσει τα σακίδια τους με πολλά φρούτα, πολύ φαγητό και μπόλικο νερό. Έξι γορίλες θα τους συνοδεύαν έξω από τον καταυλισμό τους, ψηλά από το μονοπάτι των κλαδιών.

Ανέβηκαν στην πλάτη τους και ξεκίνησαν. Η Λάνα τους ευχήθηκε καλόταξίδι και κρέμασε στο λαιμό της Τίγκης ένα μενταγιόν με το πρόσωπο της. Δείγμα

ευγνωμοσύνης και αγάπης γιατί δεν θα την έβλεπε ποτέ ξανά.

-Λάνα: Αυτό το κορίτσι άφησε κάτι πίσω του, έτσι δεν είναι ; Μαλάκωσε την καρδιά όλων μας. Ακόμα και την δική σου.

-Βάλ: Ίσως κάποια μέρα ξανά συναντηθούμε και τότε θα την γνωρίσω από το μενταγιόν που τις έδωσες.

Το ίδιο βραδύ η Λάνα γονάτισε, λύγισε, ένιωσε αδιαθεσία. Τα χρόνια της την προδώραν και η καρδιά της δεν άντεξε. Πέθανε στην αγκαλιά του αγαπημένου της Βάλ. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα ο Βάλ έχασε την αγαπημένη του και τώρα, την δεύτερη μάνα του την γοριλίνα που τον μεγάλωσε..

Ψηλά στα δέντρα το ταξίδι των παιδιών ήταν ευχάριστο. Από ψηλά, βλέπεις την φύση με διαφορετική μάτια. Ένωσαν θεοί εκεί ψηλά. Λες και ήταν άρχοντες και είχαν κάτω από τα πόδια τους ελεγχόμενο το ζωικό και φυτικό βασίλειο.

-Όσβαλντ: Ελπίζω να χτενίζεσαι που και που, γιατί οι τρίχες σου μου μπαίνουν στην μούρη !!! άσε και εγώ θέλω κούρεμα. Τα αφτιά σου φαίνονται μεγαλύτερα

τώρα που τα παρατηρώ, πίσω από τον σβέρκο σου. Αν είναι δυνατόν τι χοντρό λαιμό έχεις...

Και τότε ο Όσβαλντ πιάνει τον λαιμό του γορίλα.

-Γορίλας: Ακόμα μια φορά να με ακουμπήσεις, θα μάθεις να πετάς. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

-Όσβαλντ: Συγνώμη εγώ...

-Όλιβερ: Καλύτερα μην μιλάς. Σκέτη καταστροφή είσαι βρε φιλέ... Πως τα καταφέρνεις έτσι, μόνο εσύ ξέρεις.

Μόνο η Τίγκη απολάμβανε το όμορφο τοπίο. Διέκρινε τον ουρανό πιο καθαρά. Σύννεφα με διαφορά σχέδια. Να ένα, σε, σχήμα, καρδιάς, αλόγου, πίθηκου, γράμματα, λέξεις ότι ήθελε, έπλαθε το μυαλό της. Κοιτά να δεις τι όμορφο που είναι το μονοπάτι των κλαδιών.

Το κάθε τι είχε την θέση του. Ήταν τοποθετημένα τόσο μοναδικά.

Έφτασαν στον προορισμό τους. Οι γορίλες τους κατέβασαν από την πλάτη τους. Μόλις πάτησαν στο έδαφος.

-Όλιβερ: Ένας γκρεμός. Μα πως, μα πως θα περάσουμε απέναντι. Μα δεν έχουμε φτερά, δεν πετάμε.

Οι γορίλες τους χαιρέτησαν. Έκαναν μεταβολή και έφυγαν. Χάθηκαν στο μονοπάτι τους. Ο Όσβαλντ και ο

Όλιβερ κοιτούσαν τον γκρεμό. Χάος, μια άβυσσος μια τρυπά στην μέση και ένα βάθος αμέτρητο.

Πως θα κατέβαιναν, πως θα περνούσαν, απέναντι. Κοιτούσαν μια του ουρανό και μια τον γκρεμό.

-Οσβαλντ: Κοιτάξτε το πουλί, το άσπρο πουλί που μας ακολουθεί από την αρχή. Κοιτά να δεις επιμονή, το άτιμο. Φαγώθηκε να μας φάει.

-Όλιβερ: Ίσως και όχι. Κοιτά Τίγκη Τίγκη.

Η Τίγκη έκλεισε τα μάτια της, άνοιξε τα χεριά της λες και θα χωρούσε μπροστά τους. Άρχισε να βρίσκεται σε μια έκσταση παραλογισμού. Αέρας σηκώθηκε, σήκωσε την Τίγκη, απαλά ψηλά και στροβιλιζότανε γύρω της μια παράξενη, πολύ παράξενη, χρωματιστή σκόνη.

-Όλιβερ: Τίγκη ξύπνα,ξύπνα.

-Αμαριλλής: Όχι Όλιβερ άστην. Η φύση βρίσκει το δρόμο της.

Ο Όλιβερ δεν πολύ καταλάβαινε τι ήθελε να πει η Αμαριλλής, αλλά δεν ρώτησε δεύτερη φορά.

Απλά για λιγοστά κλάσματα του δευτερολέπτου, επεξεργάστηκε στον εγκέφαλο του τα λογία της Αμαριλλής « η φύση βρίσκει το δρόμο της»

Η Τίγκη παραμιλούσε χαμένη ως συνήθως στο δικό της κόσμο των σκιών, των φαντάσματος, ζωντανών και νέκρων, στις παραφυσικές και τηλεπαθητικές, της υπάρξεις.

Το πουλί τώρα στεκόταν από πάνω της. Πλησίασε τη δίνη γύρω από την Τίγκη. Η Τίγκη άπλωσε τα χεριά της και το πουλί, χώθηκε στην αγκαλιά της.

Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ έτοιμοι να , για να το ξεπουπουλιάσουν. Όχι φώναξε η Αμαριλλής. Όχι αν διακόψεις την δίνη η Τίγκη θα πεθάνει..

Τα δυο παιδιά σταμάτησαν. Έκαναν πίσω. Κλειστά μάτια, μεγάλη αγκαλιά και μυαλό ανοιχτό.

-Πουλί: Δεν με χρειάζεσαι Τίγκη ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, αλλά και πάλι θα σε συνοδεύσω έως το τέλος του ταξιδιού, έως ότου βγεις από το ζωικό βασίλειο.

Το πουλί βγήκε από την δίνη και βρέθηκε ξανά, ψηλά στον ουρανό. Σε λίγα λεπτά η δίνη σταμάτησε και η Τίγκη σωριάστηκε στο έδαφος.

Τα δυο αγόρια μαζί με την Αμαριλλής, έτρεξαν κοντά της.

-Όλιβερ: Έλα αδελφούλα, άνοιξε τα μάτια σου.

Όταν συνήλθε για τα καλά και άνοιξε τα μάτια της ψέλλισε.

-Τίγκη: Πρέπει να περάσουμε το μονοπάτι, χωρίς να κοιτάζουμε πίσω.

-Όσβαλντ: Καταλαβαίνεις τι λες ; πως θα πετάξουμε ; γιατί από ότι ξέρω εγώ φτερά δεν έχω...

Η Τίγκη δεν του έδωσε σημασία. Σηκώθηκε, έβαλε το χέρι στην τσέπη του παντελονιού της και έβγαλε ένα μωβ μαγικό σακουλάκι. Στάθηκε στην άκρη του γκρεμού και σκόρπισε την σκόνη. Την πέταξε ψηλά και μακριά. Σε λίγο εμφανίστηκε το μονοπάτι. Ήταν τόσο φανταστικό.

Γρηγορά,γρήγορα φώναξε η Τίγκη και μην κοιτάξετε πίσω. Από την βιασύνη του ο Όλιβερ γλίστρησε και παρέσυρε τον Όσβαλντ και να σου ο Όσβαλντ να κρέμεται στο κενό.

-Όσβαλντ: Βοήθεια βοήθεια !!! πέφτω πέφτω !!!

Τα χέρια του γλιστρούσαν και δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο.

-Όσβαλντ: Βοηθειαααα πεφτωωωωω.

Και χάθηκε στο κενό. Η Τίγκη και ο Όλιβερ έμειναν αποσβολωμένοι. Η γέφυρα πίσω τους άρχισε να χάνετε. Ο αέρας άρχισε να διαλύει την σκόνη.

Το πουλί έκανε βουτιά στο κενό. Πλησίασε διπλά στον Όσβαλντ και τον έπιασε από το παντελόνι του. Έπρεπε να παραδώσει τον Όσβαλντ στα παιδιά. Τον άφησε στην γέφυρα και πέταξε πάλι ψηλά.

Ακούστηκε η φωνή του όμως βροντερή και δυνατή.

-Πουλί: Γρηγορά δεν υπάρχει χρόνος !!

-Όσβαλντ: Έπεσες επάνω μου Όλιβερ.

-Όλιβερ: Τρέξε τώρα τρέξε, θα το συζητήσουμε μετά αυτό. Τίγκη τρέξε η γέφυρα χάνεται, αρχίζει να πλησιάζει προς το μέρος μας και σε λίγο, θα χαθεί και κάτω από τα πόδια μας.

Η Τίγκη δεν κοίταξε πίσω. Δεν έπρεπε. Ο Όλιβερ παραλίγο να έχανε την όραση του, εάν δεν προλάβαινε να τον τραβήξει η Τίγκη για να κοιτάξει μπροστά. Αρπάξαν και τον Όσβαλντ και άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

-Όσβαλντ: Τι με περάσατε ; σακί με πατάτες ; Αφήστε με στην ησυχία και οι δυο σας.

Δεν τον άκουσαν, σχεδόν τον έσερναν και ταυτόχρονα άκουγαν την γέφυρα να γκρεμίζεται, από πίσω τους. Γρηγορά, γρήγορα φώναζε η Τίγκη και η καρδιά τους πήγαινε να σπάσει. Έσπρωξαν τον Όσβαλντ στο τέρμα της γέφυρας και πέρασαν και αυτοί. Η γέφυρα χάθηκε. Ευτυχώς προλάβαν και είναι όλοι τους καλά.

Η Τίγκη υποκλίθηκε στο πουλί και γύρισε την πλάτη της να φύγει, ξεκινώντας μια καινούρια περιπέτεια.

Ο Όλιβερ από τα νευρά του, έδωσε μια μπουνιά στον Όσβαλντ και τον ξάπλωσε κάτω στην γη. Άντε πάλι τα ίδια. Ο Όσβαλντ χαμογελαστός, ξερός και τέζα. Αλλά αυτή την φορά δεν θα τον αφήναν μόνο του.

Κάθισαν διπλά του και κοίταξαν για μια στιγμή απέναντι. Είχαν αφήσει τον κόσμο των γοριλών. Αρχίσαν να γελάνε με ένα νευρικό γέλιο, για ότι πέρασαν και έπεσαν ξεροί και οι δυο στο έδαφος.

Ποιός ορίζει το κακό ; Ποια μοίρα σχεδιάζει το μέλλον ; Ποιος είναι ο κόσμος εκείνων που δημιουργούν την κακιά και σπέρνουν την διχόνοια ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ο Παραμυθένιος κόσμος του

Groovsville

Η Χώρα των λουλουδιών.

Πέρασε η ώρα και η Τίγκη σηκώθηκε όρθια.

-Τίγκη: Είναι ώρα να προχωρήσουμε.

Ένα βήμα εμπρός δυο βήματα πίσω, τι έγινε ; χτύπησε πάνω σε κάτι και ξανά εμπρός, κάτι είναι μπροστά της αλλά δεν το βλέπει. Μπορεί μόνο να το αγγίξει. Κι όμως βλέπει στην απέναντι μεριά...

-Τίγκη: Όλιβερ έλα να δεις.

Ο Όλιβερ αγγίζει με τα δικά του χέρια, είναι σαν να αγγίζει κάτι κρυστάλλινο, κάτι λείο, αλλά και παγωμένο μαζί κρύο πολύ κρύο. Κοιτιούνται για λίγο και αρχίζουν πάλι να το εξερευνούν.

Ο Όσβαλντ συνέρχεται και περπατάει στα τέσσερα Μπαμ και άου, τι έγινε που χτύπησε το κεφάλι του. Αλλά τι ; δεν βλέπει κάτι, αλλά δεν μπορεί και να περάσει κι κόλας .

Αμέσως σηκώνεται και εκείνος όρθιος και τοποθετεί τα χέρια του επάνω. Τώρα κοιτιούνται και οι τρεις. Ποια μαγική δύναμη, θα τους ανοίξει για να περάσουν ; Ποια πύλη θα ξεπροβάλει εμπρός τους ;

-Όσβαλντ: Τοκ τοκ είναι κάνεις εδώ ; Τοκ τοκ, ανοίξτε να περάσουμε υπάρχει ένας γκρεμόςπίσω μας.

Τώρα ο Όσβαλντ άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά και με τα δυο του χέρια...

-Όλιβερ: Είσαι τρελός ; Μην κάνεις θόρυβο. Ποιός ξέρει τι θα ξυπνήσεις πάλι.

Πέρα από το φυσικό πράσινο που φαινότανε στην απέναντι πλευρά, άρχισε να υπάρχει μια κίνηση... Τα λουλούδια τα χρώματα τους άσπρα, μπλέ, μώβ, ρόζ κίτρινα, κόκκινα, ακόμα και μαύρα.

-Όλιβερ: Ουάου , μαύρα λουλούδια.

Αρχίσαν να κουνιούνται παράξενα, κάτι σαν τελετουργικό. Αριστερά, δεξιά μπρος πίσω και μετα κυκλικά γύρω από τον εαυτό τους.

Το μαύρο λουλούδι πήδηξε μπροστά από τα αλλά. Στάθηκε πίσω από τον γυάλινο παγωμένο τοίχο, ενώ τα υπόλοιπα λουλούδια σταμάτησαν να κουνιούνται. Ήταν σαν να τους κοιτάει κάθε λουλούδι ξεχωριστά.

Είχαν παράξενα σχέδια, τρίγωνα, τετράγωνα, ορθογώνια.

Ο κορμός τους ήταν γεμάτος με δηλητηριώδη αγκάθια.

Τα μπλε λουλούδια φούσκωσαν ήταν, σαν να πήραν βαθιά ανάσα και ξεφούσκωσαν ξαφνικά..

Στο ξεφούσκωμα τους, πέταξαν τα μικρά αγκάθια με τέτοια δύναμη που καρφωθήκαν στον κρυστάλλινο τοίχο. Το μαύρο λουλούδι τα κοίταξε. Έγνεψε προς το μέρος τους και τα λουλούδια άρχισαν πάλι να κουνιούνται. Τώρα πιο πολύ από ότι πριν.

Ξαφνικά παρατάχθηκαν ανά χρώμα. Το μαύρο λουλούδι δεν κουνιόταν. Όταν τέλειωσε η ιεροτελεστία το μαύρο λουλούδι άρχισε να φουσκώνει και να ξεφουσκώνει.

Ένωθες σχεδόν την ανάσα του παρ'όλο που ήταν πίσω από τον κρυστάλλινο τοίχο. Γύρισε το κεφάλι του μπροστά τους. Στην μέση διακρινόταν η κίτρινη γύρη του. Όμορφο φανταχτερό χρώμα, που ακόμα και τα παιδιά θαύμασαν την ομορφιά του.

Τα πέταλα του, τώρα άρχισαν να αλλάζουν χρώμα. Ένα κίτρινο, ένα μαύρο, ένα κίτρινο, ένα μαύρο. Τα μάτια των παιδιών παρατηρούσαν αγνοώντας τον κίνδυνο.

Το μαύρο λουλούδι άρχισε να τινάζεται. Η γύρη έπεσε και τα μάτια του άνοιξαν. Ωώ τα παιδιά τινάχτηκαν ένα μετρό πίσω. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Μόνο που εδώ ήταν εντελώς το αντίθετο...πίσω

τους γκρεμός και μπρος τους ένας κρυστάλλινος τοίχος και ένα μαύρο λουλούδι με μάτια.

-Οσβαλντ: Έχει μάτια το λουλούδι, έχει μάτια και εμείς έχουμε μάτια.

Είπε και έπιανε με τα χέρια του τα μάτια του.

-Οσβαλντ: Μπα θα πρέπει να ονειρεύομαι.

Χτυπήθηκε μονός του. Έδωσε με το ένα του χέρι στο κεφάλι του μπας και κοιμότανε ακόμα και θα ξυπνούσε από το όνειρο και το λουλούδι με τα μάτια θα χανόταν.

Αλλά τίποτα, εκείνο παρέμεινε εκεί να τους κοιτάει. Το χώμα άρχισε να σκίζεται και η γη να ανοίγει. Τα λουλούδια άρχισαν να βγάζουν τις ρίζες τους από το έδαφος και να χοροπηδούν πάνω στις τεράστιες πέτρες.

Τώρα τα λουλούδια άρχισαν να ανακατεύονται ξανά. Βράχοι να διεισδύουν στο τοπίο και εκείνα να πηδούν επάνω τους. Οι βράχοι, είχαν επάνω τους διαφορά χρώματα. Το θέαμα ήταν πανέμορφο. Τι παράξενο παιχνίδι.

Ένα λουλούδι είχε ακόμα λίγο χώμα επάνω στην ριζά του. Το τίναξε και το λιγοστό χώμα βούλωσε το μάτι του μαύρου λουλουδιού. Εκείνο πήδηξε διπλά του. Χέρια βγήκαν τότε η μάλλον καλύτερα κάτι σαν

κλωστής. Έπιασαν το ροζ λουλούδι το τίναξαν δυνατά και το διέλυσαν...

Το μαύρο λουλούδι πήγε ξανά μπροστά στον κρυστάλλινο τοίχο.

-Οσβαλντ: Έχει και στόμα !!! Έλεος, τα δόντια σου που είναι ;

Το μαύρο λουλούδι γέλασε.

-Όλιβερ: Μην σχολιάζεις, αστό μην μας βγει για κακό...

-Οσβαλντ: Δεν βλέπεις τι γίνεται ;

Το μαύρο λουλούδι, γελούσε ειρωνικά... Δυνατό τρανταχτό γέλιο, διαπέρασε τον γυάλινο τοίχο με αποτέλεσμα ο εκνευριστικός ήχος να φτάσει στα αφτιά των παιδιών.

Έκλεισαν τα αφτιά με τα χέρια τους. Τώρα άπλωσε τα χέρια του από κλωστή, πέρασαν μέσα από τον κρυστάλλινο τοίχο και σχεδόν άγγιξε τον Όσβαλντ.

-Οσβαλντ: Αααααα !!!! Με αγγίζει με πιάνει !!! σωστέ με βοηθειαααα γιατί πάλι εμένα ; πιάσε τον Όλιβερ ακούμπησε την Τίγκη, γιατί πάλι εγώ ;

Όχι δεν μπορούσε να ακουμπήσει την Τίγκη. Η κακιά του δεν μπορούσε να αγγίζει την καρδιά της.

-Όσβαλντ: άσε με, άσε με.

-Όλιβερ: Όσβαλντ σύνελθε. Είσαι εδώ είσαι μαζί μας.

-Όσβαλντ: Όχι, εκείνο το σατανικό λουλούδι με άγγιξε. Τότε το τοπίο άρχισε να αλλάζει χρώματα, άσπρο, μπλέ, κόκκινο, κίτρινο. Το κόκκινο παρέμενε για λίγα δευτερόλεπτα και μετα όλα πήραν το φυσιολογικό τους χρώμα.

Η φύση πράσινη και το φως της ημέρας να διακρίνεται καθαρά. Θα πεθάνετε ψέλλισε το λουλούδι...

-Όλιβερ: Χαζό λουλούδι δεν μπορείς να μας τρομάξεις, έχουμε περάσει πολύ χειρότερα και είμαστε ακόμα ζωντανοί. Απλά είσαι ένα χαζό λουλούδι, που άμα σε πιάσω με τα χέρια μου θα σε μαδήσω. Δεν θα αφήσω ούτε ένα πέταλο επάνω σου. Είπες κάτι ;

Το μαύρο λουλούδι ψέλλισε κάτι στο αφτί του Όλιβερ..

-Όλιβερ: Δεν είσαι αληθινό, δεν σε φοβάμαι, δεν με τρομάξεις. Είσαι μια φαντασία του μυαλού μου, κάποιος παίζει με το μυαλό μας.

Το μαύρο λουλούδι τότε, του δάγκωσε το αφτί. Η Τίγκη το ακούμπησε και εκείνο, βρέθηκε αμέσως και

πάλι πίσω από το κρυστάλλινο τοίχο. Ένωσε το κακό το ένωσε έντονα. Γιατί ένα λουλούδι να είναι τόσο κακό ;

Πρώτα η περιπέτεια με του ρινόκερους, έπειτα οι γορίλες και τώρα τα λουλούδια.

Ποιός είναι εκείνος, που παραβιάζει τον κόσμο του ζωικού και του φυτικού βασιλείου ; Ένωσε την κακιά και η κακιά, πάγωσε την καρδιά της. Άρχισε να κρυνώνει. Άρχισε να ασπρίζει.

-Αμαρλλής: Όχι Τίγκη όχι....

Φώναξε γρήγορα τον Όσβαλντ και τον Όλιβερ. Τα λουλούδια παρέμεναν στην θέση τους και τα παιδιά ξεκίνησαν, έναν αγώνα δρόμου για να ζεστάνουν την Τίγκη.

Οι τσακμακόπετρες έκαναν το θαύμα τους. Η φωτιά άναψε και δυνάμωνε ολο και πιο πολύ. Σκέπασαν γρήγορα την Τίγκη, με μεγάλα πλατιά φύλλα και την έβαλαν, επάνω στην φωτιά. Η καρδιά της άρχισε να ξεπαγώνει.

Ξαφνικά από το πουθενά, εμφανίστηκε ένα ζωτικό μια μικρή νεράιδα και μια κάμπια. Στεκόντουσαν

μπροστά στα παιδιά και άρχισαν να μουρμουρούν σε μια ακαταλαβίστικη γλώσσα. Κάτι σαν ιεροτελεστία.

Κουνούσαν τα χέρια τους, φωνάζαν δυνατά, τσίριζαν. Το ξωτικό έβγαλε από το τσεπάκι του ένα μαγικό βιβλίο, για να λύσει το ξόρκι που έκανε το μαύρο λουλούδι στην Τίγκη. Διάβαζαν και οι τρεις. Μπερδεμένες μαγικές λέξεις. Μαύρη μαγεία.

Εκεί που η Τίγκη άρχισε να ζεσταίνεται η καρδιά της ξαφνικά άρχισε να γίνεται μώβ, μπλε.

-Οσβαλντ: Τι γίνεται ;

-Ολιβερ: Αλλάζει χρώματα η Τίγκη αλλάζει χρώματα.

-Ξωτικό: Παίρνει τα χρώματα των λουλουδιών. Όλοι η κακιά και η μαγεία των χρωμάτων, περνάει από μέσα της. Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Αυτή είναι δική της μάχη. Γίνετε πόλεμος, αναμεσα στο καλό και στο κακό. Λευκή με μαύρη μαγεία.

-Ολιβερ: Τι μου λες τώρα. Ότι η Τίγκη είναι μαγεμένη ;

-Ξωτικό: Ναι είναι μαγεμένη.

Το ξωτικό διάβαζε τώρα ακόμα πιο δυνατά. Χρώματα κυριαρχούσαν στο σώμα αυτού του κοριτσιού. Η νεραϊδούλα πήδηξε στο μέτωπο της και

ακούμπησε το ραβδάκι, στο πρόσωπο της και τα λογία της συμβάδιζαν με τα λογία του ζωτικού.

Η κάμπια αν και λίγο αργόστροφη μπερδεύοντας τα πόδια της ανέβηκε στο σώμα της Τίγκης. Η Αμαριλλής κατάλαβε τι γίνεται. Εκείνα τα τρία πλασματάλια προσπαθούσαν να λύσουν το ξόρκι.

Η κάμπια περπατούσε επάνω στο σώμα της Τίγκης από το μέτωπο έως τα νυχιά των ποδιών της. Κοιτά να δεις, έπιασε μια κλωστούλα από το χέρι της Τίγκης που άφησε, το μαύρο λουλούδι επάνω της και μάζευε, μάζευε, έγινε ολόκληρο κουβάρι.

Τα λογία παράξενα. Τα ζωτικά είχαν την δική τους διαλεκτό. Αέρας δυνατός φύσηξε και η Τίγκη άρχισε και πάλι να σηκώνεται ψηλά. Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ τα έχασαν. Δεν είχαν δει άλλη φορά κάτι τέτοιο.

-Αμαριλλής: Πιάστε την, πιάστε την, πριν μας την πάρουν τα λουλούδια και την χάσουμε για πάντα !!!

Τα δυο παιδιά πήδηξαν γρήγορα. Ο Όσβαλντ την έπιασε από τα πόδια και ο Όλιβερ από τα χέρια της. Τα λουλούδια είχαν παραταχτεί πάλι σε μια σειρά. Μπροστά το μαύρο λουλούδι και πίσω του το κάθε

χρώμα χωριστά. Αρχίσαν πάλι να χορεύουν αριστερά, δεξιά, κυκλικά και πάλι το ίδιο μοτίβο.

Οι υπόλοιποι έδιναν την δική τους μάχη για να κρατήσουν την Τίγκη στο έδαφος για να μην περάσει στα χέρια των λουλουδιών. Η κάμπια μάζευε το κουβάρι, έκανε νόημα στην Αμαριλλής να σταθεί δίπλα της. Της έπιασε το χέρι και της είπε ...

-Κάμπια: Ποια δύναμη ελέγχει το κακό ; Ποιο κακό ελέγχει την δύναμη ; Ποια καρδιά ματώνει, χωρίς μάχη;

Η Αμαριλλής επανέλαβε τα λογία της κάμπιας . Κάθε δευτερόλεπτο πολύτιμο. Η Τίγκη είχε γίνει μώβ. Ναι τελείως μώβ...

-Κάμπια: Πεθαίνει, πεθαίνει.

-Αμαριλλής: Όχι, όχι δεν πεθαίνει.

Είπε η Αμαριλλής και άρχισε να χοροπηδά ειπάνω στην καρδιά της Τίγκης.

-Αμαριλλής: Σύνελθε, σύνελθε με ακούς ; Σύνελθε σε παρακαλώ.

Η Αμαριλλής άρχισε να κλαίει. Τα δάκρυα της έπεσαν στο πρόσωπο της Τίγκης . Ένα δάκρυ της έπεσε στο στόμα της Τίγκης. Ήταν σαν της έδωσε ζωή !!!

Η Τίγκη άρχισε να αποκτάει πάλι το φυσιολογικό της χρώμα.

Η νεραϊδούλα η μικρή, Αμαριλλής πιστή στην Τίγκη της έδωσε ζωή. Ναι της έδωσε ζωή. Αρχίσαν να ακούγονται οι χτύποι της καρδιάς της. Ανάσα από την ανάσα της, ζωή από την ζωή της, χτύπος της καρδιάς της για τον χτύπο της καρδιάς της.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που προφέραν το ξωτικό η μικρή κάμπια και η άλλη νεραϊδα που ήταν ακόμα στο μέτωπο της Τίγκης. Ο αέρας κόπασε, η Τίγκη προσγειώθηκε και ο Όλιβερ με τον Όσβαλντ εκτινάχθηκαν πίσω. Η Αμαριλλής πέταξε ψηλά, πριν εξαφανιστούν έτσι όπως ξαφνικά εμφανίστηκαν, το ξωτικό η κάμπια και η μικρή νεραϊδα.

Έκαναν ένα τελευταίο μαγικό. Έχτισαν ένα μικρό κρυστάλλινο θολό.

-Ξωτικό: Η Τίγκη θα πρέπει να μείνει μέσα στον θόλο, μέχρι την άλλη μέρα το πρωί, για να ανακτήσει τις δυνάμεις τις και μετα χάθηκαν. Διατηρήστε την φωτιά ήταν οι τελευταίες, λέξεις τους και η φωνή τους χάθηκε στον αερα.

Ο Όλιβερ με τον Όσβαλντ τροφοδοτούσαν την φωτιά. Η Αμαριλλής δεν ξεκόλλησε από το πλευρό της Τίγκης. Η μάγισσα παραμόνευε πίσω από το μαύρο λουλούδι.

Άρχισε η μεταμόρφωση, μπροστά λουλούδι και πίσω μάγισσα. Το μαύρο λουλούδι άρχισε να σηκώνεται όρθιο οι ρίζες του δυνάμωναν και χοντρύναν. Μια μια ριζά ενωνόταν με την άλλη ώσπου όλες μαζί έγιναν πόδια. Το σώμα του λουλουδιού μεταμορφώθηκε σε σώμα γυναίκας.

Στην θέση του λουλουδιού εμφανίστηκε μια πανέμορφη γυναικά, με πολύ ωραία χαρακτηριστικά, οπού ο καθένας θα την ζήλευε και θα ήθελε να είναι στην θέση της. Μεγάλο μαύρο, πλούσιο μαλλί ένα πανωφόρι μαύρο, μώβ κάλυπτε το σώμα της. Κάτι σαν μανδύας και στο κεφάλι της το καπέλο από το πανωφόρι.

Τα νυχιά της βαμμένα μαύρα. Σχεδόν άρχισαν να γυρνούν προς τα μέσα. Μπιρμπιλωτά μαύρα μεγάλα μάτια, γεμάτα μίσος και κακία. **Άμπλ** ήταν το όνομα της.

Την φωνάξαν έτσι οι άλλες δυο, παρουσίες που τέλειωσαν την μεταμόρφωσή τους ακριβώς από πίσω της. Το ρόζ και το μώβ λουλούδι ήταν οι αδερφές της. Το ρόζ λουλούδι είναι η **Χόρα** και το μώβ η **Νάρα** (η πιο ευαίσθητη από τις τρεις)

Η Τίγκη άνοιξε τα μάτια της, ένιωθε πιο δυνατή τεντώθηκε για λίγο και σηκώθηκε επάνω. Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ της εξήγησαν την διαδικασία της μεταμόρφωσης. Η Τίγκη πήρε ένα ξύλο από την φωτιά που έκαιγε ακόμα και πλησίασε το κρυστάλλινο παγωμένο τοίχο.

Άρχισε να λιώνει, να τρέχουν νερά και να ανοίγει τρυπά. Επιτέλους μια είσοδος για να πάνε παρακάτω. Τα δυο αγόρια θαμπώθηκαν από την ομορφιά των λουλουδό γυναικών.

Το τοπίο άρχισε να μεταμορφώνεται. Έφυγαν οι βράχοι, οι πέτρες και τα χώματα. Το τοπίο άρχισε να μεταμορφώνεται σαν να είναι μια μεγάλη μαγική κουζίνα.

Μεγάλα τεράστια μεταλλικά καζανιά, ολόκληρα πιθάρια γεμάτα με χρυσά νομίσματα. Τα καζανιά έβραζαν, επάνω στην φωτιά με τα ξυλά. Το νερό έβγαζε

φουσκάλες και μια παράξενη, μυρωδιά αναδύοτανε στον αερα.

Οι βαριές ξύλινες κουτάλες, ανακάτευαν αυτό το μυστήριο μείγμα. Μαγικές σκούπες γύρω τους χορεύαν σε έναν παράξενο απαλό ρυθμό μουσικής.

Τρεις ανοιχτοί πάπυροι και ένα μολυβένιο φτερό έγγραφε. Τι έγγραφε ; Μήπως έγγραφε την μοίρα τους η το τι θα ακολουθούσε μετα ;

Ο τοίχος τώρα έλιωσε και η τρυπά άνοιξε, για τα καλά και τα παιδιά επιτέλους πέρασαν μέσα. Στο χέρι κρατούσαν δάδες φροντίζοντας να μην σβήσουν.

Η Άμπλ έκανε ένα βήμα πίσω και ένα σύννεφο σκόνης απλώθηκε μπροστά τους. Τα λουλούδια φτερνίστηκαν και η γύρη των χρωμάτων τους κάλυψε όλο το τοπίο.

Τα παιδιά μαγεμένα από την ομορφιά, είχαν ξεχάσει τον κίνδυνο που διατρέχουν από τις τρεις μάγισσες. Η Άμπλ έκανε ακόμα ένα βήμα πιο πίσω και είπε.

-Άμπλ: Εάν ήτανε στο χέρι μου τώρα θα είχατε πεθάνει. Κάνεις δεν σπάει τον γυάλινο τοίχο.

Τα παιδιά μπήκανε μέσα. Τα λουλούδια τους άνοιξαν χώρο για να περάσουν. Η Τίγκη τα κοίταξε και είπε.

-Τίγκη: Τα λουλούδια είναι όμορφα, δίνουν χαρά και χρώμα στην ζωή μας. Δεν σας κατηγορώ γι' αυτό. Κάποια στιγμή η κακιά θα χαθεί...

Και έτσι τα τρία παιδιά έφυγαν χωρίς να πάθουν κάτι από τα λουλούδια και τις τρεις μάγισσες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο Παραμυθένιος κόσμος του

Groovsville

Το Βασίλειο των Αραχνών.

Δάσος μπροστά τους τώρα. Αυτό το δάσος είναι πολύ παράξενο όμως. Δεν είχαν δει άλλη φορά κάτι τέτοιο. Ήταν σαν να είναι δυο εδάφη μαζί. Κάτω το έδαφος της γης που πατούσαν, με την πράσινη βλάστηση και σε 1.5 μετρό ύψος, από το έδαφος της γης ένα νέο έδαφος.

Διακρίνονταν οι ρίζες να κρέμονται από κάτω από το χώμα και από πάνω δέντρα, φυλλωσιές πράσινη βλάστηση ένας νέος κόσμος. Πολύ πυκνή βλάστηση. Ήθελες σπαθί για να τα κόψεις όλα αυτά για να περάσεις.

Είναι δυνατόν εκεί που πατούσες γη στο 1.5 μετρό πιο ψηλά να υπάρχει άλλη γη ;

-Οσβαλντ: Άντε πάλι τα ίδια. Προτιμώ τις μάγισσες από αυτό εδώ το χαλί. Να είχα μια μπροστά μου να της δώσω....

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση και αισθάνθηκε ένα χέρι επάνω του. Αμάν πια Όλιβερ άφησε με.

-Νόρα: Άκουσε με. Τρία μαγικά φυλαχτά. Κρεμάστε τα στον λαιμό σας. Θα χρησιμοποιείται το μαγικό φίλτρο, μόνο εάν κινδυνέψει η ζωή σας. Τρεις μαγικές κορδέλες, δεμένες γύρω από την μέση σας, για να αποφεύγετε τα θανάσιμα τσιμπήματα και τρία μαγικά

βραχιόλια για τον αστράγαλο σας για να πατάτε στο έδαφος.

-Όσβαλντ: Πια τσιμπήματα, πιο έδαφος πια μαγικά φίλτρα ; Δεν θέλω να το κάνω αυτό δεν μπορώ άλλο.

-Όλιβερ: Σύνελθε Όσβαλντ σύνελθε, δεν άκουσες τι είπε το λουλούδι ; Ξέχασες γιατί είμαστε εδώ ; Πρέπει να βοηθήσουμε την Τίγκη να σώσει το ζωικό και φυτικό βασίλειο. Πρέπει να την εμπιστευτούμε δεν υπάρχει γυρισμός . Και εγώ φοβάμαι.

-Τίγκη: Σε ευχαριστώ, λουλούδι σε ευχαριστώ.

Κοίταξε μπροστά της χωρίς να ξέρει πιο δρόμο να διαλέξει. Το χώμα είναι χώμα και χάθηκε αναμεσα στο κενό της γης. Τα παιδιά τώρα περπατούσαν όλα μαζί. Σαν λαβύρινθος, χωρίς τελειωμό και ξαφνικά χρατας, χρουτς, θόρυβοι, βήματα, πολλά πόδια μαζί.

Οι ρίζες κουνιόντουσαν τώρα έντονα. Το ένιωθαν στις πλάτες τους, κάτι τους ακουμπούσε. Ήταν σαν να έψαχναν κάτι σταθερό.

-Όσβαλντ: Αου βοήθεια !!!

Μια ριζά τον είχε πιάσει και τον είχε τυλίξει σαν σάντουιτς.

-Όλιβερ: Αν είναι δυνατόν !!! Που πας και μπλέκεις πάλι ; Να περπατάς στην μέση και όχι στις άκρες.

-Τίγκη: Κοιτάξτε φως !!!

Τα παιδιά έτρεχαν τώρα προς τα εκεί. Ξαφνικά τους άρπαξε κάτι και βρέθηκαν κολλημένοι στο έδαφος.

-Όσβαλντ: Τα πόδια μου τα πόδια μου !

Το ίδιο ένιωθε και ο Όλιβερ το ίδιο και η Τίγκη...αλλά δεν την έπιασε πανικός. Όταν είδε την Αμαριλλής, κατάλαβε πως είχε βάλει το χεράκι της.

-Αμαριλλής: Συγνώμη γι' αυτό αλλά, έπρεπε να σας σταματήσω.

Ακούμπησε την καρδιά της Τίγκη και της είπε.

-Αμαριλλής: Δοκιμάζετε η καρδιά σου, ενάντια στο καλό και το κακό. Βοήθησες τους ρινόκερους, τους έδωσες ζωή, χαρά και γέλιο. Αγκάλιασες τους γορίλες και τους θύμισες ότι ακόμα υπάρχουν καλές καρδιές. Πέρασες τον γυάλινο τοίχο, πέρασες τις μάγισσες αλλά αυτό το κομμάτι είναι τελείως διαφορετικό. Είναι επικίνδυνο δεν μπορείς να γυρίσεις, πίσω αλλά και ούτε να μείνεις εδώ. Οι ζωές σας κινδυνεύουν.

Ταμπούρα, δυνατός ήχος ξεκάθαρος. Και πάλι χρατς...χρουτς...πόδια, πολλά και δυο φύλακες στην έξοδο, προς την μεριά του φωτός.

-Όσβαλντ: Αράχνες, αράχνες, ταραντούλες, τριχωτές σιχαμερές, δαγκώνουν, τσιμπούν σε λιώνουν.

Αράχνες φρουροί, πανοπλίες χρυσές, ακόντια στα χέρια όρθιες στα δυο πόδια, πολύ τριχωτές. Σπαθί στο πλάι και κ στα υπόλοιπα χέρια από ένα ακόντιο....

Ο Όσβαλντ έβλεπε τον εαυτό του, ήδη σουβλισμένο στο ακόντιο, επάνω στην φωτιά να τον γυρίζουν, γύρω, γύρω και να τους τρέχουν τα σάλια...

-Όλιβερ: Όσβαλντ σύνελθε.

-Όσβαλντ: Όλα εγώ τα παθαίνω.

-Τίγκη: Άσε μας Αμαριλλής, απελευθέρωσε μας.

Η Αμαριλλής κούνησε το μικρό της ραβδάκι προς το μέρος τους και τους ελευθέρωσε. Η Τίγκη προχώρησε, προς το μέρος των φρουρών. Σταμάτησε πίσω τους πήρε μια βαθιά ανάσα και τους είπε.

-Τίγκη: Γειά σας με λένε Τίγκη.

Οι φρουροί γυρίσαν γρήγορα προς το μέρος της έτοιμοι, να καρφώσουν τα έξι κονταριά στο σώμα της, όταν ακούστηκε μια φωνή, μια μικρή αραχούλα ήταν

έτοιμη να δει το άγριο σκηνικό, καθώς έπαιζε με ένα κουκουνάρι. Δεν είχε ξανά δει τέτοια επιθετικότητα.

Μαμά άρχισε να φωνάζει. Οι φρουροί σταμάτησαν. Μάζεψαν τα ακόντια, γράπωσαν την Τίγκη και αμέσως μετα έπιασαν τον Όλιβερ και τον Όσβαλντ. Τους πήγαν όλους μπροστά στην κόκκινη αράχνη. Την αρχηγό τους.

-Μπλί: Μαμά μην τους σκοτώσεις δεν είναι εχθροί μας.

-Γκάννα: Μονοί τους ήρθαν σε εμάς μικρούλα μου και μην ξεχνάς, πως έρχονται από τον κόσμο των μαγισσών. Ξεχνάς ότι οι μάγισσες μας κυνηγάνε, για τα ξόρκια τους ; Αν τους αφήσω να ζήσουν, θα είναι το τέλος του δικού μας κόσμου.

-Μπλί: Όχι μαμά. Δώσε τους μια ευκαιρία να δούμε ποιοι είναι και από πού έρχονται. Για να πέρασαν τον κόσμο των μαγισσών, αυτό σημαίνει ότι δεν θέλουν το κακό μας, αλλιώς οι μάγισσες δεν θα τους αφήναν να φτάσουν ως εδώ.

Έπειτα όταν τους έπιασαν οι φρουροί δεν μεταμορφώθηκαν ούτε χάθηκαν. Ήμουν και εγώ εκεί μαμά, μπορεί να είμαι μικρή αλλά ξέρω τι είδα.

Η μαμά δεν μιλούσε. Χτένιζε τα μαλλιά της Μπλί με μια κόκκινη χτένα. Κοιτούσε γύρω της

παρακολουθώντας τις υπόλοιπες αράχνες να πηγαίνουν έρχονται, πέρα δοόθε, ο καθένας στον ρολό του.

Οι μητέρες με τα μωρά και τα αρσενικά, προσέχοντας τα θηλυκά μην τυχόν εμφανιστεί καμία μάγισσα.

Η Τίγκη ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ άρχισαν να συνέρχονται. Άνοιξαν τα μάτια τους, αλλά δεν μπορούσαν ακόμα να κουνηθούν. Ήταν σαν ναρκωμένοι, γιατί τους είχαν τσιμπήσει οι φρουροί για να μην δουν, την τοποθεσία του καταυλισμού τους.

Ο Όσβαλντ ήθελε να δει, εάν είχε τρυπά στον πισινό του από το τσίμπημα.

-Γκάνα: Είναι το δηλητήριο, περιέχει μια ουσία για να ακινητοποιούμε τα θύματα μας. Θα συνέλθετε σε λίγο, ήταν μικρή η δόση και αυτό το χρωστάτε στην κόρη μου. Γιατί είσαστε εδώ;

-Τίγκη: Ψάχνουμε τους γονείς μου. Χάθηκαν και δεν ξέρουμε που είναι, δεν ξέρουμε καν εάν ζούνε.

Η αράχνη δεν μίλησε. Άντρας και γυναικά είπε μετα από λίγο.

-Τίγκη: Αν ξέρεις κάτι γι'αυτούς πες το μου σε παρακαλώ, θέλω να ξέρω.

Η αράχνη δεν μίλησε, έκανε μεταβολή και έφυγε.

-Τίγκη: Περίμενε μην φεύγεις. Θέλω να μάθω. Εγώ δεν θα έκανα κάτι τέτοιο, εάν σε έψαχνε το παιδί σου.

Η αράχνη έκανε ένα σάλτο και βρέθηκε έξω από το κελί της Τίγκη. Ξεκλείδωσε, μπήκε μέσα την άρπαξε και κόλλησε το πρόσωπο της στο δικό της. Μπορούσες να διακρίνεις, τα εξωτερικά της δόντια, τα σάλια να τρέχουν ελαφρώς στο πλάι και η τρίχα της να σηκώνεται.

-Γκανά: Δεν ξέρω από πού ήρθες και δεν με νοιάζει.

Την άρπαξε από το χέρι και την έσπρωξε ως έξω από το κελί.

-Γκανά: Κοίτα γύρω σου. Αυτό είναι ότι απόμεινε από τον δικό μου κόσμο. Αυτές είναι οι υπόλοιπες, αράχνες που έμειναν σ αυτό το βασίλειο. Εσύ ψάχνεις τους γονείς σου και η Μπλί θα μεγαλώσει χωρίς πατέρα. Όπως και πολλά αραχνάκια. Ποδοπατάτε τους πάντες, εσείς και οι μάγισσες. Γιατί να σας λυπηθώ ;

Άνοιξε το στόμα της και ήταν έτοιμη να δαγκώσει την Τίγκη, για να την αποτελειώσει. Πλησίασε την δάγκωσε, μια μικρή δόση δηλητηρίου, άρχισε ήδη να κυλάει στις φλέβες της.

-Μπλί: Μαμάκα οχιuu μίλα με την γιαγιά !!!!

Η βασίλισσα, πέταξε την Τίγκη σχεδόν μισοπεθαμένη, πίσω στο κελί της και έφυγε. Η Μπλί έτρεξε στην γιαγιά της μια γερασμένη αράχνη. Έμοιαζε σαν άσπρη χιονόμπαλα. Είχαν ασπρίσει οι τρίχες της. Ήταν πολύ μεγάλη στην ηλικία.

Το πρόσωπο της είχε ζαρώσει αρκετά. Οι μάχες με τις μάγισσες, η στέρηση κατά κάποιο τρόπο της ελευθερίας τους και οι υπόγειες σπηλιές, που ήταν να κρύβονται εξαιτίας των μαγισσών, την είχαν επηρεάσει.

Ήταν χωμένη στην δικιά της σπηλιά, περιτριγυρισμένη από αναμμένα κεριά, πάπυρους, βιβλία και χειρόγραφα. Εκεί κρατούσε τα μυστικά της, κυνηγημένη από τις μάγισσες. Και η ίδια όμως είναι μάγισσα, σε αυτόν τον μαγικό και τρελόκόσμο.

Δεν έβγαινε πλέον έξω. Άλλος φρόντιζε για την τροφή της. Απλά ζούσε για την εγγονούλα της. Έτσι το σκήπτρο της βασιλείας, πέρασε στην κόρη της.

-Μπλί: Γιαγιά μην αφήσεις την μαμά, να τους σκοτώσει. Ίσως αυτοί να είναι η σωτήρια μας. Ίσως να γίνει ένα θαύμα και να μην κρυβόμαστε πια και να ζούμε ελεύθεροι στην φύση.

Η βασίλισσα τους είχε αρπάξει και τους τρεις και ετοιμαζόταν να τους αποτελειώσει, χωρίς να τους δει η κόρη της.

Η Τίγκη σχεδόν μισοπεθαμένη τους έδωσε τις τρεις κορδέλες και τις έδεσαν, γύρω από την μέση τους. Ο Όλιβερ πέρασε την ρόζ κορδέλα γύρω από την μέση της Τίγκης. Την κοιτούσε έτσι απροστάτευτη όπως ήταν. Είχε ασπρίσει.

-Όσβαλντ: Δεν είναι ώρα για συναισθηματισμούς αδερφέ. Αυτή την φορά θα πεθάνουμε στα αλήθεια. Θυμήσου τι μας είπε εκείνη η μάγισσα. Ένας φρουρός που άκουσε την λέξη αυτή πήδηξε επάνω στον Όσβαλντ. Τον έριξε κάτω και κόλλησε το σπαθί του στον λαιμό του.

-Όσβαλντ: Φύγε από πάνω μου τριχωτή μπάλα. Μην με ακουμπάς. Με αηδιάζεις.

Ο φρουρός, πίεσε ακόμα πιο δυνατά το σπαθί στο λαιμό του και με το άλλο του χέρι τρύπησε με ένα μαχαίρι το πόδι του Όσβαλντ. Ο Όσβαλντ άρχισε να ουρλιάζει και ο Όλιβερ πήδηξε επάνω στον φρουρό. Αρχίσαν να παλεύουν. Δυο χέρια με έξι, άνισος αγώνας, αλλά δεν το έβαλε κάτω.

Άρπαξε δυο σπαθιά και όρμησε επάνω του. Η Τίγκη μισοπεθαμένη ο Όσβαλντ με γδαρμένο λαιμό. Το μαχαίρι ακόμα μπηγμένο στο πόδι του και εκείνος, έχοντας πάθει αμόκ ορμούσε. Ήξερε πως ο φρουρός έπαιζε μαζί του . Θα τον είχε σκοτώσει αμέσως εάν το ήθελε.

Είχαν μαζευτεί και άλλοι φρουροί, γύρω τους και διασκέδαζαν με το θέαμα που έβλεπαν. Ο φρουρός έκανε πως πάλευε με τον Όλιβερ. Έριχνε που και που καμία στον πισινό του. Οι υπόλοιποι γελούσαν και φτου πάλι από την αρχή.

Ο Όλιβερ κατάλαβε πως μάταια αγωνιζότανε. Πέταξε τα σπαθιά έτσι κι αλλιώς θα πέθαινε. Έκανε ένα βήμα πίσω και πήγε προς το μέρος της Τίγκης και του Όσβαλντ.

Γονάτισε και έβγαλε από την τσέπη του τρία μαγικά φυλαχτά που τα είχε δώσει η Νόρα και τα έδεσε γύρω από τους λαιμούς τους. Θα τα φορούσαν μόνο εάν κινδύνευε η ζωή τους όπως τώρα.

Στην άλλη τσέπη της Τίγκη έπιασε κάτι σαν χαρτί η μάλλον κομματάκια χαρτιών. Τι να ήτανε άραγε αυτό ; άσε δεν έχει πια σημασία πια. Έχασε τις αισθήσεις του.

Ευτυχώς γιατί ο φρουρός που τον είδε τι έκανε, πέταξε το ακόντιο του και εάν δεν λιποθυμούσε θα του είχε, καρφωθεί στην πλάτη.

Το ακόντιο προσγειώθηκε μπροστά στα πόδια της γριάς αράχνης, που τώρα κατευθυνότανε προς το μέρος τους συνοδευόμενη από την εγγονή της. Σήκωσε το μπαστούνι της και έγενεψε να σταματήσουν. Η βασίλισσα που και εκείνη κατευθυνότανε προς το μέρος τους για να τους αποτελειώσει, είδε την μανά της και την κόρης της μπροστά της.

Η γριά αράχνη είχε βγει από το καβούκι της και είπε.

-Γιαγιά αράχνη: Αυτά τα παιδιά θα ζήσουν. Μεγάλες δυνάμεις τα προστατεύουν δεν μπορείς να τα σκοτώσεις ούτε εσύ, ούτε κανένας άλλος. Βγάλε τους έξω να τους χτυπήσει ο ήλιος να συνέλθουν και αστούς να φύγουν.

Να εκτελέσουν την αποστολή που έχουν. Μην δω κανένα σας να ακονίζει τα δόντια του γιατί θα τον σκοτώσω εγώ η ίδια.

Η βασίλισσα δεν μίλησε, σεβότανε την μαμά της και για να κάνει τον κόπο να έρθει, έως εδώ κάτι σημαίνει. Είδε την ρόζ κορδέλα γύρω από την μέση των παιδιών το φυλαχτό στο λαιμό τους αλλά και το βραχιόλι, γύρω

από το πόδι τους. Τώρα ποιος τους το φόρεσε ενώ ήταν αναίσθητα είναι κάπως ανεξήγητο.

Οι φρουροί τους έβγαλαν έξω στον ήλιο και περίμεναν να ξυπνήσουν. Πέρασε μια ολόκληρη ημέρα κ μόλις νύχτωσε τα κορμιά τους άρχισαν να σαλεύουν. Άνοιξαν τα μάτια τους, μπορούσαν να μιλήσουν μεταξύ τους αλλά και πάλι δεν κουνιόντουσαν.

Διέκριναν την φωτιά, τα δέντρα, την βλάστηση, ανέπνεαν καθαρό αερα.

-Μπλί: Το πρωί θα είστε καλά, τώρα προσπαθήστε να ξεκουραστείτε.

-Όσβαλντ: Δεν βλέπω το πουλί στον ουρανό. Κοιτά να δεις το είχα συνηθίσει αυτό το πουλί.

-Όλιβερ: Εσύ δεν ήσουν που ήθελες να το ξεπουπουλιάσεις ;

-Όσβαλντ: Μετα από αυτό που ζήσαμε και ζούμε, με τις αράχνες άρχισα να προτιμώ το πουλί.

Τα δυο παιδιά γέλασαν και γέλασαν με την ψυχή τους. Άρχισε να φεύγει όλη η ένταση τώρα.

-Τίγκη: Μπλί αυτό δεν είναι το όνομα σου ; Άκουσα που σε φωνάζαν. Κοιτά θέλω να μιλήσω με την μαμά σου.

-Μπλί: Δεν νομίζω ότι αυτό είναι πολύ καλή ιδέα. Έχασα τον μπαμπά μου και η μαμά μου απέκτησε κόκκινο χρώμα για να ξεχωρίζει από τους υπολοίπους. Έχει εκδικητικό χαρακτήρα. Τα αδερφάκια μου πέθαναν και έτσι απόμεινα μόνο εγώ.

Οπότε δεν είναι καλή ιδέα να της μιλήσεις. Δεν θα μαλακώσεις τον πόνο, που έχει μέσα της και ούτε θα τις επιστρέψεις όλα όσα έχασε.

Η βασίλισσα αράχνη άκουσε τα λογία της κόρης της και πήγε προς το μέρος τους.

-Γκανά: Θέλεις να μου μιλήσεις, έτσι δεν είναι ; Μην προκαλείς την τύχη σου μικρούλα μου. Αν όχι σήμερα από εμένα, κάποτε θα έρθει το τέλος σου.

-Τίγκη: άσε με να σε αγκαλιάσω.

Σηκώθηκε με ότι δυνάμεις τις απέμειναν παραπατώντας, παραλίγο να πέσει, άπλωσε τα χέρια της και αγκάλιασε την βασίλισσα αράχνη.

-Γκανά: Μην κάνεις κακό στην καρδιά σου. Κάποτε υπήρχε ένας μύθος μια ιστορία για τις αράχνες. Την ξέρεις ελπίζω.

Η Τίγκη σταμάτησε. Η αράχνη ήταν έτοιμη να την τσιμπήσει, ίσως θανατηφόρα αυτή την

φορά.Τραβήχτηκε πίσω, μια μαγική σκόνη βγήκε από τον λαιμό της η ρόζ ζώνη, στριφογύριζε στην μέση της και το βραχιόλι στον αστράγαλο της κουδούνιζε.

Έσπρωξαν την αράχνη πίσω, προστατεύοντας την Τίγκη από το κακό. Ξαφνικά η αράχνη άρχισε να φουσκώνει είχε γίνει σαν στρογγυλή μπάλα, φουσκάλες μικρές, άρχισαν να διακρίνονται από το σώμα της. Έλεγε ότι ήτανε έτοιμες να σκάσουν.

Ο Όλιβερ και ο Όσβαλντ άρχισαν να τσιρίζουν. Ήταν ακόμα δεμένοι στο κρεβάτι με τα φύλλα.

-Όσβαλντ: Λύστε με γρήγορα, είμαι καλά, είμαι καλά...

-Όλιβερ: Φρουροί δεν ακούτε ; φρουροί

Η βασίλισσα αράχνη συνέχισε να φουσκώνει, είχε γίνει τεράστια και οι φουσκάλες, άρχισαν να σπανέ. Αέρας έβγαινε από μέσα τους. Φώναζε όλο της το σώμα πονούσε, ούρλιαζε από τον πόνο.

Ξαφνικά το έδαφος, άρχισε να κατεβαίνει προς τα κάτω. Οι ρίζες των δέντρων έψαχναν κάτι πιο στερεό. Κατέβαιναν χωρίς όμως να αγγίζουν τα παιδιά και τις αράχνες. Οι ρίζες μόλις βρήκαν το κάτω έδαφος το έγιναν ένα μαζί του.

Η αράχνη φώναζε:

-Γκανά: Δέστε με, σωστέ με ,σταυρώστε με.

Μια ζωή είμαστε καταδικασμένες να υφαίνουμε, να πλέκουμε, χωρίς ποτέ να τελειώνουμε. Σταυρώστε με και Μπαμ... έσκασε, διαλύθηκε, πέθανε... Όλοι έμειναν άφωνοι... Η Μπλί τα έχασε δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είδε...

Η Τίγκη την αγκάλιασε και της είπε!

-Τίγκη: Τώρα αναλαμβάνεις εσύ. Εσύ είσαι η βασίλισσα.

-Μπλί: Η μαμά μου πέθανε, η μαμά μου πέθανε.

-Τίγκη: Λυπάμαι πάρα πολύ. Έλα εδώ έλα.

Η Τίγκη την αγκάλιασε και έκλαψε στην αγκαλιά της. Η Μπλί ένιωσε την καρδιά της Τίγκης και της είπε:

-Μπλί: Έχεις καλή καρδιά η μαμά μου, είχε παγώσει μέσα της και γι' αυτό έγινε ότι έγινε...

Ο Όσβαλντ με τον Όλιβερ ακόμα φώναζαν. Απομεινάρια από την έκρηξη του κορμιού της αράχνης, είχαν πεταχτεί επάνω τους. Οι φρουροί τους έλυσαν και έτρεξαν γρήγορα στην λίμνη που ήταν, εκεί κοντά να πλυθούν

-Μπλί: Είναι καιρός να φύγετε..

-Τίγκη: Μην χάνεις τις ελπίδες σου.

Η γριά αράχνη αγκάλιασε την Τίγκη και της είπε

-Γιαγιά αράχνη: Σε πέρασαν για εχθρό, αλλά έγινες φίλη. Το χαρτί που έβγαλες, από το φόρεμα σου δεν ήτανε τυχαίο. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Χτύπησε το μαστούνι της και ο δρόμος για το δάσος άνοιξε.

-Γιαγιά αράχνη: Θα παραμείνει ανοιχτός μόνο για 5 λεπτά. Μάζεψε και τους υπολοίπους για να φύγετε.

Ο Όσβαλντ και ο Όλιβερ βγήκαν γρήγορα από το νερό, φορέσαν τα ρούχα τους και άρχισαν να τρέχουν. Η Τίγκη κοιτούσε το σώμα του Όλιβερ. Τα δυο παιδιά την αρπάξαν από τα χέρια και άρχισαν να τρέχουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο Παραμυθένιος κόσμος του

Groovsville

Το Βασίλειο των Ψαριών.

Πέρασαν την στοά που ήταν σαν λαβύρινθος και βγήκαν στην απέναντι μεριά.

-Όλιβερ: Τι έγινε τώρα ; νερό ; άντε πάλι τα ίδια κολυμπάτε, κολυμπάτε. Κοιτάζετε ένας καταρράκτης.

Άκουστήκαν οι φωνές και των τριών παιδιών. Αρχίσαν να κολυμπούν και με τα χίλια, ζόρια βγήκαν στην απέναντι όχθη. Βαθιές ανάσες, ο ήλιος ψηλά και έκανε πάρα πολύ ζεστή. Αρχίσαν να γελάνε χωρίς να ξέρουν τι τους περιμένει από δω και πέρα. Έκλεισαν τα μάτια τους και για μια στιγμή, ξέχασαν την περιπέτεια τους.

-Τίγκη: Άραγε ο παππούς Χάρτ τι κάνει ; θα είναι πάλι στην βιβλιοθήκη και θα διαβάζει; Έχει και την μαγική σφαίρα. Άραγε θα μπορεί να μας δει ; ποσό πολύ μου λείπει...

Ο Όλιβερ άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε γύρω γύρω. Μόνο χαλίκια, άμμος και αρκετά δέντρα. Κοίταξε ψηλά στον ουρανό και τώρα είδε δυο άσπρα πουλιά.

-Όλιβερ: Οσβαλντ κοιτά !!! Κοιτά βλέπω δυο άσπρα πουλιά άνοιξε τα μάτια σου !!!

-Όσβαλντ: Όχι. Για λίγο δεν θέλω να ξέρω τίποτα.

-Όλιβερ: Άνοιξε τα βρε ηλίθιε !!!

-Οσβαλντ: Όχι !!!

Ο Όλιβερ νεύριασε, πήδηξε επάνω του και άρχισαν να παλεύουν.

-Όλιβερ: Άνοιξε τα μάτια σου !!!

-Οσβαλντ: Όχι οπότε κοιτάω κάπου ή κάτι συνήθως, θέλουν μόνο να με φανέ. Δες εσύ για εμένα.

Η Τίγκη βαρέθηκε με τα καμώματα τους και σηκώθηκε.

-Τίγκη: Θα κολυμπήσω για λίγο.

Τα παιδιά συνέχιζαν να παλεύουν και να κάνουν βλακείες, χωρίς να δώσουν σημασία στην Τίγκη.

Η Τίγκη πλέον, κολυπούσε και απολάμβανε το νερό. Σε μια στιγμή αισθάνθηκε, κάτι την γαργάλησε στο πόδι. Πανικοβλήθηκε για λίγο, αλλά στην πορεία προσπάθησε να μείνει ψύχραιμη.

-Τίγκη: Αμαριλλής αν είναι κόλπο δικό σου θα βγω από το νερό και θα μαδήσω τα πολύχρωμά φτερά σου.

-Αμαριλλής: Κάνεις λάθος Τίγκη δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό.

-Τίγκη: Εάν εσύ είσαι επάνω στο βράχια αραγε τι να είναι αυτό κάτω στο πόδι μου ;

Η Αμαριλλής δεν άντεξε και ξέσπασε στα γέλια.. Η Τίγκη πλατσούριζε, με χαρά στο νερό και έριχνε νερό προς το μέρος της μήπως και την βρέξει για λίγο. Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή...

-Τρίλη Πριγκίπισσα Ψαρί: Γεια σου...πως σε λένε ; Δεν πρέπει να σε φοβάμαι η κάνω λάθος ;

-Τίγκη: Είσαι ψαρί, ένα ψαρί που μιλάει. Συγγνώμη είμαι λίγο αγενής, αλλά τα ψαριά μιλάνε ; Τι ρωτάω εδώ όλα τα ζώα μιλάνε. Με λένε Τίγκη και όχι δεν πρέπει να με φοβάσαι.

-Τρίλη: Κολυμπά μαζί μου.

-Τίγκη: Είσαι πιο γρήγορο από εμένα.

Το ψαρί βούτηξε στο νερό και χάθηκε και να σου το πάλι έβγαινε από το νερό, έκανε βουτιές και γελούσε. Έκανε κύκλους, γύρω της τραβούσε τα μαλλιά της .

-Τρίλη: Είσαι κίτρινη...

-Τίγκη: Δεν είμαι κίτρινη. Τέτοιο χρώμα έχουν τα μαλλιά μου.

Έκανε να ακουμπήσει το ψαρί και αυτό χάθηκε.

-Τίγκη: Μην φοβάσαι δεν θα σου κάνω κακό. Έλα να παίξουμε.

Άλλο που δεν ήθελαν τα ψαράκια. Ήταν ανέκαθεν, παιχνιδιάρικα και σκανδαλιάρικα. Ένα δυο τρία τέσσερα και το ποτάμι γέμισε πολύχρωμα ψαριά. Όλα τώρα, γυρνούσαν γύρω από την Τίγκη πολύ γρήγορα.

-Τίγκη: Σταματήστε. Σταματήστε. Ζαλίστηκα.

-Τρίλη: Θέλουμε να παίξουμε.

Μερικά ψαριά βγήκαν στην επιφάνεια του νερού, άπλωσαν τα φτερά τους τα τίναξαν μια δυο φορές και άρχισαν να πετούν ψηλά.

Αρπάξαν την Τίγκη από τα μπράτσα ένα δυο και πλάτς μες στο νερό. Αλλά της έπιαναν τα μαλλιά και τα σήκωναν τον αερα και πάλι ένα δυο...από τα μπράτσα και ωχ. Η Τίγκη και πάλι πλατσούριζε μέσα στο νερό ...

Άρχιζε να γελάει μαζί τους προσπαθούσε να τα πιάσει και όλο της ξεγλιστρούσαν.

-Ολιβερ: Ανοίγω τα μάτια και βλέπω ένα ψαρί με φτερά, να πετάει ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου.

-Όσβαλντ: Και ιπτάμενη αγελάδα να βλέπεις, πόσος με ενδιαφέρει. Σκασίλα μου. Δεν ανοίγω τα μάτια μου φουσκάλες να βγάλεις.

-Ολιβερ: Σου λέω την αλήθεια, ίσως να έχεις δίκιο ή μπορεί να έχω να έχω παραισθήσεις από την κούραση.

Αρκετά βλέπουμε συνέχεια. Ας τα κλείσω καλύτερα και εγώ.

Ησυχία. Το τοπίο κάλυψε κάθε ήχο και τα παιδιά, απολάμβαναν πάλι την ηρεμία και την ησυχία της φύσης.

-Όλιβερ: Κάποιος γελάει.

-Όσβαλντ: Δεν βλέπω αλλά ακούω. Η Τίγκη γελάει δεν ξέρεις το γέλιο της ; Έχει σκάσει στο γέλιο στο νερό με ποιον ; Γελάει μονή της ;

Τα δυο παιδιά πετάχτηκαν επάνω σαν ελατήρια, κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κοίταξαν την Τίγκη και ξανά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Σήκωσαν το δάχτυλο και έδειχναν προς την Τίγκη και με μια φωνή είπαν :
Ιπτάμενα ψαριά !!!

-Όσβαλντ: Τίγκη βγες έξω από το νερό.

-Όλιβερ: Βγες έξω γρήγορα σε παρακαλώ.

-Τίγκη: Δεν θα μου κάνουν κακό. Θέλουν μόνο να παίζουν.

Δυο ψαριά αγρίεψαν κοίταξαν, αγρία προς το μέρος των παιδιών. Γέλασαν προκλητικά, έδειξαν τα δόντια τους και έδειχναν την Τίγκη. Βγες έξω θα σε φάνε

φωνάζαν τα αγόρια. Η Αμαριλλής δεν κρατιότανε από τα γέλια ..άντρες να σου πέτυχουν.

-Ολιβερ: Τίγκη θα σε σώσω.

Έκανε μια βουτιά και γρήγορα βρέθηκε κοντά της. Την πήρε αγκαλιά.

-Ολιβερ: Είσαι ασφαλής τώρα. Μην φοβάσαι θα σε βγάλω έξω. Κάλε εσύ τρέμεις, έχεις γίνει μώβ...από το κρύο.

Τα παιδιά βγήκαν έξω. Ένα ιπτάμενο ψαρί τους έδωσε μια κουβέρτα για να ζεσταθεί η Τίγκη. Μερικές φορές όταν τα έπιανε η τρελά τους, τρομοκρατούσαν μερικούς και έτσι τους έκλεβαν κάνα ρούχο.

-Ολιβερ: Μήπως σας βρίσκεται και κανένα ρούχο και για εμάς ;

Το ψαρί δεν του απάντησε, αλλά σε λίγο τους έφεραν δυο πανωφόρια . Η Αμαριλλής είχε φροντίσει να ανάψει φωτιά και να ψήνει όμορφα μεζεδάκια.

Τα παιδιά πεινούσαν πάρα πολύ. Έφαγαν με όρεξη και έπεσαν να κοιμηθούν. Ο Όσβαλντ εκεί που δεν ήθελε να ανοίξει τα μάτια του, τώρα δεν ήθελε να τα κλείσει. Προτιμούσε να μείνει ξύπνιος και να φυλάεισκοπιά.

Η Αμαριλλής δίπλα του, έσπασε ένα κλαδί και το κρατούσε σαν ακόντιο.

-Όσβαλντ: Αμαριλλής Θα πεθάνουμε ; Θα γυρίσουμε πίσω θα βρούμε ποτέ τους γονείς μας ; Γιατί γίνονται όλα αυτά ; τι θα γίνει μετα ;

-Αμαριλλής: Δεν ξέρω καλέ μου Όσβαλντ. Δεν ξέρω τι να σου απαντήσω. Θέλω να κοιμηθώ.

-Όσβαλντ: Έλα μικρή μου Αμαριλλής θα κόψω δυο φύλλα για να ξαπλώσεις.

Η Αμαριλλής ξάπλωσε επάνω τους και ο Όσβαλντ την κρατούσε στην αγκαλιά του μέχρι που αποκοιμήθηκαν και οι δυο.

Το πρωί δεν άργησε να έρθει, αλλά τα παιδιά άργησαν να ξυπνήσουν. Ήταν πάρα πολύ κουρασμένα. Ο Όλιβερ ξύπνησε πρώτος. Μια πεταλούδα κάθισε επάνω του.

-Πεταλούδα: Τεμπελάκο ξυπνά ..

Άκουσε την ομιλία η Αμαριλλής και ξύπνησε και αυτή. Χάρηκε με το θέαμα που αντίκρισε.

-Πεταλούδα: Είσαι νεράϊδα του δάσους, έτσι δεν είναι ;

-Αμαριλλής: Ναι.

-Πεταλούδα: Τότε ξέρεις ότι δεν θα τους κάνουμε κακό.

Η πεταλούδα έφυγε, οι υπόλοιπες εξακολουθούσαν να πετούν γύρω τους.

-Τίγκη: Αμαριλλής φαίνεται σαν να γνωρίζεστε εσείς οι δυο.

-Αμαριλλής: Ξεχνάς ότι είμαι η νεράϊδα του δάσους ;

-Τίγκη: Θα μείνουμε άλλη μια μέρα εδώ, γιατί έχουμε ανάγκη από ξεκούραση.

Αψου, αψου...ακούστηκε ένα φτέρνισμα. Ο Όσβαλντ άρχισε να φτερνίζεται. Άνοιξε τα μάτια του.

-Όσβαλντ: Α τι ωραία, πεταλούδες που πετούν αυτά τουλάχιστον είναι φυσιολογικά πράγματα. Τελείως παράλογο θα ήταν να είχαν τεράστια δόντια και να σου ρουφούσαν το αίμα απο τον λαιμό...

-Τίγκη: Πρόσεχε τι εύχεσαι Όσβαλντ. Εδώ όλες οι ευχές πραγματοποιούνται. Το ξέχασες αυτό ;

Η Τίγκη έκατσε στην άκρη του ποταμού. Έβαλε τα πόδια της μέσα στο νερό και χάζευε το τοπίο. Το μικρό ψαράκι εμφανίστηκε ξανά.

-Τρίλη: Έλα να παίξουμε.

-Τίγκη: Δεν έχω όρεξη.

-Τρίλη: Θέλω να σου δείξω κάτι.

Την κοιτούσε με ένα λυπημένο ύφος που στο τέλος κατάφερε να την πείσει να πάει μαζί του. Η Τίγκη βούτηξε στο νερό.

-Τρίλη: Θα σου δείξω κάτι αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς, ότι δεν θα το πεις σε κανέναν ούτε και σε αυτούς τους δυο μαντραχαλάδες.

-Τίγκη: Στο υπόσχομαι.

-Τρίλη: Βλέπεις αυτά τα δυο βραχάκι μπροστά σου ;

Η Τίγκη έγνεψε με το κεφάλι της και χάθηκε στο νερό. Ακολούθησε το ψαρί και βρέθηκαν μπροστά σε ένα όμορφο ξέφωτο. Ένα παλατάκι. Ένα μικρό παλατάκι, ψαρόσπιτα μικρά χτισμένα με άμμο και φύκια. Εκεί κρυβόντουσαν τα ψαριά τις μεγάλες ζέστες ημέρες, του καλοκαιριού ψάχνοντας λίγη σκιά για να δροσιστούν. Μικρά δεντράκια στο ύψος των ψαριών δεμένα στις άκρες τους με φύκια.

Τα χρησιμοποιούσαν για κούνια. Μικρά ψάθινα, καλαθάκια για τα μωρά που γεννιόντουσαν για να μεταφέρονται στο νερό μέχρι να μάθουν να κολυμπούν μονά τους.

Λίγα πράγματα αλλά πολύ όμορφα.

-Τρίλη: Σου αρέσει ;

-Τίγκη: Να υποθέσω πως είσαι, ότι είσαι η πριγκιποπούλα και το έσκασες για να έρθεις να με δεις και να μου μιλήσεις μόλις με είδες στο νερό ;

-Τρίλη: Ναι και μετα με ακολουθήσαν οι υπόλοιποι για να δούνε εάν είμαι καλά. Αλλά και η δικιά σου νεράϊδα δεν φοβήθηκε για εσένα και γι' αυτό σε άφησε στο νερό.

-Τίγκη: Πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Τα αγόρια θα ανησυχούν.

Πηρέ βαθιά ανάσα και βούτηξε στο νερό. Ο Όσβαλντ με τον Όλιβερ την μάλωσαν μόλις την είδαν.

-Όλιβερ: Που ήσουν ; Νομίζαμε πως πνίγηκες. 10 λεπτά κάτω από το νερό ; Δεν ζει κάνεις τόσο πολύ. Πες μου πως δεν απέκτησες βράγχια και έγινες ψαρί ;

-Τίγκη: Όχι καλέ μου Όλιβερ δεν έγινα ψαρί.

-Όλιβερ; Τότε πως ζεις ;

Η Τίγκη κοίταξε το ψαρί. Δεν μπορούσε να πει τίποτα γιατί το υποσχέθηκε. Μου έδινε το ψαρί αερα και το κάναμε σαν παιχνίδι, για να δούμε ποσό θα αντέξω κάτω από το νερό.

-Όλιβερ: Φίλησες ένα ψαρί και δεν φιλάς εμένα ;

Του ξέφυγε κατά λάθος αυτή η κουβέντα αλλά η Τίγκη το άκουσε παρ'όλο αυτά έκανε την χαζή.

-Τίγκη: Τι είπες Ολιβερ ;

-Ολιβερ: Μπα τίποτα απλά απόρησα που φίλησες ένα ψαρί.

Ναι και ο Όσβαλντ στην παρέα.

-Όσβαλντ: Κάτι πάθατε εσείς οι δυο έτσι δεν είναι ; Ο ένας άρρωστος και η άλλη δεν μιλιέται...

Γυρίσαν την πλάτη ο ένας στον άλλο και δεν μιλιόντουσαν.

Η ημέρα πέρασε γρήγορα. Η φωτιά για το βραδύ και τα μεζεδάκια είναι έτοιμα από την Αμαριλλής. Έφαγαν όλοι και έπεσαν για ύπνο. Δεν θα φυλούσε κανένας σκοπιά, γιατί ήξεραν ότι δεν κινδυνεύουν.

Η Αμαρυλλής ήταν λίγο ανήσυχη. Παρ'όλο που τα παιδιά δεν κινδυνεύουν, ήξερε πως το κακό παραμόνευε παντού και θα το βρίσκανε πάλι μπροστά τους.

Ξημέρωσε. Τα παιδιά ήταν χαρούμενα και ξεκούραστα. Μάζεψαν τα πράγματα τους και εκεί που ήταν έτοιμα να φύγουν ...

«Βοήθεια σώσε με βοήθεια» !!!

-Τίγκη: Το ψαρί το ψαρί που με πήγε βόλτα εχθές !!!

Χωρίς δεύτερη σκέψη βούτηξε στο νερό. Έφτασε κοντά του. Δυο πάσσαλοι και το ψαρί δεμένο επάνω του. Η Τίγκη πήγε να το ελευθερώσει και αυτό άρχισε να μουρμουράει:

-Τρίλη: Στάζει αίμα η καρδιά, θέλουν αίμα τα παιδιά, δεν θα αντέξεις για πολύ, δεν θα αντέξεις για πολύ, Σώσε με, Σώσε με...

Η Τίγκη χωρίς να διστάσει, ελευθέρωσε το ψαρί και το έβαλε στην τσέπη του πανωφοριού της. Κολύμπησε γρήγορα στην άλλη άκρη. Το έβγαλε από την τσέπη της το άφησε κάτω και το γύρισε από την άλλη μεριά.

Έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη της. Το χαρτάκι έγραφε τα ίδια λογία...Δεν το πίστευε. Λειτουργήσε βάση ενστίκτου. Το χαρτάκι της, επιβεβαίωσε ότι δεν έκανε λαθος.Τα αγόρια έτρεξαν κοντά της.

-Οσβαλντ: Τίγκη τι έγινε ; Τι έγινε ;

Η Τίγκη δεν μιλούσε. Κλείστηκε στον εαυτό της πάλι. Το ψαρί βούτηξε στο νερό, έβγαλε το κεφάλι του από το νερό και της είπε:

-Τρίλη: Σε ευχαριστώ. Καλή συνέχεια και καλό ταξίδι.

-Οσβαλντ: Καλό ταξίδι και να μας γράφεις. Αυτό σημαίνει πως τέλος τα ιπτάμενα ψαριά. Έλα Τίγκη

διπλά στην φωτιά που ακόμα καεί από το βραδύ, έλα να ζεσταθείς.

Η Τίγκη ξάπλωσε διπλά στην φωτιά, τα παιδιά έβαλαν ξυλά και την σκέπασαν με την κουβέρτα. Η Τίγκη αποκοιμήθηκε χαμένη στις σκέψεις της.

Κοιμότανε όλη την ημέρα και η Αμαρλλής δεν άφησε τα αγόρια να την ξυπνήσουν. Χρειάζότανε δυνάμεις.

-Όλιβερ: Χάθηκε για 10 λεπτά κάτω από το νερό.

-Όσβαλντ: Δεν ξέρω Όλιβερ όλα αυτά μου φαίνονται πάρα πολύ παράξενα.

Νύχτωσε πια. Η Τίγκη σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει από την μια άκρη στην άλλη υπονοβατώντας. Προσπαθούσε να κουνήσει τα χείλη της, κάτι ήθελε να πει αλλά δεν έβγαιναν οι λέξεις από το στόμα.

Σταμάτησε μπροστά από τα παιδιά. Σήκωσε τα χέρια της και έδειξε προς το μέρος τους. Έσκυψε κάτω. Έπιασε την άμμο και την πέταξε μπροστά τους

-Τίγκη: Σας θυμίζει κάτι αυτό ;

Τώρα τα παιδιά την άκουγαν καθαρά.

Πέταξε πάλι άμμο και άρχισε να χορεύει γελώντας.

-Τίγκη: Σας θυμίζει κάτι ;

Γελούσε. Το κακό βρίσκει πάντα τον δρόμο του. Η φωνή της άλλαξε. Άρχισε να κάνει σπαστικές κινήσεις. Ξαφνικά σήκωσε τα χέρια της ψηλά. Η άμμος άρχισε να σηκώνεται στον αέρα. Στα 3 μετρά ύψος. Τότε άρχισαν να διακρίνονται τα χαρακτηριστικά της...

-Άμμος: Γεια σου Τίγκη. Επέστρεψα. Είμαι πάλι εδώ.

Τα παιδιά πετάχτηκαν στον αέρα. Η άμμος τα σήκωσε και τους πέταξε στο νερό. Βγήκαν από το νερό γρήγορα και πήγαν να πιάσουν την Τιγκη.

-Όσβαλντ: Θα την δείρω, αρκετά, βαρέθηκα.

Η άμμος τύλιξε την Τίγκη. Τοίχος άμμου γύρω της, υψώθηκε πάνω από το κεφάλι της σε μεγάλο ύψος. Ξαφνικά έπεσε κάτω. Η Τίγκη ελευθερώθηκε. Τα παιδιά πήγαν να την πιάσουν αλλά μάταια.

Το νερό άρχισε να συσσωρεύεται γύρω της, να απλώνεται στο σώμα της και να υψώνεται. Σκέπασε την Τίγκη λες και ήταν σαν κανατά με νερό. Πλημύρισε ολόκληρο. Λίγα λεπτά ανάσας και μετα στοπ.

Η Τίγκη άρχισε να επιπλέει μέσα στο νερό. Δεν είχε χώρο για να πάρει αερα. Ο Όσβαλντ φώναζε αλλά μάταια. Ο Όλιβερ χτυπούσε με τις γροθιές του το νερό. Τι να χτυπήσει και τι να πιάσει. Το νερό δεν πιάνεται.

Έτρεχε μέσα από τα χέρια του. Τα έβαζε 10 πόντους μέσα αλλά ως εκεί δεν μπορούσε να ακουμπήσει την Τίγκη.

Τα παιδιά της φωνάζαν αλλά δεν μπορούσε να τα ακούσει. Η Αμαρυλλίς φοβήθηκε. Πώς να αντιδρούσε ; Δεν ήξερε πώς να χειριστεί κάτι τέτοιο. Έφερνε γύρω γύρω από το νερό, προσπαθούσε να πλησιάσει αλλά μάταια. Μια σταγόνα νερού έβρεξε τα φτερά της και την καθήλωσε στο έδαφος.

Τα παιδιά χτυπούσαν με όλη τους την δύναμη. Μπουνιές, κλωτσιές, αλλά τίποτα. Θα πεθάνει, δεν αναπνέει και τα λεπτά περνάνε. Έκλαιγαν. Τα χέρια τους δεμένα, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να την σώσουν.

Η άμμος τους απώθησε. Τους έσπρωξε προς τα πίσω.
-Άμμος: Μην πλησιάζετε. Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα πια.

Η Τίγκη έπεσε κάτω, άνοιξε τα μάτια αλλά δεν τους έβλεπε. Το πανωφόρι της μετακινήθηκε προς τα κάτω και στα πόδια της, εμφανίστηκαν βράγχια... Άρχισε πάλι επιτέλους να αναπνέει. Ήταν λες και ήρθε πίσω η ζωή...

Τα παιδιά δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν. Η Τίγκη είχε βράγχια, έγινε ψαρί αν είναι δυνατόν !!! Μαζευτήκαν τώρα μέσα στην δίνη από το νερό και κολυμπούσαν τώρα μαζί της. Έκαναν σαν τρελά. Την σήκωσαν πάνω την γυρνούσαν αριστερά και δεξιά.

Σε αυτήν την φάση χωρίς νερό θα πεθάνει η Τίγκη. Τα παιδιά βρέθηκαν στο νερό αλλά νερό κάτω από τα πόδια τους δεν υπάρχει !!!

-Οσβαλντ: Που πήγε το νερό ; Που χάθηκε ;

Η Τίγκη στο νερό και το ψαρί πριγκίπισσα έξω από αυτό. Η Τίγκη αναπνέει σαν ψαρί και το ψαρία ναπνέει σαν την Τίγκη χωρίς νερό !!!

Ο Όσβαλντ άρπαξε το ψαρί, άρχισε να το κουνάει δυνατά μέσα στα χέρια του.

-Οσβαλντ: Εσύ φταις για όλα !!!

Από το τράνταγμα έπεσε η κορώνα από την πριγκίπισσα.

Ο Όλιβερ πήρε το καημένο ψαράκι, μέσα από τα χέρια του Όσβαλντ. Έσκυψε πήρε την κορώνα που είχε πέσει κάτω και την φόρεσε στο ψαρί.

-Όσβαλντ: Συγνώμη γι' αυτό. Κάνε κάτι σε παρακαλώ.

-Τρίλιη: Δεν μπορώ, δεν γίνεται, δεν μπορώ.

-Ολιβερ: Ποιος μπορεί τότε πες μου ;

-Τρίλη: Η Τίγκη κουράστηκε την ελέγχει η άμμος. Η άμμος χρησιμοποιεί το νερό και εάν είχε και αρνητικές σκέψεις, τότε τροφοδοτούν και αυτές την άμμο.

-Ολιβερ: Το ξέρω. Το έχουμε ζήσει πάλι αυτό με τους ρινόκερους. Σε παρακαλώ δείξε μου.

Ο Όσβαλντ τώρα δεν μιλούσε. Ο Όλιβερ με το ψάρι στα χέρια πλησίασε κοντά στην Τίγκη. Τα ψαριά έπαιζαν μαζί της. Σταματούσαν, απότομα πλησίαζαν στην άκρη του νερού και ξανάγυρνούσαν στο μέρος της Τίγκης. Αυτό μπορεί να έγινε 5-6 φορές. Δεν μας ακούει είπε ο Όλιβερ.

-Τρίλη: Θυμάσε τι της είπε το ψαρί, που ήταν δεμένο στον πάσαλο και το έσωσε ; Θυμάσε τα λογία του ;

-Ολιβερ: Ναι. Στάζει αίμα η καρδιά, θέλου ναίμα τα παιδιά.

Ο Όσβαλντ έτρεξε προς το νερό. Η άμμος τυλίχτηκε γύρω από τα πόδια του. Το νερό τον πέταξε στον αερα και στο κατέβασμα, τον έπιασε πάλι η άμμος και τον καθήλωσε στο έδαφος.

-Όσβαλντ: Θα πεθάνω θα πνιγώ δεν θέλω, είμαι νέοσακόμα. Είναι άδικο όλο αυτό που μου συμβαίνει.

-Όλιβερ: Μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι.

-Όσβαλντ: Δεν βρήκα ακόμα γυναϊκά, δεν έγινα πατέρας, δεν έζησα τίποτα. Θέλω να φύγω. Τουλάχιστον μπορείς να με μεταφέρεις απέναντι στο βράχο να βλέπω καλύτερα;

Ότι εύχεσαι το παθαίνεις. Σκέψου πριν μιλήσεις. Αυτό του είχε πει η Τίγκη.. Η άμμος τον μεταφέρει απέναντι στο βράχο.

-Όσβαλντ: Έχω θεά αλλά αν θέλεις, άσε με να σώσω την αδερφή μου καταραμένη άμμο, σε μισώ σε σιχαίνομαι.

Η άμμος του έκλεισε το στόμα. Ο Όλιβερ όρμησέ στην άμμο, πήδηξε επάνω της και έφτασε στο νερό. Κοιτούσε την Τίγκη χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα. Άφησε το ψαρί κάτω και άρχισε να χτυπάει το νερό με τις γροθιές του.

-Άμμος: Είναι δικιά μου τώρα.

-Όλιβερ: Οχιιιι

Το ψάρι που ήτανε στο έδαφος του χτυπούσε το πόδι. Ο Όλιβερ το κοίταζε χωρίς να πει κουβέντα.

-Τρίλη: Έλα εδώ δεν είναι τρόπος αυτός, για να πέτυχουμεκάτι.

-Ολιβερ: Κάτι πρέπει να υπάρχει.

Γονάτισε και πήρε το ψάρι στα χέρια του και άρχισε να κλαίει. Την αγαπάει σκέφτηκε το ψάρι. Τα πρώτα δάκρυα, σταμάτησαν το στροβίλισμα της Τίγκης μέσα στο νερό. Το νερό έφυγε, χάθηκε, αλλά γύρω της συνέχιζε να υπάρχει η άμμος.

Η Τίγκη έπεσε κάτω και έμπηξε τα χέρια της, μέσα στην άμμο και άρχισε να φωνάζει.

-Τίγκη: Ως εδώ δεν αντέχω άλλο, δώσε ένα τέλος. Μπορούμε να καταστρέψουμε τα πάντα, να κάνουμε πολύ κακό αρχίζοντας από αυτούς τους δυο.

Ο Όλιβερ δεν έδωσε σημασία στα λογία της, γιατί ήξερε πως κάποιος άλλος μιλάει από μέσα της. Ο Όσβαλντ όμως δεν έμεινε αμέτοχος.

-Όσβαλντ: Αδελφούλα δεν με αναγνωρίζεις ;

Η άμμος του επέτρεψε να μιλήσει, για να του δείξει πως έχει τον έλεγχο της Τίγκης. Αλλά οι ρόλοι μπορούσαν να αλλάξουν πολύ γρήγορα.

-Τίγκη: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν μπορώ να κάνω κακό.

-Άμμος: Θα σου δείξω εγώ.

-Τίγκη: Δεν μπορώ να το κάνω.

Η Άμμος τότε νεύριασε και άρχισε να χτυπάει την Τίγκη. Ήτανε σαν να της έριχνε βουρδουλιές. Πότε είχε τον έλεγχο στην Τίγκη και ποτέ τον έχανε. Ίσως να υποτίμησε τις δυνάμεις της Τίγκης.

Η Τίγκη πήδηξε, όρθια έκανε μια βουτιά να φύγει από τον κύκλο της άμμου, αλλά η άμμος την έβαλε πάλι μέσα.

Γύρω από την Τίγκη, σημάδια κόκκινα σαν κορδέλες που έπεφταν στο έδαφος.

Μάτωνε η καρδιά της. Προσπαθούσαν να την γεμίσουν με μίσος, να την δηλητηριάσουν και εκείνη προσπαθούσε να αντισταθεί.

-Τίγκη: Δεν μπορείς να με ελέγξεις.

Η άμμος νεύριασε και άρχισε να σηκώνεται ψηλά. Η Τίγκη τώρα δεν φαινότανε. Πριν χαθεί τελείως, κοίταξε τον Όσβαλντ και ψέλλισε.

-Τίγκη: Σώσε με ...

Και μετα χάθηκε... Ο Όλιβερ κοίταξε το ψάρι το άρπαξε και απομακρύνθηκε από εκεί. Τότε είπε στο ψάρι.

-Όλιβερ: Δεν είμαι σίγουρος αλλά νομίζω, ότι κάτι μπορούμε να κάνουμε για να την σώσουμε.

Το ψάρι τον κοιτούσε τώρα εκείνο σαστισμένο.

-Ολιβερ: Τα λογία είναι αίνιγμα. Η Τίγκη κοκκίνησε η καρδιά της μάτωσε γιατί τώρα εκείνη παλεύει με το κακό. Η Τίγκη δεν μπορεί να πειράξει κανέναν γι' αυτό και κοκκίνησε. Κλαίει η καρδιά της αλλά αυτό εμείς δεν μπορούμε να το δούμε.

Παρακάτω λέει, θέλου ναίμα τα παιδιά, θέλουν εκδίκηση τα παιδιά, θέλουν να εκδικηθούν την άμμο, θέλουν αίμα τα παιδιά, να πληγώσουν το κακό.

-Τρίλη: Ναι να εκδικηθούμε για την Τίγκη.

-Ολιβερ: Όχι. Αυτό θέλει η άμμος, αλλά δεν πιστεύω πως η Τίγκη θέλει κάτι τέτοιο. Η Τίγκη θα προσπαθούσε να κάνει καλό, άσχετα εάν κινδυνεύει η ζωή της.

-Τρίλη: Εσύ είσαι το καλό, εσύ θα σώσεις την Τίγκη.

-Ολιβερ: Ναι για να γίνει αυτό όμως, θα πρέπει να δούμε τι γραφεί το χαρτάκι, όπως κάνει και η Τίγκη.

-Τρίλη: Ναι να το πάρουμε.

-Ολιβερ: Συμφωνώ μαζί σου αλλά πως ; τα χαρτάκια είναι στο πανωφόρι της, στην τσέπη της και την Τίγκη την ελέγχει πάλι η άμμος... Κάνε κάτι.

-Τρίλη: Τι να κάνω :

-Ολιβερ: Δεν ξέρω, ψάρι είσαι και σκέψου. Τόσα ψαριά είναι γύρω από την Τίγκη. Εσύ είσαι η πριγκίπισσα τους.

-Τρίλη: Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να ξεγελάσουμε την άμμο, να μπούμε μέσα και να πλησιάσουμε την Τίγκη. Να βρούμε το χαρτάκι στην τσέπη της να το διαβάσουμε και να την σώσουμε.

-Ολιβερ: Πανεύκολο...

Αρχίσαν και οι δυο τους να καταστρώνουν το σχέδιο έτσι ώστε, να νευριάσουν την άμμο και να πλησιάσουν την Τίγκη. Η Τρίλη πλησίασε τους φρουρούς και της έκλεισαν την είσοδο. Είδε το ψάρι που ήταν ερωτευμένο μαζί της και του έκανε νόημα να έρθει κοντά της.

-Ψάρι φρουρός: Φύγε δεν πρέπει να είσαι εδώ.

Κατσούφιασε έσκυψε το κεφαλάκι της και έκανε μεταβολή να φύγει. Εκείνος την λυπήθηκε.

-Ψάρι φρουρός: Καλά θα σε ακούσω.

-Τρίλη: Εγώ απλά ήθελα να σου πω ότι δεν γίνεται να φύγω από εδώ.

Ο Όλιβερ της έκανε νόημα να τον αγκαλιάσει, για να τον παρασύρει μακριά από τους υπολοίπους φρουρούς.

-Ψάρι φρουρός: Εγώ...εγώ...εσένα...

Επίτηδες μασούσε τα λογία της και σαν θηλυκό που ήταν δάκρυσσε, προσποιήθηκε πως κλαίει και έφυγε τρέχοντας. Έπεσε στην παγίδα της. Έτρεξε πίσω της. Η άμμος ήταν απασχολημένη με το να ενισχύσει το κακό και να θρέψει την Τίγκη με μίσος.

Ο Όλιβερ εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση, άρπαξε το ψάρι του έδωσε μια στο κεφάλι και πάρτο κάτω.

-Τρίλη: Και τώρα τι ;

-Όλιβερ: Κάνεις τον άντρα και μπαίνεις μέσα στην άμμο.

Ο Όλιβερ της έδωσε μια στην πλάτη και βρέθηκε, μπροστά στους φρουρούς χωρίς να το καταλάβει.

-Ψάρι φρουρός: Είσαι καλά ; Πήρες κάτι ; Να φωνάξω το αφεντικό ;

Σήκωσε το χέρι και έγνεψε ότι όλα είναι καλά. Συνέχισε να περπατάει και να το παίζει και καλά αδιάφορος σαν άντρας...Έκανε δυο γύρους τάχα πως κάνει έλεγχο. Έπρεπε να μπει μέσα.

Ο Όλιβερ παρακολουθούσε το σκηνικό. Ευτυχώς ο Όσβαλντ ήταν δεμένος στο βράχο ,από την άμμο και δεν τον ενοχλούσε. Κάτι ήταν και αυτό. Δεν υπήρχε

χρόνος. Τι γίνεται εκεί ; Βγήκε από την κρυψώνα του πλησίασε τα ψαριά. Η άμμος απλά παρακολουθούσε χωρίς να μιλήσει. Είχε αφοσιωθεί στην Τίγκη.

Έπρεπε όμως να κάνει κάτι πιο δραστικό, κάτι πιο αποτελεσματικό. Τότε του ήρθε μια ιδέα. Έσκυψε, έπιασε μια πετρά και αμέσως τα ψαριά με μια κίνηση βρέθηκαν δίπλα του. Επιτέλους η πριγκίπισσά ξεκόλλησε, από τον έλεγχο των υπολοίπων και πέρασε μέσα.

Βρέθηκε σε μια δίνη. Έπαθε πλακά τι ήταν αυτό ; Η άμμος γύρω από την Τίγκη και η Τίγκη στον αερα. Βρισκότανε σε έκσταση, εντελώς στον κόσμο της. Από εκεί που βρισκότανε πως θα φτάσει στην Τίγκη ;

Τώρα δεν έπρεπε να κάνει βιαστικές κινήσεις και δεν έπρεπε να προδοθεί.

Αναμεσα σε αυτήν και την Τίγκη ήταν μόνο η άμμος. Τότε η άμμος σηκώθηκε ακόμα πιο ψηλά, σαν να ένιωθε πως κάποιος παραβίασε τον χώρο. Τότε φώναξε στον Όλιβερ.

-Τρίλη: Όλιβερ βοήθησε με, κάνε κάτι να πάρει η ευχή !!!

Τι να κάνει ο καημένος, σκυμμένος στο έδαφος δεν πρόλαβε καν να μετακινήσει την πετρά. Τα ψάρια τον έπιασαν από τα μπράτσα και τον πέταξαν πίσω. Έκαναν μεταβολή να φύγουν, γιατί είχαν αφήσει αφύλαχτη την είσοδο.

Βλέποντας την κατάληξη που είχε ο Όλιβερ η πριγκίπισσα κάνει την κίνηση της. Χωρίς να το σκεφτεί και πολύ πήδηξε στον αέρα. Πιάστηκε από την Τίγκη έβαλε το χέρι της στην τσέπη από το πανωφόρι της και έπιασε το χαρτάκι.

Το έκρυψε γρήγορα κάτω από την γλώσσα της. Κόκκοι άμμου την πλησίασαν, κολλήσαν επάνω της και άρχισαν να της καίνε το σώμα. Καθώς στροβιλιζότανε η Τίγκη με την άκρη του ματιού της εντόπισε την έξοδο. Πήδηξε έξω. Χτύπησε παντού, πονούσε παντού και το δέρμα της έκαιγε...

Οι φρουροί αιφνιδιάστηκαν. Είδαν την πριγκίπισσα να βγαίνει από την δίνη... Τους ξεγέλασε... Η άμμος μόλις κατάλαβε τι είχε γίνει, θύμωσε πάρα πολύ !!! Άρπαξε τους φρουρούς και τους πέταξε απέναντι στον βράχο.

Η είσοδος έκλεισε και στράφηκε προς τους άλλους δυο. Ο Όλιβερ άρπαξε την πριγκίπισσα και άρχισε να

τρέχει. Έπρεπε να κρυφτούν κάπου. Μπήκαν στο ποτάμι αλλά δεν είχε, νερό αφού το είχε τραβήξει όλο η άμμος.

Ξαφνικά το νερό, άρχισε να επιστρέφει στην θέση του. Η στάθμη του νερού ανέβαινε συνέχεια. Η άμμος τώρα ήθελε να τους πνίξει..

-Άμμος: Γιατί δεν πεθαίνετε πια !!! Τι νομίζετε πως θα κάνετε ; ότι θα σώσετε την Τίγκη ; Η Τίγκη είναι δική μου πλέον μου ανήκει !!

-Όλιβερ: Είσαι ηλίθια εάν πιστεύεις ότι θα πάρεις την Τίγκη.

-Τρίλη: Μην μιλάς !!! συγκεντρώσου εδώ για να γλυτώσουμε και τα λεμέ μετα.

-Όλιβερ: Αυτοσχεδιάζω.

Το νερό τώρα ακουμπάει και τα πόδια του Όσβαλντ που είναι δεμένος στον βράχο.

-Όσβαλντ: Βοήθεια πνίγομαι !!! Κάποιος να με σώσει και εμένα !!!

-Όλιβερ: Ωχ υπάρχουν και εσύ !! Σε είχα ξεχάσει εσένα

Ο Όλιβερ πήγε και τον έλυσε. Τώρα κολυμπούσαν και οι τρεις μαζί. Τα δυο παιδιά και η πριγκίπισσα.

-Όλιβερ: Όσβαλντ κολυμπά γρήγορα θα πνίγουμε.

-Οσβαλντ: Τώρα το κατάλαβες ; τόση ώρα σου το λέω και το φωνάζω.

Το νερό συνεχίζει να ανασαίνει και τα βράχια έκλεισαν, κάθε πιθανή έξοδο προς τα παιδιά.

-Ολιβερ: Πριγκίπισσα θα πνίγουμε εμείς. Δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε μέσα στο νερό. Τότε εμφανίστηκε η Αμαριλλής.

-Αμαριλλής: Πριγκίπισσα οδήγησε τους στο βασίλειο σου.

-Τρίλη: Παλικάριά πάρτε βαθιά ανάσα και ακολουθήστε με.

-Ολιβερ: Τρελάθηκες ;

Δεν είπε τίποτα άλλο. Εάν μπορούσε να εμπιστευτεί την Τίγκη θα μπορούσε να εμπιστευτεί και την Αμαριλλής.

Πήραν βαθιά ανάσα και ακολουθήσαν την πριγκίπισσα.

Μετα από λίγη ώρα, έφτασαν στο βασίλειο της πριγκίπισσας. Πέρασαν κάτω από την σπηλιά, μέσα μια τρυπά και μπήκαν στο βασίλειο των ψαριών.

Η πριγκίπισσα έκανε νόημα σε άλλα δυο θηλυκά ψάρια να έθρουν και να δώσουν αέρα στα παιδιά. Ήρθαν τους έδωσαν αερα αλλά και κάτι άλλο....

Ξαφνικά στα πόδια τους είχαν και αυτά βράχια. Μπορούσαν και αυτά τώρα να αναπνέουν στο νερό.

-Οσβαλντ: Είμαστε ψαριά...

-Όλιβερ: Αλήθεια είμαστε ψαριά; Το ξέρω.. ηρέμησε τώρα.

Αφού έγιναν όλα αυτά, τα παιδιά μαζί με την πριγκίπισσα χωρίς να χάσουν άλλο χρόνο, έκατσαν να συζητήσουν πως θα σώσουν την Τίγκη.

Η πριγκίπισσα έστειλε δυο θηλυκά ψαριά να πάνε να δούνε τι γίνεται στην επιφάνεια. Τι γίνεται με την Τίγκη. Έτσι και έγινε. Πήγαν και γυρίσαν γρήγορα.

-Οσβαλντ: Τι γίνεται με την Τίγκη ; Την έχει ακόμα η άμμος ;

-Τρίλη: Ναι την έχει ακόμα η άμμος.

Δεν είχε νόημα να πει κάτι άλλο.

-Τρίλη: Χρειάζεσαι ξεκούραση. Πρέπει να ηρεμήσεις και να σκεφτείς καθαρά.

Η μοίρα είχε χαράξει το δρόμο τους, αυτό το μονοπάτι θα το περπατούσαν οι τρεις τους και θα μετρούσε η αγάπη η εμπιστοσύνη και οι φιλιές και αλλά πολλά.

-Οσβαλντ: Νιώθω ένα τσίμπημα στην πλάτη. Έχω μια τρυπά. Κάποιος με τρύπησε.

-Όλιβερ: Για όνομα του θεού Όσβαλντ να μην αρχίσουμε πάλι δεν μπορώ, ας τα αφήσουμε όλα στην άκρη και ας κοιτάξουμε μπροστά. Είναι καιρός να πάρουμε την Τίγκη.

Η πριγκίπισσα άνοιξε την πύλη και κολυπήσαν προς την επιφάνεια. Βγήκαν έξω. Τα βράγχια χάθηκαν και η αναπνοή αποκαταστάθηκε. Ο Όσβαλντ κοιτούσε τα πόδια του. Όλα επανήλθαν στην θέση τους.

-Οσβαλντ: Είμαστε πάλι φυσιολογικοί. Και τώρα τι ;

Η πριγκίπισσα φώναξε τον Όλιβερ, έβγαλε ένα ζευγάρι γυαλιά, του τα έδωσε και έκανε μια βουτιά στο νερό. Ο Όλιβερ την φώναξε και έβγαλε το κεφάλι της από το νερό τον χαιρέτησε και χάθηκε...

-Όλιβερ: Μάλλον δεν θα σε ξαναδώ...

Κοίταξε τα γυαλιά και γέλασε.

-Όλιβερ: Θα μου χρειαστούν φαντάζομαι. Ξέχασα πως είμαστε στον κόσμο της μαγείας, δεν απορώ καθόλου γι' αυτό....

Φόρεσε τα γυαλιά και τράβηξε μπροστά.

-Οσβαλντ: Που πας

-Ολιβερ: Περίμενε με εδώ. Εάν δεν επιστρέψω σε λίγο, απλά συνέχισε, μόνο συνέχισε...

Και τον κατάπια και αυτόν η άμμος. Χάθηκε ο Όσβαλντ δεν τον έβλεπε πια.

Ο Όσβαλντ ήταν πλέον μονός του. Άρχισε να κοιτάζει αριστερά και δεξιά, μήπως εμφανιστεί τίποτα άλλο..

Κοιτούσε την άμμο. Ο Όλιβερ πουθενά...

Έκατσε εκεί και απλά περίμενε.

Με τα γυαλιά στα μάτια, τις γροθιές σφιγμένες και με τόση πολύ αγάπη, ο Όλιβερ πλησίαζε προς την Τίγκη. Το μόνο που ήθελε ήταν να δει τα μάτια της. Την αγαπούσε πάρα πολύ. Η άμμος δεν τον εμπόδισε.

Δεν τον σταμάτησε ίσως γιατί να ήξερε πως αυτός ο αγώνας ήταν χαμένος... Δεν μπορούσε το κακό να συναγωνιστεί τόση αγάπη.

Ναι την αγαπούσε και η άμμος το ένιωθε. Σιγά σιγά, έχανε την δύναμη της. Ο αέρας άρχισε να υποχωρεί. Η δίνη που βρισκότανε η Τίγκη και αυτή το ίδιο. Μόνο αγάπη, τόση αγάπη που πλέον το χαμόγελο του έφτανε στα χείλη του.

-Ολιβερ: Τίγκη έρχομαι καρδιά μου, κρατήσου λίγο ακόμα.

Δεν ήθελε τίποτα από εκείνη, δεν τον ένοιαζε εάν τον αγαπούσε η όχι. Αγάπη δίχως όρια, δίχως δεσμεύσεις, χωρίς όρκους και κανόνες. Προχώρησε μπροστά και έπιασε την Τίγκη.

Την πήρε στην αγκαλιά του κάλυψε το πρόσωπο της και βγήκανεξω. Η άμμος απλάχάθηκε. Δεν μπορεί το κακό να συναγωνιστεί τόσο αγνή αγάπη. Δεν κοίταξε πίσω. Από το έδαφος πετάχτηκε πάλι η άμμος και τον έπιασε από το χέρι.

-Όλιβερ: Τι θέλεις πια ; Δεν σε φοβάμαι.

-Άμμος: Δεν τελειώσαμε εμείς . Θα τα ξαναπούμε....

-Όλιβερ: Το φαντάζομαι αυτό ότι θα τα ξαναπούμε...

Η Τίγκη άνοιξε επιτέλους τα μάτια της. Τους κοίταξε και τους δυο και γέλασε.

-Τίγκη: Έχω τρομερό πονοκέφαλο...

-Όσβαλντ: Με τόσα που πέρασες λογικό είναι.

Ο Όσβαλντ άρχισε να χορεύει, σαν τρελός γύρω από την φωτιά που είχε ανάψει, ο ίδιος όσο περίμενε. Η Τίγκη γελούσε με την καρδιά της.

Ο Όλιβερ την κοιτούσε και γελούσε.

-Όλιβερ: Είσαι καλά, είσαι καλά....

Την έπιασε και την πετούσε ψηλά !!! Πιάστηκαν χέρι χέρι και χόρευαν τώρα όλοι μαζί.

-Οσβαλντ: Το κρασί που είναι ; Το κρασί του παππού.

Έβαλαν όλοι από λίγο και ήπιαν στην υγεία του παππού !!!

Η Τίγκη τους κοιτούσε με απορία. Δεν καταλάβαινε και πάρα πολλά. Τους έβλεπε να χαμογελούν.

Βράδιασε και τα αγόρια έπεσαν να κοιμηθούν. Η Τίγκη μόλις κοιμήθηκαν τα παιδιά, ανέβηκε ψηλά σε έναν βράχο. Έβαλε τα χέρι στην τσέπη της και είδε πως έλειπε το χαρτάκι που έγραφε ‘ Σώσε με ‘ και τότε θυμήθηκε πως εκείνη, είπε αυτά τα λογία στον Όλιβερ και μετα, δεν τον είχε ξαναδεί μέχρι την ώρα που άνοιξε τα μάτια της.

Η Αμαριλλής έκατσε δίπλα της στον βράχο και κοιτούσαν μαζί στο κενό.

-Τίγκη: Αμαριλλής τι έγινε ;

-Αμαριλλής: Σε έσωσε ο Όλιβερ.

Δεν είπε κάτι άλλο η Αμαριλλής και πέταξε ψηλά.

Η Τίγκη κατέβηκε από τον βράχο και διάλεξε το τρίτο μονοπάτι, από τα τέσσερα που βρισκόντουσαν μπροστά της.

-Αμαριλλής: Τίγκη που πας ; περίμενε να ξυπνήσω τα παιδιά.

Η Αμαριλλής πήγε γρήγορα και άρχισε να τραβάει τα παιδιά, από τα αφτιά και να τους φωνάζει, όσο μπορούσε να ξυπνήσουν γιατί έφευγε η Τίγκη.

Τα παιδιά ξυπνήσαν επιτέλους και έτρεξαν γρήγορα κοντά στην Τίγκη.

Η βλάστηση άρχισε να αραιώνει. Λίγα χορταράκια ξεπηδούσαν από την άμμο που και αυτά χανόντουσαν σιγά, σιγά, όσο περπατούσαν τα παιδιά.

-Όσβαλντ: Που πάμε τώρα Τίγκη ;

-Τίγκη: Δεν ξέρω καλέ μου Όσβαλντ για κάποιο λόγο διάλεξα αυτό το μονοπάτι.....

Τελος α' μερους

Σχέδια.

Τα τρία φυλαχτά.

Το φυλαχτό του Όσβαλντ.

Το φυλαχτό του Όλιβερ.

Το φυλαχτό της Τίγκης.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

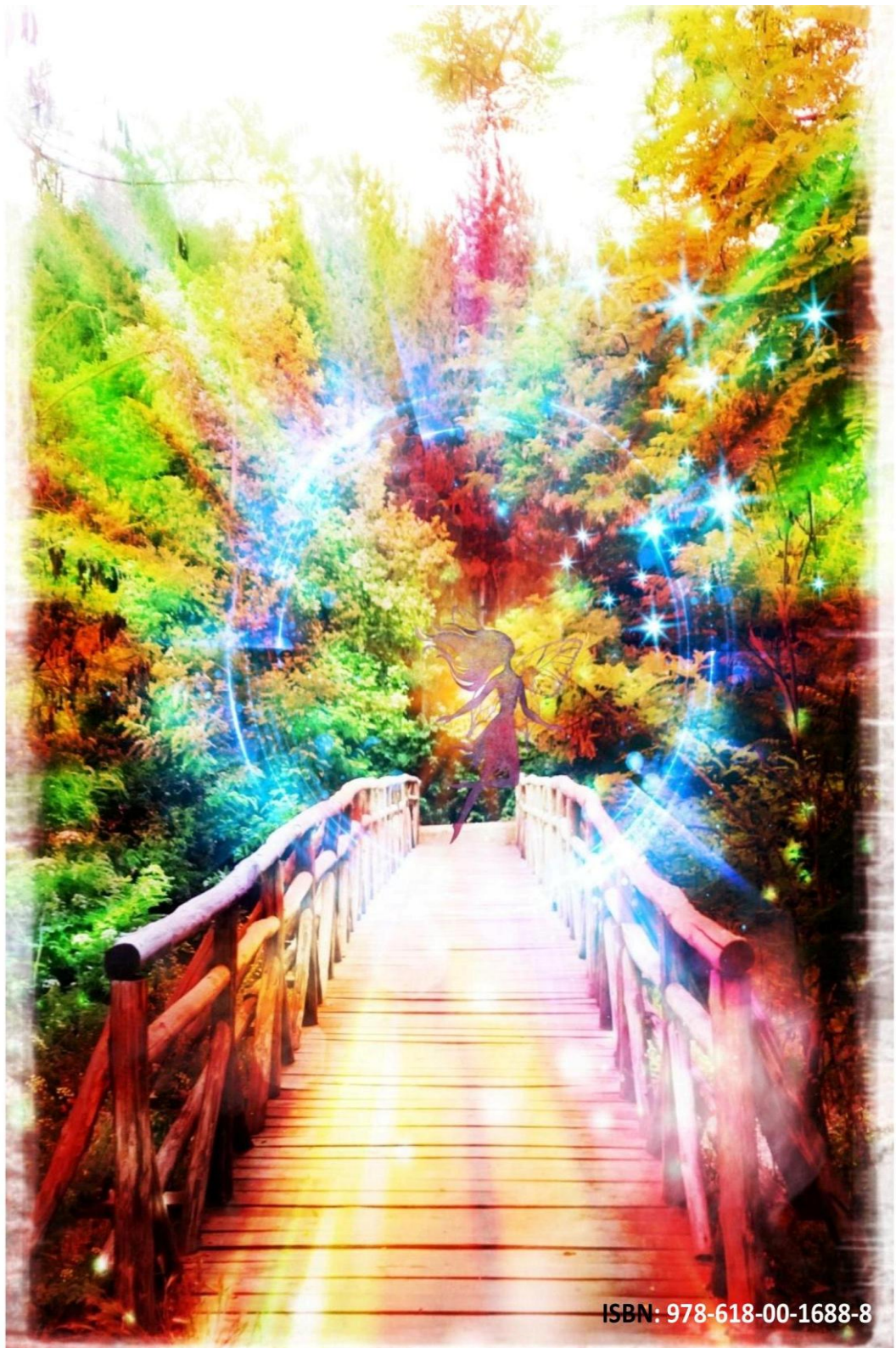
ΜΑΡΙΑ Δ. ΝΤΑΛΟΥ

Γεννηθηκε στις 10/07/1974 στην Τσεχοσλοβάκια.

Είναι δημόσιος υπάλληλος (Νοσηλεύτρια) στο Γενικό Νοσοκομείο Γρεβενών

Έχει 3 παιδιά απο 2 Γάμους. Δύο κορίτσια 21 και 14 ετων και ένα αγόρι 27 ετων.

Ασχολολείτε με την συγγραφή βιβλίων εδω και πάρα πολλά χρόνια.

ISBN: 978-618-00-1688-8